

ДЖУЛИ ГАРУУД СЕНЗАЦИЯТА

Част 11 от „Бюканън-Ренард“

Превод от английски: Дори Габровска, 2014

chitanka.info

*На Елизабет, Брайън и Джери
Моите шампиони*

ПРОЛОГ

В нощта на 11 май точно в осем и четирийсет и пет вечерта Фин Макбейн престана да се държи като адски лигльо и досадник и порасна. Освен това стана и герой.

До онази съботна вечер той и братята му Бек и Тристан, които бяха близнаци, не спираха да правят всевъзможни дивотии. Бяха големи пакостници и обичаха да погаждат номера.

Съседите изтръпваха, когато ги видеха да се задават. Братята не бяха лоши момчета. Просто бяха идиоти... поне според баща им. С остри като бръснач умове, но въпреки това идиоти. През годините бяха натрупали богат репертоар от номера като в случая, когато опънаха въжена линия от покрива на къщата до един огромен орех в гората зад двора. Наклонът беше точно достатъчен, за да полетят. За нещастие не предвидиха сблъсък с дънера на дървото и имаха късмет, че не си счупиха някоя кост. Друг път опитаха да си построят трамплин. Родителите им не можеха дори да се сетят за това преживяване, без да потреперят. В този ден изхвърлиха моторния си трион.

Момчетата особено много обичаха да си правят шеги един с друг. Навиваха будилника на някого от тримата да звъни посред нощ, правеха така, че всевъзможни странни неща да паднат върху жертвата при отваряне на гардероба или увиваха с фолио спящия си брат — въображението им нямаше умора.

Момчетата не ограничаваха номерата си до членовете на семейството. Правеха си майтапи и със съседите. Когато семейство Хилман се завърнаха след едноседмичната си ваканция, откриха къщата си заградена с жълта полицейска лента за местопрестъпление и с тебеширено очертание на тяло на тротоара отпред — творение на Бек. Хилманови не го намериха за смешно.

Братята Макбейн бяха и шокиращо непохватни. Всъщност тримата не можеха да минат през някоя стая, без да се спънат в собствените си крака, да се блъснат в стената или в някоя маса. Растяха толкова бързо, че просто беше невъзможно да са ловки и сръчни. Бяха

шумни, необуздани и обожаваха да се смеят. Въпреки че постоянно им казваха да не се боричкат в къщата, те не спираха да го правят. Глави и рамене често пробиваха стените от гипсокартон, а в къщата постоянно нещо се ремонтираше. Родителите им Девън и Лора Макбейн бяха записали телефона на строителната бригада на един от бутоните за бързо набиране.

Момчетата бяха красиви дяволи, бяха почти метър и осемдесет високи, а едва навлизаха в юношеството. Фин, най-големият и водачът в почти всички заговори, беше на четиринайсет и не даваше никакви признаци да спре да расте. Също като братята си той учеше в момчешката гимназия, ръководена от йезуитите, и беше отличник. Постигаше най-високи резултати на всеки тест, който му даваха, имаше феноменална памет и според отчаяните му учители не реализираше напълно потенциала си. Той се справяше с лекота с уроците за напреднали и не се напрягаше ни най-малко, защото не му се налагаше. В това отношение беше мързелив. Освен това се отегчаваше лесно и от време на време заспиваше в часовете по американска история. Фин не се интересуваше от нищо освен от момичета, плуване, футбол и забавления. Един от училищните съветници каза на родителите му, че синът им е прекалено умен и това му пречи — идея, която те не можаха да проумеят. Как беше възможно някой да е прекалено умен? Някои учители наричаха Фин арогантен, което според баща му беше завоалиран намек, че е нагъл умник.

Фин беше изтъкан от противоречия. Коефициентът му на интелигентност беше на нивата на гениите, на хартия беше пълен отличник, но в същото време беше участвал в повече сбивания от Мохамед Али. Не можеше да измине и една пресечка разстояние, без да удари един или повече от братята Бенсън.

Фин имаше усмивка на разбойник и блестящи очи. Освен това притежаваше силен юмрук и светкавично бързо дясно кроше. Макар че не беше особено избухлив — не беше лесно да го вбеси човек — той не можеше да понася грубияните, които тормозеха по-слабите от тях, а седмината братя Бенсън бяха точно такива. Те превръщаха в свои жертви по-малките момчета и момичета от квартала и извличаха истинско удоволствие, когато успееха да ги разплачат. Всички деца знаеха, че могат да се обърнат за помощ към Фин, ако някой ги

тормозеше. Той не се страхуваше от побойниците, независимо колко много бяха на едно място.

Когато Девън видя насиненото за пореден път око на сина си, каза на жена си, че Фин има много чудесни качества, но е напълно лишен от здрав разум. Как иначе да си обясни защо синът му се беше сбил със седмината Бенсънови наведнъж?

За щастие Фин никога не се беше озовавал в ареста — никое от момчетата не беше — и Девън прецени, че единственият начин да държи синовете си настрана от истинските неприятности беше, като ги ангажира с работа от рано сутрин до късно вечер особено сега, когато приближаваше лятната ваканция.

През учебната година синовете му бяха заети, като работеха почасово и ходеха на тренировки. Те играеха ръгби, лакрос, баскетбол и футбол. Това обаче бяха сезонни спортове. Плуването, от друга страна, беше целогодишно. Това просветление му се яви, когато чу от един съсед, че само на няколко километра в новооткрития център „Лий“ има чисто нов петдесетметров басейн, в който се очакваше да започнат да тренират олимпийските надежди. Освен това научи, че пробните тестове за състезателния отбор са само след седмица.

Тази вечер в леглото Девън обсъди плана с жена си. Каза ѝ за новия център и басейна с олимпийски размери.

— Искам момчетата да се пробват за отбора. Мисля, че Фин има доста добри шансове да успее.

— С кого се състезава този отбор? — попита Лора.

— Не знам и не ме интересува. Ако Фин влезе в отбора, ще трябва да бъде в центъра в пет без петнайсет. Ще плува от пет до шест и половина. Тренировките са всеки ден освен в неделя — добави той усмихнат. — И са целогодишно. Дори и Бек, и Тристан да не успеят, могат да плуват дължини заедно с Фин. Това ще ги изморява.

Лора не виждаше нищо лошо в това момчетата да опитат. Тя беше съгласна, че те имаха нужда да насочат енергията си към нещо полезно и изтощително, а плуването в басейн по изгрев-слънце можеше да се окаже точно такава.

Съпругът ѝ вече се унасяше в сън, когато ѝ хрумна една мисъл. Тя го сръга в рамото и попита:

— Чакай малко. Кой ще ги кара на тренировки всяка сутрин?

Той ѝ отговори с хъркане.

Без да споменава за плана на момчетата, Девън попълни формулярите, плати таксата за семейна карта за басейна и записа синовете си на пробния тест за бързина. Същия ден на вечеря отвори темата. Седеше начело на масата и гледаше как момчетата поглъщат храната си.

Симпатяги са — помисли си. Имаха гъста тъмна коса, също като неговата, преди да му се родят деца. Сега косата му беше осеяна със сребристи нишки. Бек и Тристан бяха еднояйчни близнаци. Когато бяха бебета, Девън успяваше да ги различи единствено по малкия родов белег отстрани на врата на Бек. Те бяха точно единайсет месеца по-малки от Фин и в продължение на няколко седмици всяка година тримата бяха на еднаква възраст. Но характерите им бяха много различни. Бек живееше, за да се забавлява и напоследък беше станал голям сваляч. Чак сега започваше да проявява някакви признаци на разум. От тримата той беше най-мил и състрадателен и определено не криеше мислите си. Тристан пък беше човекът с аналитичен ум. Той обмисляше всичко — независимо колко незначително беше — и въпреки това позволяваше на Фин да го убеди да подкрепи и най-безобразните му хрумвания. Той беше щедър по природа и винаги поставяше братята си на първо място, но вземаше всичко присърце. Девън се безпокоеше, че ако Тристан не се научеше да не се тревожи толкова, щеше да получи язва. Колкото и идиотски да постъпваха понякога трите момчета, Девън се гордееше с това, че тримата винаги се застъпваха един за друг. Помежду им имаше абсолютна преданост.

Фин тъкмо се надигаше от масата с молба да го извинят, когато майка му кимна на съпруга си и каза:

— Не искаше ли да говориш с момчетата за...

— Да, точно така. Слушайте, момчета...

— Сър? — отвърнаха тримата в един глас.

— Знаете ли, че в новия център „Лий“ има басейн с олимпийски размери? Там ще има момчета и момичета, които ще тренират всеки ден.

Преди той да продължи с обясненията, Бек попита:

— Момичета? Колко момичета?

Девън опита да запази спокойствие.

— Не знам колко момичета.

Тристан се намръщи и попита:

— За какво тренират? — Той седеше прегърбен на стола си, а косата му падаше над очите.

— Изправи се — смъмри го баща му, преди да отговори. — За отбора. Тренират, за да ги включат в отбора.

— Какъв отбор? — попита Бек.

— Който ще се състезава с други отбори — отвърна Фин.

— Най-бързите плувци накрая ще влязат в олимпийския отбор. Нали, татко?

— Да, нещо такова. Не съм сигурен точно как е организирано всичко и колко различни нива има.

— Вие, момчета, толкова обичате плуването — напомни им майка им.

— Аз харесвам плуването — вметна Бек. — Не съм сигурен, че го обичам чак толкова, колкото Фин.

— Фин, ти почти не излезе от басейна на съседите миналото лято — обади се Тристан.

— Да, наистина плувах доста, когато Джъстин живееше там. Постоянно правехме дължини. После преместиха баща му в друг град. Басейнът си го бива. Сигурно има двайсет и пет метра. Най-големият домашен басейн, който съм виждал.

— Не е двайсет и пет метра — възрази Тристан. — Далеч не е толкова.

— Ти си бърз, Фин. Много бърз — каза Бек, после реши, че не е свършил с вечерята и се пресегна за купата с картофено пюре.

— Някога засичал ли си време, като плуваш? — попита Тристан.

— Не. Защо да го правя? — попита Фин.

— Със сигурност не можем вече да плуваме в басейна на съседите — каза Тристан.

— Да, и то заради теб, Фин — посочи го с вилицата си Бек.

— Казахме ти да не играеш бейзбол на улицата — намеси се майка им. Споменът за инцидента още я ядосваше. — Да счупиш прозореца на новите съседи не е най-добрият начин да се запознаеш с тях. Те едва се бяха нанесли — добави тя. — Джон Локхарт много се подразни.

— Точно докато вечеряли — продължи Девън. — Бейзболната топка се стоварила право в купата със салата.

Бек сръга Тристан:

— Сигурно из цялата стая са се разлетели марули.

— Не е смешно — срязва го Лора. — Можело е топката да удари по лицето някое от момичетата или родителите.

И трите момчета наостриха уши.

— Семейство Локхарт имат дъщери? — попита Тристан.

— Защо не ни каза, Фин? — попита Бек.

— Не знаех. Господин Локхарт се втурна навън и аз му се извиних, и обещах да платя за ремонта на прозореца. Не видях друг от семейството. По-късно мама и татко отидоха да говорят с него.

— Вие видяхте ли дъщерите? — настоя да научи Бек. — Колко са?

— Три — отвърна Девън.

— Как изглеждат?

— Що за повърхностен въпрос — срязва го баща му.

— На тринайсет съм, татко. Предполага се да съм повърхностен — каза му Бек невъзмутимо.

Девън реши да се позабавлява за сметка на синовете си.

— В интерес на истината видях дъщерите. Много са красиви. Нали, Лора? — обърна се той към жена си.

— О, да, определено.

Това събуди подозренията на Тристан.

— Красиви външно или душевно?

— И двете — отвърна Лора.

Родителите им обаче не споменаха възрастта на момичетата.

— Ще ме извините ли? — попита отново Фин.

— Не, няма — каза баща му по-остро, отколкото възнамеряваше. — Искам да поговорим за състезателния отбор по плуване.

— Добре — съгласи се Фин и отново се отпусна на стола си. — Какво за него?

— Искам да опиташ да влезеш в отбора.

— Сър, предпочитам да не го правя. Няма да имам време. Имам планове за лятото.

Баща му разтри слепоочията си. Усещаше как се надига главоболието му.

— И какви са тези планове?

— Ще работя в кьнтри клуба „Железният кон“.

— Нима? И като какъв? — попита Девън.

— Като спасител на басейна. Вече минах курса за спасяване към „Червения кръст“. Квалифициран съм да оказвам първа помощ.

— Всички сме — напомни Бек. — Нали татко ни накара.

— Не можеш да работиш като спасител, докато не станеш на петнайсет или шестнайсет — обади се Тристан.

— Предполагам, че ще направят изключение — каза Фин.

Девън затвори очи и мислено призова търпението си.

— Обзалагам се, че няма — възрази Тристан. Той набоде още едно парче пиле с вилицата си и го премести в чинията си. Бек също си взе пиле.

Лора огледа празните купи. Откакто Фин беше спрял да яде бебешки пюрета, в къщата никога не оставаше недоядена храна.

— Не им достигат спасители, а аз съм квалифициран, не отговарям само на изискването за възраст. Така че все едно ще бъда на басейн всеки ден — обясни Фин.

— Наели ли са те? — попита Девън.

— Още не. Щях да нося молбата си за работа, но после ме наказахте да не излизам заради онова сбиване.

— Фин, няма да работиш в кънтри клуба — каза Девън. — Може би догодина — добави той, за да смекчи разочарованието. — И тъй като няма да работиш като спасител, можеш да опиташ да влезеш в отбора в новия център. Не ти ли е любопитно дали ще успееш?

Фин сви рамене.

— Може би.

— И аз ще опитам да вляза в отбора, ако ти се пробваш — обади се Бек. — С плуване се трупат мускули, а момичетата си падат по мускули.

— Момичетата? Само за това ли мислиш? — попита отчаяна майка му.

— Общо взето — призна Бек.

Брат му кимна.

— Всички го правим през повечето време — каза Фин и се обърна към баща си. — Наказан съм да не излизам още една седмица, забрави ли? Как мога да отида до център „Лий“, ако...

— Ще отменя наказанието ти в неделя. Дотогава нямаш право да излизаш.

— Ако отида на теста за отбора.

— Да, точно така.

Фин не му мисли повече.

— Добре, сър. Ще го направя.

— Мислите ли, че семейство Локхарт някога ще ни позволят да плуваме в техния басейн? — попита Тристан.

— Няма да ви позволят — отвърна Лора ядосана. — Няма никакъв шанс. Те си мислят, че сте малолетни престъпници.

— Ние пък какво сме направили? — попита Бек. — Двамата с Тристан дори не бяхме вкъщи, когато Фин е счупил прозореца им.

— Вие сте му роднини — обясни тя. — Следователно и вие сте такива.

— Това не е честно — оплака се Бек.

— Животът не е справедлив. Свиквайте — каза баща му.

— Чий ред е да мие чиниите? — попита майка им.

Сред братята възникна спор — ритуал, който сякаш се повтаряше всяка вечер — и накрая тримата играха на камък, ножица, хартия, докато Бек не призна поражението си.

Когато момчетата се заеха да разчистват чиниите от масата, Девън издаде заповед:

— Искам и тримата да стоите настрана от семейство Локхарт. Особено ти, Фин. Не искам дори да срещаш погледа на някого от тях. Чу ли ме? И не се доближавайте до басейна им, за бога. Да чуя, че ми го обещавате още сега на секундата.

Фин искаше да забели очи, но не посмя, защото това щеше да е проява на неуважение, а вече му беше писнало от наказания да не излиза от вкъщи.

— Добре — отвърна примирено той.

Точно един час по-късно се наложи Фин да наруши обещанието си.

Братята му бяха отишли заедно с родителите им до магазина за електроуреди на Бъртън, за да купят нов телевизор, а Фин се беше прибрал в стаята си, която беше на третия етаж и гледаше към задния двор на къщата. Фин зяпаше през прозореца към басейна на Локхартови и си спомняше колко много се бяха забавлявали в него с братята му предното лято. Верандата на къщата на Локхарт беше

огромна — на около три, може би три и половина метра от земята — и с плътна дървена ограда. Тя гледаше към циментиран двор, в който беше басейнът. Когато родителите на Джъстин не си бяха вкъщи, той и Фин скачаха от парапета и се гмурваха в дълбокия край на басейна, а после се състезаваха към стъпалата. Фин винаги печелеше.

Днес басейнът изглеждаше особено примамлив. Времето беше много горещо и тениската беше залепнала за гърба му. Централният климатик не можеше да охлади таванската му стая, така че Фин беше включил един вентилатор, който беше изровил от мазето, и стоеше на отворен прозорец.

Смях някъде наблизко привлече вниманието му и той надникна да види откъде идва. У семейство Локхарт имаше парти. Фин се сети, че майка му беше споменала, че е за новия им дом. Улицата беше пълна с коли. Доколкото се чуваше, явно имаше доста гости и всички се забавляваха добре. Неколцина бяха излезли на верандата с чаши в ръка, но скоро се прибраха вътре, несъмнено прогонени от жегата и високата влажност.

Много му се искаше да се потопи в басейна. Прозрачната синя вода искреше и го примамваше. Той обичаше да плува. В тези моменти забравяше тревогите си, а съзнанието му се проясняваше, докато правеше гладките, плавни махове. Колкото по-бързо плуваше, толкова по-спокоен се чувстваше. Тялото му сякаш действаше, без да се подчинява на мислите. Един от приятелите му беше казал, че във водата Фин се превръщал в делфин. Докато плуваше, изпитваше абсолютен покой и в същото време беше изпълнен с енергия. В това сякаш нямаше логика, но той знаеше, че се чувства точно така. Колкото по-отпуснат беше, толкова по-бързо плуваше.

Но тази вечер не можеше да отиде да поплува. Беше обещал на баща си и нямаше да наруши обещанието. Освен това предположи, че господин Локхарт би извикал полиция и би поискал да го арестуват за незаконно проникване в имота им, ако Фин се промъкнеше през оградата. Реши, че няма смисъл да се измъчва, като гледа красивия басейн.

Затвори прозореца и тъкмо се извърщаше, когато я зърна. Боже, колко беше мъничка. Предположи, че е на не повече от пет-шест години — твърде малка, за да е край басейна, без някой да я наглежда.

Може би една от дъщерите на Локхартови гледаше детето, но в такъв случай къде беше тя?

Фин усети някакво неприятно напрежение в стомаха си. Детето бавно вървеше край басейна, но все поглеждаше през рамо. Дали чакаше някого, или проверяваше дали няма да ѝ се скарат? Фин реши, че може би момиченцето може да плува. Все пак не трябваше да бъде там сама.

Детето седна, примъкна се до ръба на басейна и потопа крака във водата. Фин очакваше някой да я дръпне назад, но никой не се появи. Тя плиска с крака минута-две, като се местеше все по-близо до ръба, докато накрая водата покри коленете ѝ. Остана така още минута, после се наведе напред и започна да пляска във водата с ръце, смеейки се на вълните, които излизаха над ръба на басейна. Когато се наведе още по-напред, за да потопа ръцете си по-дълбоко, загуби равновесие и падна във водата с главата напред. Изчезна без никакъв звук.

Трийсет секунди. Това беше времето, с което разполагаше, за да стигне до нея.

— Обадете се на 911 — извика на баща си, докато тичаше надолу по стълбите.

Никой не му отвърна и той се сети, че всички са отишли до магазина.

Изхвърча през вратата, като едва не я изтръгна от пантите, прекоси двора и този на Локхарт с лудешки спринт и бързо се изкачи по стъпалата към верандата пред къщата им. Господин Локхарт стоеше на вратата и посрещаше двама гости, препречвайки пътя. Фин реши, че няма време да обяснява. Той блъсна мъжа настрана и когато господин Локхарт започна да крещи възмутено, Фин извика:

— Обадете се на 911 — макар да се съмняваше, че някой ще го чуе от крясъците на господин Локхарт.

Фин разблъска хората настрана, събори един поднос със сирена и един стол в трапезарията, после рязко се шмугна през откρηнатия френски прозорец. Скочи на парапета и оттам като от трамплин се хвърли в басейна.

След по-малко от пет секунди детето вече беше в ръцете му. Беше отпусната и безжизнена и той разбра, че в дробовете ѝ има вода. Боже, как се изплаши. Трябваше да възстанови дишането ѝ, и то бързо. Устните ѝ вече посиняваха. Той я притисна към гърдите си и излезе от

басейна, после внимателно я постави на земята и започна да ѝ прави изкуствено дишане и сърдечен масаж.

Фин си спомни думите на инструктора, който им обясняваше точно как се изпълнява процедурата. *Освободи въздушния път... не забравяй да броиш...*

Чу писъци зад себе си, но не им обърна внимание. Изведнъж Джон Локхарт се свлече на колене до дъщеря си. Опита да я вдигне. Фин го блъсна настрана.

— Знаеш ли какво правиш? — попита отчаяният баща.

Фин кимна. Вниманието му беше изцяло върху малкото момиченце. Продължаваше да ѝ прави изкуствено дишане, като броеше наум.

Една жена изпищя ужасено.

— Пейтън! — извика тя. — Какво се е случило? Пейтън...

— Линейката идва. Вече пътуват насам — обади се някой откъм верандата.

Изведнъж Пейтън отвори очи и започна да плюе вода. Фин я обърна настрана и придържа главата ѝ, докато тя успя да си поеме дълбоко дъх. Беше се завърнала при тях.

Фин още не беше казал и дума. Адреналинът беше нахлул във вените му. Пейтън опита да седне и протегна ръка към него. Той се изправи, вдигна я на ръце и чак тогава забеляза тълпата от хора, които се бяха скупчили край тях и гледаха мълчаливо. Няколко жени бяха притиснали длани към устните си. Изглеждаха изплашени, но щом Пейтън вдигна глава и видяха, че тя ще се оправи, всички заговориха едновременно.

Майката на Пейтън протегна ръце, за да поеме дъщеря си и Фин внимателно ѝ я подаде. Тя прегърна силно момиченцето и прошепна:

— Вече си добре. Вече си добре. — А страните ѝ бяха облени в сълзи.

Изведнъж бащата на Пейтън сграбчи Фин. Прегърна го и го потупа по гърба.

— Слава богу, че успя — каза той с разтреперан глас.

Фин реши, че мъжът също ще се разплаче. Когато той най-после го пусна и се отдръпна назад, синята риза на господин Локхарт беше мокра.

— Как разбра, че...

— Видях я как падна — обясни той. — Сър, дъщеря ви трябва да се научи да плува... веднага.

— Да, разбира се — каза той. — Пейтън трябваше да е горе с детегледачката... не знам как се е озовала навън... не разбирам как е могло да се случи. — Той звучеше слисан. — Толкова хора сме тук и никой да не забележи, че тя излиза.

Пейтън протегна ръка към баща си и той веднага я взе в прегръдката си. Тя опря глава на рамото му, но не отместваше поглед от Фин.

Майката на Пейтън попи очите си с някаква смачкана салфетка, после се втурна към Фин и го прегърна.

Той опитваше да се измъкне назад, за да се прибере вкъщи, но тълпата му пречеше. Всички го потупваха по раменете или гърба, няколко жени го целунаха по бузата. Почувства се адски смутен от цялото това внимание. Нямаше как да се измъкне незабелязано. Стояха скупчени около него и не го пускаха.

Линейката пристигна и парамедиците бързо прегледаха Пейтън.

— Детето е имало късмет, че някой е видял как пада във водата — отбеляза един от тях.

— Фин, нашият съсед Фин, я е видял, слава богу. Той скочи в басейна и я извади, направи ѝ изкуствено дишане. Знаеше как се прави.

Зададоха на Фин няколко въпроса, за да разберат колко време е прекарала Пейтън под водата и колко време му е отнело да я върне в съзнание. Всички мълчаха и попиваха всяка дума на Фин, но веднага щом парамедиците си тръгнаха, отново заприказваха едновременно и отново започнаха да прегръщат, потупват и целуват Фин. Най-последно господин Локхарт забеляза колко смутен изглежда Фин от това внимание и го пусна да се прибере в дома си. Фин нямаше търпение да се махне.

След като си облече сухи дрехи, той си направи два-три сандвича — бяха минали почти два часа от вечерята — взе пакет чипс и кутийка безалкохолно и се отправи към всекидневната. Включи телевизора и опита да гледа някакъв филм. Само половината екран имаше образ и той вече не беше цветен, а силно размазан и черно-бял. Но това нямаше значение, защото той изобщо не виждаше екрана. Мислите му се връщаха отново и отново на случилото се. Беше изпитал такъв ужас,

че Пейтън няма да се съживи, че сега постоянно си припомняше момента, в който тя се закашля. Докато държеше безжизненото ѝ тяло в ръцете си и опитваше да я накара да диша... сякаш се беше случило чудо. Чувството беше невероятно. Ами ако не я беше видял да пада? От прозореца му не се виждаше дъното на басейна. Ами ако беше закъснял и не беше успял да я съживи?

Фин зарови лице в дланите си при мисълта колко близо до смъртта се беше озовало момичето. Всичко се случи толкова бързо. Тя падна във водата, без да издаде никакъв звук, и животът ѝ можеше да приключи за минути. Какъв късмет, че я беше забелязал.

Посегна да си вземе сандвич, но чинията беше празна и той осъзна, че ги е изял. Чу вратата на гаража да се отваря. Изтръгна се от мислите си и отиде в кухнята, където Бек и Тристан тъкмо внасяха огромния кашон на новия телевизор.

— Чакай само да го видиш, Фин — каза Бек. — Екранът е два пъти по-голям от стария и цветовете са страхотни.

— Не мога да гледам телевизия до неделя — напомни му Фин. — Наказан съм, забрави ли?

Баща му затвори вратата след себе си.

— Помогни на братята си, Фин. Не искам да изпуснат телевизора. Поставете го на масичката в дневната. Тристан, ти измисли как ще се свърже към кабела и видеото. Занесете стария телевизор в гаража.

— Слушай, татко, случи се нещо — започна Фин.

— А, преди да забравя, поръчах климатик за стаята ти — каза Девън. — Ще го докарат другата седмица.

— Благодаря — каза Фин. — Но слушай, докато ви нямаше... — започна той отново.

На вратата се позвъни и ги прекъсна.

— Чакай да видя кой е — каза баща му през рамо. — После ще ми разкажеш.

На верандата стояха семейство Локхарт. Дъщеря им Пейтън стоеше помежду им, хванала ръката на майка си. Очите на госпожа Локхарт отново бяха пълни със сълзи.

Девън притеснено сведе рамене.

— Какво е направил този път? — попита той с посърнал тон, като отвори вратата и ги покани да влязат. Преди някой от Локхартови

да успее да обясни, Девън се обърна и извика: — Фин, ела тук.

Лора, която забеляза кой стои в антрето, прошепна:

— Фин, излизал ли си от къщата, докато ни нямаше? Не си, нали?

Без да изчака отговора му, тя се втурна към разстроените съседи.

— Излиза ли? — попита Бек.

— Да — отвърна Фин. Не устоя и добави: — Скочих в басейна на Локхартови.

Бек избухна в смях.

— Не може да бъде. Наистина ли? Човече, ще те накажат до края на живота ти.

— По време на партито им? — попита невярващо Тристан. — Отишъл си да плуваш, докато те имаха парти?

— Да.

Тристан се усмихна и поклати глава.

— Защо ти беше да правиш такава глупост? Трябваше да изтърпиш само до неделя.

— Най-добре върви там — каза Бек, когато чу баща им да вика Фин.

Лора опитваше да успокои семейство Локхарт. Тя настояваше те да влязат в хола и да седнат, надявайки се да запазят спокойствие, докато обсъждаха поредната издънка на Фин.

— Тази вечер е много топло, нали? Искате ли по чаша лимонада? — попита тя притеснено. Молеше се Фин да не е счупил нещо ценно.

Забеляза, че Пейтън я гледа. Момиченцето беше толкова красиво — с големи сини очи, които сякаш забелязваха всичко. Лора не можеше да не отбележи колко кротко седеше детето между родителите си и колко спокойно изглеждаше. Никое от момчетата на Лора не можеше да седи и минута, без да мърда. Когато бяха малки, постоянно бяха в движение. Сега като тийнейджъри пак бяха същите.

— Уверявам ви, че Фин ще плати всички щети — започна Лора.

Фин се засмя. Това не се хареса на родителите му. Баща му го изгледа навъсено.

— Със сигурност — увери Локхартови и Девън.

— Вашият син спаси живота на дъщеря ни тази вечер — каза господин Локхарт.

— Той... какво казахте? — попита Девън.

Господин Локхарт обясни и когато завърши разказа си, госпожа Локхарт отново прегръщаше дъщеря си и плачеше.

Бек и Тристан сръгаха с лакти брат си, а родителите им седяха като вкаменени, напълно слисани.

— В къщата имаше над четирийсет души, докато тя се е давела — каза им госпожа Локхарт. — Не дишаше... Фин ѝ направи изкуствено дишане... изкара водата от дробовете ѝ...

Обясниха колко ужасяващо е било и колко благодарни бяха, че Фин е видял как Пейтън пада във водата. Докато те разказваха за героизма на Фин, той стоеше, забил поглед в пода. Не беше свикнал на такива хвалби.

Когато те замълчаха за момент, Фин се обади:

— Господин Локхарт, какво става с гостите и партито ви? Не трябва ли да се погрижите за тях? — напомни му той.

— Да — отвърна той и погледна жена си. — Трябва да сложим Пейтън да спи.

Госпожа Локхарт се отправи към Фин. Той се подготви да изтърпи поредната прегръдка.

Когато съседите им си тръгнаха, Лора и Девън ги изпратиха до верандата, следвани от Тристан и Бек.

— Господин Локхарт, на колко години са другите ви дъщери? — попита Бек.

— Луси е на седем, а Айви скоро ще стане на четири.

Бек хвърли бърз обвинителен поглед към родителите си, които се опитаха да скрият усмивките си. Докато майка му продължи да си говори с Локхартови, Бек отиде до баща си.

— Знаехте, че са малки, нали?

— Да — отвърна Девън и се засмя.

— Не е смешно, татко.

Смехът на баща им му показва, че той е на друго мнение. Фин остана в хола, докато двете семейства се сбогуваха. Канеше се да се качи в стаята си, когато вратата се отвори и Пейтън се втурна вътре, тичайки. Тя спря на крачка от него, отметна глава назад и дълго го гледа в очите.

— Изплаших се — прошепна тя.

Той едва я чу. Наведе се, така че да е лице срещу лице с нея, и каза:

— И аз се изплаших.

Тя се усмихна. Майка ѝ я извика, но тя не тръгна. Взира се във Фин още цяла минута, преди да се реши. После се наведе напред и прошепна:

— Благодаря. — Обърна се и изтича при родителите си.

През прозореца Фин я видя как хвана родителите си за ръка и тримата се отправиха към дома си. Помисли си, че никога няма да забрави мига, в който я извади от водата. Какво ли го беше накарало да се обърне и да погледне към басейна още веднъж?

Може би нещо много по-голямо имаше пръст в случилото се. Може би Пейтън Локхарт трябваше да направи нещо важно с живота си.

ПЪРВА ГЛАВА

Всяка година на четвърти януари първото нещо, което Пейтън Локхарт правеше, след като отвореше очи и станеше от леглото, беше да отиде на лаптопа си и да изпрати имейл на своя ангел хранител, за да му благодари, че беше спасил живота ѝ. Днес беше четвърти януари. Беше рожденият ѝ ден и ако не беше Фин Макбейн, тя нямаше да го празнува.

Майка ѝ започна традицията да изпраца благодарствена картичка на Фин на рождения ден на Пейтън, но щом Пейтън се научи да пише, тя се зае с тази задача. В гимназията започна да му изпраца имейли вместо картички, въпреки неодобрението на майка си. Понякога Фин ѝ отговаряше, в повечето случаи — не.

Тя го разбираше. Фин беше зает да трупа най-невероятни постижения. Още преди да завърши гимназия, той вече участва в олимпиада и се превърна в истинска сензация. Тя го видя по телевизията как спечели три златни медала по плуване: един на двеста метра кроул, един на четиристотин метра кроул и един на четиристотин метра щафета. Освен че спечели медалите, той подобри и рекордите в тези дисциплини.

По онова време Пейтън беше в трети клас. Докато Фин плуваше, така че целият свят му се възхищаваше, тя учеше как да контролира ръцете си. Беше блъснала Аштън Лаймън, защото се подиграваше на приятелката ѝ Хилари. Учителката им в лятното училище — сестра Виктория Мари, накара Пейтън да седи на стола за *размисъл* цяла вечност. Всъщност през онова лято тя прекара много време на онзи стол.

Пейтън не се сравняваше с другите хора, но по отношение на Фин Макбейн ѝ беше трудно да не го прави. След невероятното му представяне на олимпийските игри, той постъпи в „Станфорд“ — с пълна стипендия, разбира се. Четири години по-късно, след като завърши като първенец по успех, той можеше да избира между най-престижните юридически факултети. Избра да остане в „Станфорд“,

защото така можеше да продължи със спортните си занимания, които толкова обожаваше. След като спечели няколко триатлона, той помогна за създаването на спортна програма за младежи в риск. Пейтън знаеше за това, защото програмата пожъна такъв успех, че посветиха на нея материал в „60 минути“ по националната телевизия. Точно тогава тя започна да адресира имейлите си до Шампиона, на което Фин веднага реагира с неодобрение. След като завърши право, той постъпи във ФБР и сега работеше като специален агент някъде на Западното крайбрежие. Беше прекалено известен, за да работи под прикритие, и Пейтън се чудеше колко често го разпознаваха като олимпийския шампион. Въпреки че сегашните му постижения не ставаха обществено достояние, Пейтън не се съмняваше, че той е оставил своя отпечатък и във ФБР. Сигурно вече беше спасил десетки животи. Тя предполагаше, че докато започнеш да печели повече от минималната заплата, Фин сигурно щеше да е станал президент на САЩ или поне директор на ФБР.

Пейтън дописа имейла си до Фин и посегна към мобилния си телефон. Втората традиция на рождения ѝ ден беше да се обади на чичо си Ленърд и да му честити, защото той имаше рожден ден на същата дата. Попадна на гласова поща. Остави съобщение и отиде да си вземе душ. Днес нямаше да духа свещи на торта. Нямаше време. Колата ѝ беше натоварена и тя щеше да се отправи към новата си работа в Далтън, Минесота. Беше изчислила, че пътуването от Тексас щеше да отнеме два цели дни.

Как само се развиват нещата — помисли си тя. Животът ѝ определено се беше обърнал в неочаквана посока. В колежа беше завършила журналистика и английска литература и през четирите години следване беше осигурявала средствата за издръжката си, като работеше в кухните на разни ресторанти. През лятото работеше в Бишъпс Коув — курорта на чичо Лен във Флорида. Всяко лято тя отиваше в различен ресторант в курорта. Вършеше всичко — търкаше тави, помагаше на помощник-готвача, нищо не ѝ тежеше. Всъщност така тя откри, че всичко това ѝ харесваше. Скоро започнаха да ѝ възлагат по-отговорни задачи и тя дори създаде две-три свои блюда. Обичаше да експериментира с подправките, да създава нови вкусове и аромати. Беше ѝ отнело известно време да осъзнае какво иска да прави с живота си, но през последната година от следването откри, че

готвенето е нейната страст. Можеше дори да пожелае да отвори свой ресторант някой ден.

С тази цел и останала почти без пари, тя кандидатства за стипендия в Институт „Ле Жарден“ в Лион, Франция. Мислеше, че има по-голям шанс да я изядат лъвовете, отколкото да я приемат в престижното училище, но това не я спря и — чудо на чудесата — тя получи стипендията. В продължение на четири невероятни месеца тя учеше, готвеше и попиваше преподаваното от прочутия майстор-готвач Джон Джайлс — бога на сосовете. Това беше най-фантастичното ѝ преживяване и тя с удоволствие би останала там още година или две, но за нещастие реалността се намеси и Пейтън трябваше да се прибере къщи, и да се изправи пред бъдещето си.

Щом се върна в Брентууд, тя се премести при сестра си Луси — само временно, както ѝ обеща — и се зае да си търси работа. Написа автобиографията си и започна да кандидатства за всяка свободна позиция във всеки ресторант в града. Знаеше, че има хора, особено чичо ѝ Лен, които можеха да пуснат някоя връзка, за да ѝ помогнат, но тя беше твърдо решена да се справи сама. Разшири търсенето си и изчиташе всяко кулинарно списание, което ѝ попадеше. Докато прелистваше едно такова професионално издание, тя видя в една статия възможност, напомняща ѝ за сбъдната мечта. „Суифт пъбликейшънс“, издател на няколко списания в национален мащаб, търсеше кулинарен критик за едно от списанията си „Обилната трапеза“. Вече имаха четирима кулинарни критици и сега търсеха пети, тъй като разширяваха дейността си. Луксозното списание имаше над два милиона абонати и се смяташе за библия за почитателите както на изтънчената храна, така и на здравословното хранене. Пейтън го четеше от корица до корица всеки месец.

Тя нямаше абсолютно никакъв опит, дори не беше сигурна, че иска да бъде кулинарен критик, но това беше „Обилната трапеза“, за бога. Тя просто трябваше да кандидатства. Знаеше, че има по-голям шанс да я удари гръмотевица, докато бяга от преследващи я лъвовете, отколкото да получи тази работа, но се чувстваше длъжни да опита. Изпрати резюмето си с очарователно написано мотивационно писмо, а после забрави напълно за това.

Въпреки че се беше върнала в Тексас преди по-малко от месец, майка ѝ вече започваше да се обажда и да ѝ напомня, че трябва да си

намери истинска работа. *Сякаш бих могла да си намеря фалшива работа*, мислеше си Пейтън. И тогава, точно когато започваше вторият ѝ месец като безработна и майка ѝ не спираше да я тормози по телефона, се обади някоя си Бриджит от „Суифт Пъбликейшънс“. След едно изненадващо кратко интервю по телефона, тя предложи на Пейтън работата.

Пейтън беше шокирана. Първоначалната ѝ реакция беше:

— Сигурно се шегувате! — Но за щастие не изрече на глас мислите си. Напълно поразена, тя изслуша Бриджит, която ѝ обясни подробности за работата. Колкото повече слушаше, толкова по-въодушевена се чувстваше. Не само че работното време си го биваше, но и заплатата беше щедра, а освен това щеше да разполага с достатъчно свободно време, за да разработва свои собствени рецепти.

Едно от условията на работата беше да се премести в Далтън, Минесота, където беше седалището на компанията. Това беше малък град на северозапад от Минеаполис, прекалено далече, за да пътува дотам от големия и космополитен град. Списанието се издаваше в градчето, в чисто нови офиси, в които работеше голяма част от местното население. Пейтън щеше да работи под ръководството на Дрю Албъртсън, главен редактор и зет на собственика на компанията. Докато изучаваше всички аспекти на списанието, тя трябваше да действа и като един от личните асистенти на Дрю. Бриджит обясни, че Пейтън ще прекара първата година в това, да изучава работата на различните отдели. Пейтън искаше да попита защо обучението трябва да отнеме цяла година, но прецени, че това ще направи лошо впечатление. Очевидно те си имаха своите причини. Бриджит ѝ каза, че след първата година ще ѝ възлагат пътувания до различни места, за да пише статии за списанията.

Пейтън рядко правеше нещо импулсивно. Тя винаги преценяваше предимствата и недостатъците, преди да вземе решение, и понякога това ѝ отнемаше доста време. Мразеше да я припират — черта, с която побъркваше сестрите си Луси и Айви. Но сега нямаше нужда да обмисля предложението, нито щеше да отделя време за претегляне на предимствата и недостатъците. Работата за „Обилната трапеза“ и „Суифт Пъбликейшънс“ беше невероятна възможност и тя нямаше да ѝ позволи да се изплъзне между пръстите ѝ.

И така, щеше да пропътува разстоянието дотам със своята купена на старо и многократно ремонтирана тойота камри. Щеше да се премести от прекрасния мек климат на Южен Тексас в зверския студ на Северна Минесота. И то през януари.

Дали беше загубила напълно ума си? Очевидно.

Облечена в удобни дрехи, с дънки и тениска, тя пое по междущатската магистрала 35 и се отправи на север. Когато потегли от Брентууд, температурата беше двайсет и три градуса, слънцето грееше и движението не беше много натоварено. Шофирането беше дори приятно. Слушаше музиката, която беше изтеглила на айфона си, и скоро прекоси щатската граница с Оклахома. Почувства се особено горда със себе си, когато мина покрай два огромни аутлета и не спря при никой от тях. Това едва не я уби, особено като видя знака на магазин „Сюр ла Табл“ и този на „Ла Куизин“.

Тя измина за прилично време плануваното за първия ден разстояние и ношува в луксозния хотел „Хайят“ в Канзас Сити, защото си беше купила групово намаление за единична стая. След като си взе дълъг горещ душ, се отпусна на леглото. Тъкмо посягаше към дистанционното на телевизора, когато звънна чичо й Лен.

— Честит рожден ден, Пейтън — каза той с провлечения си южняшки акцент.

— Честит рожден ден и на теб — отвърна тя усмихната.

Пейтън обожаваше чичо си и изпитваше леко страхопочитание към него. Най-големият брат на баща й беше заклет ерген и страхотен бизнесмен. Притежаваше няколко курорта, но любимите му бяха Кингс Ландинг в Северна Калифорния и Бишъпс Коув в Южна Флорида. Той пътуваше по целия свят, за да купува и продава имоти, така че Пейтън и сестрите й не го виждаха често, но винаги можеха да му звънат на мобилния телефон. Независимо къде беше или какво правеше, той винаги беше готов да отдели време, за да поговори с тях.

Той се кълнеше, че няма любима племенница, но беше очевидно, че чувства Пейтън най-близка, защото говореше най-често с нея. Обичаше да слуша историите й за срещи с мъже. Те винаги бяха много забавни. Той изразяваше съчувствие по телефона, но веднага щом затвореше, се смееше дълго на чутото.

Пейтън разказа на чичо си за новата си работа и реагира с искрено въодушевление. Преди да приключи разговорът, той я попита:

— Някакви интересни срещи напоследък?

Тя долови развеселения му тон.

— Не, за съжаление. Но не се тревожи, сигурна съм, че в Далтън има някой бивш затворник, който само чака да ме покани на среща.

— Ти със сигурност умееш да откриваш такива, скъпа.

Той беше прав. По отношение на мъжете и срещите Пейтън имаше най-ужасния късмет. Гаджетата ѝ ставаха или свещеници, или престъпници. Нищо по средата. Не едно, а две от гаджетата ѝ от гимназията получиха просветление да постъпят в семинария. Единият искаше да стане йезуит и в крайна сметка успя, другият — доминиканец. Вярно че тя беше учила в католическа гимназия, но все пак каква беше вероятността това да се случи на някой друг? Докато завърши, Пейтън имаше чувството, че е специализирала несподелена любов.

Докато беше в колежа, разви дарба да излиза на срещи с неудачници. Алън Максвел беше в почетната петорка. Запозна се с него през първата година и веднага го хареса, което би трябвало да ѝ подейства като предупреждение. Все още не беше научила урока, че ако е харесала някого, на него явно нещо му има. Той не беше католик, така че нямаше вероятност да пожелае да стане свещеник. Не беше съвсем сигурно, но поне имаше добри шансове. Пейтън излезе на две срещи с Алън, преди той да бъде арестуван и по-късно съден за продажба на наркотици в общежитието. Очевидно тя беше единствената студентка в целия университет, която не подозираше за незаконната му дейност.

После се появи Брендън Парк, изключителният студент последна година, който стана милионер за една нощ. Той се изчервяваше, когато говореше с нея, и я следваше из университета като изгубено кученце. Въпреки че беше ужасно срамежлив, той беше настоятелен и не се предаде, докато тя не се съгласи да излезе на среща с него. Брендън беше компютърен гений, на когото липсваха социални умения. Но не му липсваха умения да проникне с хакерските си познания в компютърната система на „Голдман Сакс“ и да се сдобие с огромна сума в акции. Арестуваха го след първата им и единствена среща.

Имаше и други. Например Джош Тригс. Той искаше да ѝ приготви вечеря, но преди тя да приеме, я попита дали е алергична към котки. Оказа се, че живее в миниатюрния си едностаен апартамент

заедно със седем котки. Миризмата едва не я събори още когато той отвори входната врата. Както можеше да се предположи, тя пропусна вечерята.

Тъй като се беше отдала на спомени, не можеше да пропусне Грег Мидълсън, който говореше с нея единствено с футболни термини. Веднъж изрази чувствата си към нея, като каза:

— Понякога се чувствам като полузащитник, който играе без главен блокировач и трябва да хвърли страничен пас към крилото.

Тя нямаше никаква представа за какво говори той, а вероятно и той самият нямаше.

Изглежда, всички мъже, с които излизаше на срещи, имаха някакви сериозни проблеми. Трой Калоей беше най-скорошният ѝ кошмар. Пейтън тъкмо се беше дипломирала, когато той я покани на среща. Дватамата излязоха само веднъж, но в неговия замъглен от джина мозък това означаваше, че са двойка. Беше ужасна вечер. Пейтън започваше да трепери, дори само като си я спомнеше. Той я заведе в приятен ресторант с бели ленени покривки и свещи с мека светлина, но след няколко коктейла и бутилка вино Трой започна да заваля думите. С напредването на вечерята той говореше все по-силно и по-силно. Той беше закоравял алкохолик, но очевидно Пейтън и майка ѝ, която я беше запознала с Трой и я беше насърчила да излезе на среща с него, бяха единствените хора в Брентууд, които не знаеха за славата му на пияница. И то заядлив пияница.

Трой се оказа настойчив като търговски пътник в преследването на Пейтън. Започваше да ѝ звъни към пет следобед и продължаваше до късно през нощта. В два часа вече оставяше на гласовата ѝ поща съобщения, изпълнени с крясъци и зловещи заплахи. Някои звучаха разбираемо, други — не. На следващия следобед той се обаждаше да се извини и когато тя не му отговаряше, цикълът започваше отначало. Тя блокира обажданията от неговия номер, но това не помогна. Той просто започна да ѝ се обажда от други телефони. За щастие точно тогава тя получи стипендията за обучение във Франция. Моментът не можеше да е по-подходящ. Пейтън прекара няколко прекрасни месеца в Лион, а когато се върна, не чу повече нищо за Трой и предположи, че той я е забравил и е продължил напред... към някой рехабилитационен център в най-добрия случай.

Историите за нейните срещи бяха жалки и смешни, помисли си Пейтън. Добре че не търсеше любовта. Последната мисъл, която ѝ хрумна, преди да заспи, беше, че ѝ е съвсем добре и без любов.

Заради времето ѝ трябваша повече от два дни да стигне до Далтън. Последният ден беше особено неприятен. На около шейсет километра преди края на пътуването тя попадна на снежна буря. Синоптикът по радиото твърдеше, че само прехвърчат снежинки и духат силни ветрове. Той очевидно не си беше направил труда да погледне през прозореца.

Пейтън беше шофирала в сняг, но не и такъв. Този беше тежък и плътен и залепваше за предното стъкло и по чистачките ѝ. Тя реши да отбие на следващия изход от магистралата и да потърси място, където да изчака отминаването на бурята. Нямаше почти никаква видимост и едва удържаше колата на пътя. Стискаше силно кормилото, но когато попадна на някакъв заледен участък, се завъртя. Опита да си спомни какво я беше учил баща ѝ. Не трябваше да натиска рязко спирачките, макар че ѝ се струваше естествено да го направи. Завъртя се толкова пъти, че загуби броя им и едва се размина с това да полети в дълбоката канавка, но накрая като по чудо се озова в собствената си лента — обърната в грешната посока, но все пак на пътя. За щастие беше единствената кола на този изолиран участък от магистралата.

Оказа се, че следващият изход, който изглеждаше приемлив, беше този за Далтън и когато стигна до него, снеговалежът и вятърът бяха поутихнали. Пристигна в Далтън към четири следобед. Прекоси някакъв квартал и се изненада от това колко е равно навсякъде. Улица след улица с почти еднакви къщи, всички боядисани в пастелни цветове. Всичко около тях беше чисто и бяло, защото снегът беше покрил града с одеялото си. Вероятно нямаше да изглежда толкова красиво, когато снегът започнеше да се топи. Нямаше никакви дървета. Теренът беше оголен, сякаш някой беше изравнил земята с булдозер, преди да нареди готовите къщи една до друга. Всичките си приличаха. Нямаха никаква индивидуалност и това беше малко депресиращо. Може би другата половина на града беше по-интересна, помисли си Пейтън. Тъй като беше любопитна да провери, тя продължи по главната улица, докато не осъзна, че няма друга половина на града. Всички ресторанти, бензиностанции, бакалии — имаше две на брой — бяха струпани на едно място със заведенията за бързо хранене и три

малки блока с апартаменти. На Пейтън нямаше да ѝ отнеме много време да научи къде се намира всичко.

Спря и си взе хамбургер за вечеря, преди да се настани в мотела на Далтън. Стаята ѝ беше малка, но чиста и топла. След като разопакова багажа си, тя си облече направо пижамата и си обу чорапи. Седеше в средата на леглото и изпращаше есемеси на родителите и сестрите си, че е пристигнала благополучно, когато се обади чичо ѝ Лен.

— Имаше ли някакви проблеми по пътя? — попита той. — Гледах метеорологичния канал и показаха снежна буря по маршрута ти.

— Нямах никакви проблеми. — Тя реши да не споменава за завъртането, което едва не я беше убило. Ако му кажеше истината, само щеше да го разтревожи. — Откъде се обаждаш? — попита тя, та да смени темата и да не ѝ се налага да продължава с лъжите.

— Върнах се в Бишъпс Коув — обясни той. — И сега седя на верандата и пия джин с тоник. Знаеш ли какво гледам?

— Океана — усмихна се тя.

— Точно така, океана. Тази вечер луната е много ярка. Водата блести. Тук не ни заплашват снежни бури или спиране на тока. И ти обичаш Бишъпс Коув, нали?

— Да, много. — След като беше работила там всяко лято, докато беше ученичка, го чувстваше като свой втори дом. Курортът беше много красив. Малко овехтял, но все още чаровен. Имаше десетина бунгала, малък хотел и двуетажна сграда с апартаменти.

— Братовчедка ти Деби се чувства по същия начин по отношение на Кингс Ландинг в Калифорния — отбеляза чичо ѝ. — Той струва доста повече пари — изтъкна Лен, — но ти предпочиташ Бишъпс Коув.

Разбира се, че Деби предпочиташе по-скъпия курорт. Тя се интересуваше изключително от това колко струват нещата, без да цени традициите, чара или уникалния колорит. Ако нещо беше скъпо, ѝ харесваше. Бащата на Деби беше също толкова повърхностен. Той беше най-младият от тримата братя Локхарт и може би защото беше изтърсакът, беше най-разглезен. Поне това беше мнението на бащата на Пейтън.

Сега Деби беше омъжена и Пейтън се чудеше дали тя не се е променила поне малко, дали не е пораснала. Тя беше единствената жена, която Пейтън познаваше, която все още можеше да прави капризни сцени като дете.

— Знаеш, че обичам Бишъпс Коув. Какво си намислил? — попита тя, учудена защо той споменава курорта.

— Ще правя някои промени — обясни той. — След като ги обмисля внимателно, ще ти разкажа за тях.

Тях? Какви промени? Да не се канеше да продаде курорта? Дано не.

— Готова ли си да се върнеш вкъщи? — попита след това той. — Ще ти дам работа като помощник-готвач в „Ленърдс“.

Пейтън учтиво отказа предложението. Макар че беше мило от страна на чичо ѝ, тя искаше да се докаже сама — без чужда помощ. Освен това беше чула, че е истински ад да работиш с новия майстор-готвач на петзвездния ресторант на курорта. Обичал да крещи и държал персонала си в постоянна истерия. Според слуховете, в сравнение с него, Гордън Рамзи изглеждал като кротък будистки монах.

— Ела във Флорида и ще ти дам работа — настоя чичо Лен.

Пейтън му благодари за загрижеността, но го увери, че е взела правилното решение.

— Току-що пристигнах в Далтън и нямам търпение да започна новата си работа. Знаем, че много ще ми хареса.

ВТОРА ГЛАВА

Издържа цели четири седмици и имаше късмет да се измъкне жива. Лошият късмет на Пейтън с мъжете не я изоставяше. Сега се пренесе и върху току-що започналата ѝ кариера. Вече беше срещнала предостатъчно престъпници, смахнати и пропаднали типове. Можеше ли да стане по-лошо? Оказа се, че да.

Като обръщаше поглед назад, тя осъзна, че Алън Максуел, Брендън Парк, Джош Тригс, Грег Мидълсън, Трой Калоуей и другите ненормални, на които беше попадала, бяха изиграли своята роля в това да я подготвят за Дрю Албъртсън — най-ненормалния.

Би искала да може да каже, че това е първият път, когато губи работата си при подобни обстоятелства, но истината беше, че се случваше за трети път, ако не се броеше работата в сладоледения салон на Мили. В такъв случай ставаха четири. Пейтън смяташе, че „Мили“ не се брой, защото беше работила там само един час, преди управителят да открие, че тя е само на тринайсет и да я изпрати вкъщи.

Но никоя от тези работи не беше важна. Всички те бяха, отпреди тя да открие призванието си в света на кулинарията, и просто бяха средство за постигането на определени цели. В гимназията работеше, за да може да си купува гланц за устни с аромат на ябълка, изтъркани дънки и големи слънчеви очила. В колежа парите ѝ трябваша за лаптоп и всички други разноски, които стипендията ѝ не покриваше. Но тази работа сега беше важна, защото в съзнанието ѝ тя трябваше да бъде началото на звездната ѝ кариера. Прекалено късно осъзна, че е трябвало да бъде по-скептична. От самото начало работата изглеждаше прекалено хубава, за да е истинска, и само след няколко дни в списанието Пейтън откри, че наистина е така. Шефът, или по-скоро перверзникът, от ада беше виновникът за нещастieto ѝ.

Първият ден можеше да се определи единствено като изключително странен. Бяха ѝ казали, че ще ѝ определят място за паркиране в отопляем гараж, свързан с главната сграда. Тъй като

нямаше да газии в снега, за да стигне до входа, тя реши да си облече рокля и обувки с токчета. Избра вълнена бледорозова рокля с остро деколте.

Когато излезе от мотела, навън беше минус двайсет градуса и придвижването до колата ѝ на паркинга се оказа болезнено. Заради вятъра студът беше пронизващ. Само след минута кожата ѝ изгаряше. Пейтън пхна ключа и прошепна:

— Моля те, запали, моля те, запали. — Добави и една молитва към Богородица и на третия опит моторът се събуди за живот. Бяха ѝ сложили нов акумулатор точно преди да тръгне от Тексас, но в този студ беше истинско чудо, че нещо с движещи се части изобщо работеше. Устните ѝ посиняха, докато отоплението започна да духа топъл въздух.

Пейтън не се нуждаеше от упътване как да стигне до офиса на „Обилната трапеза“, защото той беше най-високата сграда в Далтън. Според Бриджит Пейтън щяла да го види без проблем от всяко място в града. Оказа се права. Офисът беше гигантски монолит, изключително съвременен и с блестящ, сребрист надпис на върха, който гласеше „Суифт Пъбликейшънс“. Не можеше човек да не го забележи.

Докато караше към него, Пейтън опита да разгадае каква е формата на конструкцията. Беше закръглена и цилиндрична. Колкото повече се доближаваше, толкова повече ѝ приличаше на силос, но беше черна на цвят. Когато стигна до виещата се алея към гаража, Пейтън осъзна, че повърхността на сградата е направена от черно огледално стъкло. Всички прозорци бяха затъмнени. Пейтън предположи, че тази сграда няма да спечели награда за архитектура, освен ако не раздаваха отличия за архитектурни куриози. Беше като гигантска статуя на Торбалан наред „Дисниленд“, където не му беше мястото.

Бриджит я чакаше във фоайето. Не се държеше дружелюбно. Слаба като клечка, тя се намръщи, след като изгледа Пейтън от глава до пети.

— Радвам се, че си облякла рокля — каза тя. — Нямаме официален дрескод тук и повечето жени ходят с панталони, а мъжете се обличат както им скимне, но Дрю — господин Албъртсън — предпочита асистентките и стажантките да са с рокли или поли. Ще работиш на осмия етаж. Ела да те настаня. Господин Албъртсън е

извън града, но ще се върне в офиса утре или вдругиден. Тогава ще се запознаеш с него.

Със своите метър и шейсет и пет Пейтън не беше особено висока, но се почувства като великан до крачещата до нея дребна жена, която беше кожа и кости. Изражението на Бриджит беше толкова напрегнато и сериозно, че Пейтън си помисли, че лицето ѝ можеше да се счупи, ако се усмихнеше, при положение че изобщо знаеше как.

Подминаха две жени в коридора. И двете се усмихваха, докато не забелязаха Пейтън. След това веднага се намръщиха и също като Бриджит я изгледаха от глава до пети. Пейтън се почувства много смутена и сведе поглед към обувките си, за да се увери, че не е обула две различни.

Пътуването в асансьора също беше странно. Повечето хора, които пътуват в асансьор, гледат право напред или към цифрите над вратата, докато не стигнат до своя етаж, но не и тълпата в асансьора, в който се качиха Бриджит и Пейтън. Пейтън впери поглед напред, а всички останали, включително и Бриджит, зяпнаха нея. Това беше много изнервящо.

Офисите на редакторите бяха приятно обзаведени, макар че цветовете бяха малко безлични. Всичко бе издържано в светло и тъмносиво — стените, мебелите, лампите. Сякаш интериорният дизайнер беше искал мебелите да отиват по цвят на компютрите. Бяха абсолютно същият цвят.

Рецепцията се намираше пред стъклена стена. Една изумителна червенокоса красавица седеше зад блестящо бяло бюро и говореше с някого през слушалките и микрофона си. Тя се усмихна на Бриджит, но когато насочи вниманието си към Пейтън, усмивката ѝ замръзна и стана някак насилена. Реакциите, които Пейтън предизвикваше, ставаха все по-комични и тя се тревожеше, че ще започне да се смее. Какво им имаше на всички тези жени? Защо се държаха толкова враждебно с нея?

Бриджит я поведе към вътрешността на офиса. Няколко работни места, разделени с ниски стени, бяха струпани в средата на голямо помещение. В дъното беше офисът на Дрю Албъртсън. Името му беше на табелката на вратата, заедно с титлата му главен редактор. Точно пред Пейтън имаше голямо, заградено работно пространство с две бюро едно срещу друго.

Една по-възрастна жена с деликатни черти и големи, кафяви очи се приближи и ги поздрави. Пейтън с облекчение установи, че за разлика от останалите жената ѝ се усмихваше искрено и топло.

Киселото изражение на Бриджит поомекна.

— Мими, това е новата ни служителка Пейтън Локхарт. Ще я поемеш ли? Сещаш се, да я запознаеш с организацията и да я разведеш наоколо? Трябва да се връщам в офиса си.

Преди Мими да се съгласи, Бриджит вече си беше тръгнала.

— Добре дошла, аз съм Мими Косгроув — протегна ѝ ръка жената. — Дай да оставим палтото ти. Гардеробната е в края на коридора. Бюрото ти е тук. — Тя посочи бюрото в голямото заградено пространство. — Имаш достатъчно място. — Тя кимна към бюрото отляво. — Там седи Ларс Бьоркман. Той е помощник-редактор. Още се учи — обясни Мими.

— А твоето бюро къде е? — попита Пейтън.

— Точно пред офиса на Дрю. Аз съм една от личните му асистентки.

— Отдавна ли работиш тук? — попита Пейтън, докато следваше Мими по коридора.

— Повече от седем години — отвърна Мими. — Преди работех на петия етаж, но ме прехвърлиха към офиса на Дрю преди около осем месеца. — Тя добави след малко: — Това е голяма промяна.

Мими не обясни повече за прехвърлянето си и Пейтън прецени, че ще е нахално да пита. Жената се държеше мило с нея. Пейтън не искаше да я обстрелва с въпроси от самото начало.

— Знаеш ли, че тук имаме професионална кухня? — попита Мими. — Заема един цял етаж. Всяка рецепта, която се отпечатва в списанието, трябва да бъде тествана няколко пъти и след това подложена на гласуване. Искаш ли да я видиш?

— О, да, много бих искала — отвърна Пейтън нетърпеливо.

— Тогава да вървим. Ще слезем по стълбите. Сега ще те разведе навсякъде. После ще ти покажа фирмения наръчник. Ще имаш доста за четене през следващите няколко дни.

Прекараха сутринта заедно, като минаваха от етаж на етаж и Мими я запознаваше със служителите. Кухните с техните професионални супермодерни уреди и блестящи плотове харесаха на Пейтън най-много от всичко. Когато се върнаха на осмия етаж и

слязоха от асансьора, Мими зави наляво и посочи голямата двойна врата от полиран махагон.

— Това е царството на Рандолф Суифт. Великолепен офис. Няма да се запознаеш с изпълнителния директор днес. Казаха ми, че е заминал на посещение при роднини, но всъщност не знам къде е. Не съм го виждала от известно време. Никой от нас не е. Откакто жена му почина, той стана нещо като отшелник и не идва често в офиса. Докато беше тук постоянно, често се свързваше със служителите по интеркома и ги разпитваше какво ново е станало покрай тях, възприемаше ни като свое семейство. — Тя погледна часовника си. — Умирам от глад и нищо чудно. Виж колко е часът. Минава обед. Да отидем в ресторанта. Храната е доста добра, но това би трябвало да се очаква, нали?

Сутринта беше отлетяла. Докато носеха таблите си към една маса до прозорците, Пейтън забеляза, че много глави се завъртаха след нея и разговорите ставаха по-приглушени.

Тя остави купичката си със зеленчукова супа и чаша горещ чай на масата. Мими измърмори, че е забравила да си вземе прибори за салатата, но преди тя да стане, Пейтън ѝ подаде вилица и салфетка.

— Благодаря — кимна Мими. Тя се вгледа в Пейтън продължително и после каза: — Знаеш ли, ако не ти хареса да работиш за Дрю или ако решиш, че не искаш да бъдеш кулинарен критик, има и други свободни постове. Бриджит ще ти помогне... ако решиш...

— Не съм сигурна, че Бриджит ще ми помогне. Тя сякаш не ме харесва. Както и всички останали жени тук. Забеляза ли как ме гледат, Мими? Огледай се наоколо. Повече ме гледат откровено навъсено.

Мими се засмя.

— Предишната нова служителка им остави горчив вкус в устата. Не се тревожи. Ще свикнат с теб. Забелязах, че всички мъже ти се усмихват.

Пейтън огледа помещението. Мими беше права. Неколцина мъже ѝ се усмихваха.

— Това също е доста злоещо — прошепна тя.

— Не им обръщай внимание — предложи Мими. — Разкажи ми за себе си. Имаш ли братя и сестри? Как е животът в Тексас? Никога не съм пътувала на юг от Минеаполис. Винаги съм искала да обиколя света, но съпругът ми Дон — бившият ми съпруг — не искаше да пътуваме.

Скоро стана очевидно, че Пейтън се гордее с родния си щат. Тя изтъкна всички неща, с които Тексас можеше да се похвали.

— Мога да продължавам и още, и още. В Тексас наистина има всичко, което човек би поискал.

— А семейството ти?

— Имам две сестри — отвърна Пейтън. — Луси е две години по-голяма. Тя е интериорен дизайнер и е много творческа натура. Иска да започне собствен бизнес, но това не е лесно в града, където живее. Айви е най-малката от трите ни. Тя е последна година в Тексаския университет. В момента кара стаж и иска да стане учителка в детска градина. Тя обожава децата и от трите ни тя е най-търпелива.

— Родителите ти живи ли са?

— Да, и все още живеят в къщата, която купиха преди двайсетина години. Е, сега е твой ред, Мими. Разкажи ми за твоето семейство.

— Няма много за разказване — каза тя и набоде едно листо спанак. — Имам двама по-малки братя. И двамата са женени и живеят в Минеаполис. Нямам племенници, за съжаление. След колежа се омъжих за единственото гадже, което бях имала. Живяхме заедно почти двайсет и пет години.

— Двайсет и пет години — повтори Пейтън. — Много време. Не изглеждаш достатъчно възрастна, за да си била омъжена толкова дълго.

Мими се усмихна на комплимента.

— Достатъчно възрастна съм, за да ти бъда майка. — Изражението ѝ се промени и тя погледна през прозореца. Пейтън забеляза тъгата в очите на Мими, която обви длани около раменете си и каза: — Двамата с Дон нямахме деца.

Продължиха да говорят за живота си, докато се хранеха. След обяда Мими заведе Пейтън до бюрото и ѝ подаде фирмения наръчник. Тя отвори дебелия двеста страници том и започна да чете за „Обилната трапеза“. Текстът не беше особено вълнуващ и докато четеше, Пейтън доста се прозяваше и отнасяше в мисли на други теми.

От време на време Мими я наглеждаше как е. Веднъж на връщане от принтера тя спря до бюрото на Пейтън и каза шепнешком:

— Не е нужно да правиш нищо, което не желаш. Нали знаеш това?

— Да — отвърна Пейтън, озадачена от странния въпрос. —
Защо...?

Бриджит я прекъсна, като извика името на Мими през стаята.

— Ще ти обясня по-късно — каза Мими, потупа Пейтън по рамото и после забързано се отдалечи.

Пейтън успя да говори с новата си приятелка чак в края на деня, докато двете вървяха заедно към гаража. Мими тъкмо тръгваше по стълбите към горното ниво, когато Пейтън я спря.

— Мими, какво имаше предвид, когато каза, че няма нужда да правя нищо, което не желая?

Мими спря на място и обмисли отговора си.

— Не бързай да подписваш договор за наем на жилище. Дай си достатъчно време и поговори с мен, преди да се обвържеш с договор. Става ли?

— Става, но не разбирам защо... — започна Пейтън.

Преди тя да успее да завърши изречението си, Мими каза:

— Не се тревожи. Всичко ще бъде наред. — И после се обърна и продължи нагоре по стъпалата.

Докато крачеше към колата си, Пейтън си мислеше за първия ден на новата работа.

Много странен — каза си тя. Изобщо не беше такъв, какъвто си го представяше, но пък човек не можеше да очаква да свикне с всичко от първия ден, нали така.

Във вторник тя се запозна с мъжа, който седеше на бюрото срещу нейното — помощник-редактора Ларс Бьоркман. Той вече беше пред компютъра си и тракаше яростно по клавиатурата, когато тя влезе в заграденото пространство и се представи. Той беше млад, нямаше трийсет и беше красив. Носеше един от многобройните си пуловери за ски. Според Мими той имал по един за всеки ден от месеца. Ларс беше от Стокхолм и имаше очарователен акцент. Той й каза, че целта му е да стане майстор-готвач и че е приел работата в списанието като начална стъпка, защото тя щяла да му осигури достъп до някои от най-добрите ресторанти в страната. Пейтън го хареса. Забеляза колко мило се държеше той с всички, независимо колко груби или нетърпеливи бяха те, когато настояваха за вниманието му.

Пейтън продължи с четенето на наръчника от мястото, до което беше стигнала, но това беше много по-приятна задача, когато я вършеше в компанията на Ларс. Той не скъпеше съветите си и ѝ разказа кои процедури трябва да научи и кои може да отложи за по-късно. Винаги когато тя имаше въпрос, той спираше и ѝ отговаряше.

Като цяло вторникът беше много по-приятен ден.

А в сряда започна кошмарът ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

Дрю Албъртсън изглеждаше като скандинавска филмова звезда с чупливата си руса коса и сиво-сини очи с дълги мигли. Беше висок и слаб, но доста мускулист. Шитите му по поръчка ризи бяха една идея по-вталени от необходимото, за да създават впечатлението, че е толкова як, че мускулите му опъват плата.

През първите няколко дни на Пейтън във фирмата той се държеше топло и дружелюбно, повтаряше, че иска тя да се чувства като у дома си и да се наслаждава на работата в „Обилната трапеза“, и я увери, че ако тя има някакви въпроси или тревоги, той е насреща, за да ѝ помогне.

Дрю беше женен за Ейлийн — дъщерята на Рандолф Суифт, патриарха на компанията. Пейтън се запозна с Ейлийн набързо, когато тя мина през офиса една сутрин, за да остави нещо в офиса на Дрю. Беше жена с едри кости и рамене, на които би завидял всеки ръгбист, но носеше красиви дрехи. Кашмиреното ѝ палто беше изключително скъпо, а ботушите ѝ струваха доста над хиляда долара. Пейтън ги разпозна от една реклама на „Ноймън Маркъс“, която беше видяла в някакво списание. След две минути в компанията на жената Пейтън реши, че дрехите са единственото красиво нещо у нея.

Ейлийн спря до бюрото ѝ и огледа Пейтън от горе до долу, сякаш изучаваше някакъв учебен образец в буркан.

— Значи ти си новото момиче — каза тя, без да прикрие презрителната си усмивка.

Пейтън направи най-дружелюбната си физиономия и протегна ръка.

— Да, аз съм...

— Знам коя си — сопна се Ейлийн. — Пейтън... някоя си.

— Локхарт — помогна Пейтън.

— Да... както и да е. — Ейлийн махна небрежно с ръка. — Просто си върши работата и няма да имаш проблеми. Съпругът ми има високи стандарти... много високи стандарти — повтори тя. — Ако

искаш да се задържиш в тази компания, ще трябва да се погрижиш да изпълняваш желанията му.

Пейтън прехапа устни, за да не отвърне остро на грубостта ѝ. Успя да се усмихне леко и да каже:

— Ще се постарая.

— Непременно — натърти Ейлийн, след което се обърна и се отдалечи.

Пейтън не помнеше да е срещала по-груба жена през живота си. Ако това беше обичайният ѝ начин на общуване с хората, беше истинско чудо, че някой изобщо говореше с нея, камо ли да се сближеше. Единственото нещо в нейна полза бяха парите ѝ. Най-вероятно те бяха привлекли и Дрю. Тя беше от богато семейство и щеше да наследи още много пари. Пейтън беше научила от Ларс, че Ейлийн и по-малкият ѝ брат Ерик щяха да наследят издателството и цяло състояние в акции и облигации веднага щом баща им се оттеглеше от поста си на главен изпълнителен директор. А още повече пари щяха да отидат при този, който поемеше управлението на компанията след пенсионирането на баща им. Тъй като Ерик отсъстваше от няколко години, защото още беше студент, се очакваше Дрю да наследи тъста си начело на компанията.

Пейтън си помисли, че Ейлийн е най-отвратителната особа, която е срещала. Но остана на това мнение само докато не опозна Дрю Албъртсън.

Човек не би очаквал толкова красив мъж с такава сладка усмивка и приятен глас да е сексуално агресивен — поне Пейтън не го очакваше, за това и не реагира достатъчно бързо. Но Дрю беше точно такъв и като обръщаше поглед назад, Пейтън си даваше сметка, че е била наивна до глупост.

Той започна с отвратителните си опити за съблазняване почти веднага. На четвъртия ѝ ден във фирмата ръката му небрежно докосна отстрани лявата ѝ гърда... и се задържа там. Случи се, докато Пейтън седеше на бюрото си, а той беше наведен над нея, за да ѝ покаже някаква графика на екрана на компютъра ѝ. Пейтън беше ужасена, но тъй като той не каза нищо и не се извини, тя си помисли, че той не е осъзнал какво се е случило. Пейтън предположи, че е било случайно.

На седмия ѝ ден във фирмата той я последва в стаята на архива, затвори вратата и я постави в капан, докато тя се опитваше да мине

покрай него. Дрю се престори, че опитва да се дръпне от пътя ѝ, а всъщност я притисна до стената, опрял слабините си в тялото ѝ, и каза:

— Сигурно си свикнала мъжете да ти казват колко си красива и секси. Обзалагам се, че направо се държат като глупаци, докато те ухажват.

Тя поклати глава:

— Не. Моля те, дръпни се от мен. Караш ме да се чувствам ужасно неловко.

Той се направи, че не я е чул и отмести кичур коса от рамото ѝ.

— Мека е като коприна — каза напевно.

Тя избута ръката му, промъкна се покрай него и излезе от стаята, без да каже и дума повече. Устоя на желанието си да затръшне силно вратата в лицето му.

Вечерта прекара много време в проучване на темата за сексуалния тормоз в интернет, за да представи информацията пред „Човешки ресурси“. Имаше силното подозрение, че Дрю нямаше да си признае и тя трябваше да е наясно какви законови мерки може да предприеме.

Няколко дни по-късно той я приклеци до бюрото ѝ. Промъкна се зад нея, постави ръце на раменете ѝ, за да ѝ попречи да се измъкне, наведе се, така че устните му почти се допряха до ухото ѝ, и прошепна:

— Гледам те и си представям как те докосвам. Мечтая си за нас двамата.

Тя си мечтаеше да го порази с електрошок. Извъртя се на стола си, за да го принуди да я пусне. С гневен тон заяви:

— Господин Албъртсън, не е приемливо да...

— Наричай ме Дрю, сладурче. Казвам ти, двамата с теб много ще се сближим.

Тази идея я отврати толкова силно, че тя потрепери. Той сякаш не забеляза, скръсти ръце и зае поза на властен шеф. С делови тон каза:

— Ще ти дам едва-две седмици да си намериш жилище тук в Далтън и да се настаниш, но после двамата с теб заминаваме за Хартфорт. Там има ресторант, за който искам да пиша в списанието. Оттам ще летим за Маями и ще направя интервю със собственика на един нов кубински ресторант, за който чух възторжени отзиви. — Той се наведе към нея и понижи глас. Ментовият му дъх попадна право

върху лицето ѝ, когато добави: — Програмата ни ще бъде много напрегната, но ще ни остане и време за разпускане. Не забравяй да си вземеш банския.

Точно така. Бански. Сякаш щеше да го направи. Единственият начин тя да отидеше някъде с тази пиявица беше, ако си носеше електрошок, нервнопаралитичен спрей, сълзотворен спрей и може би чифт белезници. Обаче се съмняваше да я пуснат в самолета с всичко това, така че ѝ оставаше варианта с наемането на сто и петдесет килограмов бодигард. Но откъде можеше да си намери такъв в Далтън?

Той се усмихна с най-съблазнителната си усмивка и с още по-тих глас добави:

— Сигурен съм, че дотогава ще си загоряла. — След като приключи със сексуалния тормоз за този следобед, той се върна в офиса си, взе си палтото и излезе през вратата.

Пейтън беше толкова ядосана, че ръцете ѝ трепереха. Тя си пое дълбоко дъх и опита да се успокои, но не успя. Все още ѝ се искаше да крещи. В един момент устните му наистина бяха докоснали ухото ѝ, а ръцете му натискаха раменете ѝ надолу, така че тя се чувстваше в капан и напълно безпомощна. Това усещане ѝ беше толкова чуждо, че почти я зашемети. Почти. Само за няколко секунди. А после гневът ѝ надделя.

Въоръжена с информацията, която беше събрала в интернет за сексуалния тормоз, Пейтън отиде в отдел „Човешки ресурси“, за да подаде оплакване. Офисът на директорката на отдела — Анет Финч, обикновено се охраняваше от Бриджит, но за щастие този ден тя вече си беше тръгнала. Вратата на директорката беше отворена. Пейтън почука, за да привлече вниманието ѝ.

— Може ли да ви отнема минута? — попита тя.

Пълната жена със строга подстрижка изгледа демонстративно часовника си, преди да кимне.

— Само побързай — каза тя делово. — Какво ти трябва?

— Искам да получа необходимите формуляри, за да подам оплакване срещу непосредствения си началник Дрю Албъртсън. — Пейтън можеше да се закълне, че за миг зърна присмех на лицето на Анет.

— Какво оплакване?

— За сексуален тормоз.

Анет потупа с пръст по устните си.

— Хммм...

— Моля? — Когато жената продължи да я гледа, без да каже и дума, Пейтън попита: — Да ви разкажа ли какво се случи, или да го напиша и...

— Не, в никакъв случай — срязва я Анет. — Не ми казвай какво се е случило.

Реакцията ѝ беше толкова враждебна, че Пейтън не беше сигурна как да процедира.

— Ще ми дадете ли формуляра, моля? — попита тя.

— Не.

Анет барабанеше с пръсти по бюрото и се взираше в Пейтън. Устните ѝ бяха стиснати, а очите — присвити. Поради някаква причина искането на Пейтън я беше вбесило.

— Работата ви е да... — започна Пейтън, слисана от държанието на жената.

— Не ми казвай каква ми е работата. — После Анет се усмихна насилено, което се стори на Пейтън по-зловещо и от мръщенето ѝ. — Изненада ме. Разбираш ли, никой никога не е искал да се оплаква от Дрю. Това ме изненада. А ти си тук съвсем отскоро, нали?

— Да.

— Политиката на фирмата е, че не можеш да подаваш оплакване, преди да си работил във фирмата три месеца. Ако тогава все още искаш формулярите, ще ти ги дам. — За да отпрати Пейтън, тя стана и се пресегна към палтото си.

— Това ли е? — Пейтън едва успяваше да се овладее. — Да се върна след три месеца?

— Такава е политиката на фирмата — настоя Анет. — Ти си нова тук и щом свикнеш, ще се успокоиш. — Тя обърна гръб на Пейтън, докато обличаше палтото си и започна да разчиства шкафа зад бюрото си.

А сега какво? — зачуди се Пейтън изумена, че шефката на „Човешки ресурси“ беше отказала да приеме оплакването ѝ. Не знаеше какво друго можеше да направи, за да спре похотливото държание на Дрю. Той беше толкова коварен. Хрумнаха ѝ няколко варианта за мъчения, на които би го подложила, но за нещастие никой от тях не

беше законен. Тя оправда кръвожадното си отношение, като си каза, че би искала да предпази и други жени, които биха постъпили на работа в списанието. Никога преди не ѝ се беше искало да убие някого — дори и когато Трой, пияницата, олигави цялата ѝ ръка, докато опитваше да ѝ попречи да даде ключовете от колата му на управителя на ресторанта — но сега със сигурност изпитваше желание да убие Дрю. Просто си представяше как сестрите от католическото училище клатят глави. Пейтън знаеше какво биха казали те: „Обмисляш убийство? На пътя към ада си, млада госпожице“.

Слава богу, че беше послушала Мими да не сключва веднага договор за наем. Тази мисъл изникна в съзнанието ѝ и ѝ помогна да се отърве от част от гнева си. Това беше добре. Имаше и още нещо хубаво. Не беше се поддала на желанието да забие юмрук в лицето му, докато се беше навел задъхан над нея. Така не я плашеше арест за физическа саморазправа. Нямаше съмнение, че щеше да напусне, но ѝ беше неприятно, че причината за напускането ѝ нямаше да бъде отразена в документите ѝ, нито в досието на Дрю. Искаше да може да докаже що за насилник е той.

Поне Дрю се държеше последователно. На следващия следобед той спря до бюрото ѝ, за да прошепне:

— Надявам се, че си мислиш за нашето пътуване.

Пейтън не вдигна глава от това, върху което работеше.

Тъкмо седеше и обмисляше вариантите, когато Мими се доближи до бюрото ѝ. За разлика от Дрю Мими никога не се прокрадаваше. Тя се парфюмираше доста щедро поне два пъти дневно. Уханието ѝ известяваше за появата ѝ.

— Значи нещастникът пак се развихри — отбеляза Мими. Тя клатеше глава и стоеше с ръце на кръста. — Никога няма да се укроти. Трябваше да те предупредя. Понечих да го направя поне два пъти, но си помислих, че след като ти си различна, той може и да не те закача.

— Чу ли го? — попита Пейтън.

— Бях в коридора и го видях как се промъкна до гърба ти. Не чух какво каза, но мога да се досетя. Лицето ти почервения. Бих искала да мога да ти кажа, че нещата ще се оправят и че той в крайна сметка ще се откаже и ще те остави на мира, но не мисля, че това ще се случи. Той се издигна до сегашния си пост преди година и вече смени две стажантки преди теб. Тази сутрин говорих дълго със Санди. Тя е

асистентка в „Човешки ресурси“ и като никога беше склонна да говори за Дрю. Оказа се, че също като на повечето служители и на нея не ѝ пука за него. Както и да е, открих как си била избрана за тази работа.

Преди Пейтън да реагира, Мими каза:

— Според Санди си отговаряла на всичките му изисквания и дори си ги надвишавала. Снимката ти е дала предимство пред всички останали.

Пейтън поклати глава.

— Не съм изпращала снимка.

— О, той се е сдобил с твоя снимка по някакъв начин — настоя Мими. — Санди ми каза, че имало цяла купчина кандидати. Накарал я да потърси в интернет техни снимки и всякаква лична информация. Той се интересувал единствено от снимките на жените, които били кандидатствали за работата. Санди трябвало да сортира купчината с документи. Дрю не искал никоя над трийсет или омъжена. Дори не погледнал документите, които били подадени от мъже. Казал на Санди, че тъй като другите кулинарни критици са мъже, сега било справедливо да наеме жена.

Мими се огледа, за да е сигурна, че са сами, понижи глас и каза:

— Ти си била най-красивата от кандидатките, затова са те назначили. Не искам да наранявам чувствата ти, но обмисли този факт. Не си била избрана заради опита си. Току-що си се дипломирала, после си била на някакъв кратък кулинарен курс във Франция. Не се ли учуди как...

— Казаха ми, че първоначално ще премина обучение, и реших, че работата в списанието ще бъде безценен опит. — Тя не продължи. Почувства се като глупачка. — Просто грабнах възможността. — Тя се замисли за дългото шофиране до Далтън и колко развълнувана беше, че стартира кариерата си. Сега я изпълваше съкрушително разочарование. — Толкова е несправедливо.

Мими кимна в съгласие и после, сякаш не можеше да сдържи нито миг собственото си нещастие, заговори бързо. Думите ѝ се отрищиха.

— Да ти кажа ли кое е несправедливо? Не питай. Аз съм счетоводител. Адски добър при това. Работя за тази компания повече от седем години и докато Дрю не се появи, аз бях щастлива тук. Дрю се ожени за Ейлийн преди три години. Тогава той отговаряше за

производствения отдел. Аз не го познавах, но бях чувала приказки, че е истински развратник. Очевидно имало проблем с едно от момичетата, на които бил шеф. Според слуховете той я преследвал безцеремонно. Чух, че една вечер я закарал с колата си до дома ѝ и тя не се появила на работа цяла седмица след това. Когато най-после се върнала, той се държал с нея толкова зле, че тя била принудена да напусне. Не знам какво се е случило, но хората шушукаха. Ейлийн се постара да потули всичко. И после той се издигна. — Тя кимна към кабинета на Дрю. — Нямахме необходимите умения за тази работа, но явно според Ейлийн това не беше важно. Тя използва положението си, за да го уреди на този пост. Точно по това време течеше разводът ми. Бившият ми си имаше приятелка и смяташе, че аз няма да имам нищо против. Аз обаче имах. Както и да е — тя продължи, сякаш се чувстваше изтощена от разказа си, — тъй като нямахме деца и той изкарваше повече пари от мен, въпреки че работеше същата работа, никой от двамата ни нямаше претенции към другия. Трябваше да е бърз и лесен развод, нали? Но и той работеше тук, в счетоводството и беше ядосан...

— Чакай, защо е бил ядосан? Нали той ти е изневерил — изтъкна Пейтън.

— Да, все още е с тази жена, но не искаше животът му да се променя. Харесваше готвенето ми, беше свикнал да му угаждам. Споменах ли, че двамата с Дрю се бяха сприятелили? Сигурно женкарите се надушват и погаждат.

— Какво стана?

— Дон, бившият ми, ми каза, че ще бъда уволнена. Кълна се, видях радостните пламъчета в очите на копелето. Бог знае какво точно бяха измислили двамата с Дрю, но ме извикаха в „Човешки ресурси“ и те двамата бяха там. Казах, че нямам нищо против, нека ме уволнят, а аз щях да поискам от съдията по развода да ми присъди издръжка. Казах на Дон, че той ще ме издържа финансово до края на живота ми. Още не бях подписала документите за развода.

Пейтън се засмя.

— Това сигурно много го е зарадвало.

— Да кажем само че доволните пламъчета в очите му изчезнаха. — Тя вдигна ръка и потупа късите си къдрици. — Така че не ме уволниха. Само ме понижиха до секретарка, а заплатата ми беше намалена наполовина. Сега нося кафе на негодника и записвам

срещите му. Току-що навърших петдесет, имам петнайсет излишни килограма, а наоколо секретарките с лопата да ги ринеш. Никой няма да ме вземе на работа. — Тя въздъхна. — Приемаш ли, че аз съм прецакана?

— Добре, ти печелиш — кимна Пейтън.

— Какво печелиш, Мими? — попита Ларс, който в този момент доближи бюрото си и стовари купчина с папки върху него.

— Животът е по-несправедлив с мен, отколкото с Пейтън — отвърна Мими. Тя погледна часовника си. — Вече минава пет, а в мексиканския ресторант има тако вечер. Ти защо си още тук?

Ларс седна и започна да преглежда папките.

— Всички от фирмата ходят там. Трудно е човек да се измъкне от тях. Имам чувството, че не трябва да говоря свободно какво мисля. Нали разбираш какво имам предвид?

— Разбирам — съгласи се Мими. Обърна се към Пейтън и добави: — Не се тревожи. Каквото и да кажеш, двамата с Ларс няма да те издадем. Но не мога да кажа същото за когото и да е друг от офиса. Всички ще побързат да изпеят какво са чули.

— Когато те понижиха, защо не се обърна към „Човешки ресурси“, за да подадеш оплакване? Поне щяха да го документират.

— Подадох оплакване, но нищо не излезе. Започнах да чета обяви за работа и да кандидатствам също като Ларс. Но докато не успея да се махна от този град, трябва да работя тук. Няма друга работа в Далтън. Повярвай ми. Проверила съм. А дори и да имаше — както вече казах — кой изобщо би ми обърнал внимание?

— Не можеш ли да кандидатстваш за друга работа тук, в компанията?

— Не, наказана съм. Надяват се, че ако Дрю вгорчи живота ми достатъчно, аз ще напусна по свое желание. В безизходица съм.

Ларс вдигна поглед от бюрото си и кимна.

— Откакто Дрю пое ръководството, тук е много стресиращо.

Пейтън се облегна на стола си и кръстоса крака.

— Дрю тормозеше ли другите стажантки? Те затова ли напуснаха? — Макар да знаеше отговора, все пак зададе въпроса си.

— Разбира се, че ги тормозеше. Те бяха млади и красиви, но не можеха да се мерят с теб.

Комплиментът на Мими, изречен така непринудено, смути Пейтън. Външният ѝ вид нямаше никакво значение за това как се справяше с работата си.

Ларс се завъртя на стола си и допълни:

— Ти си изумителна. Затова Мими каза, че другите не биха могли да се мерят с теб.

Мими се засмя.

— Погледни я, Ларс. Тя се изчерви.

— Кажи ѝ за предишните две момичета — предложи Ларс.

Мими премести някакви листи и приседна на ръба на бюрото на Пейтън.

— Тъкмо се канех. — Тя скръсти ръце и започна: — Първата беше доста по-голяма от теб. Казваше се Кайла и издържа цели шест месеца.

— Осем месеца — поправи я Ларс.

— Аз не я харесвах — призна Мими.

— Никой не я харесваше — уточни Ларс.

— Тя беше толкова самодоволна. Нямаше никакъв проблем да спи с шефа, нали, Ларс?

— Така беше.

— Не се стараеше връзката им да остане в тайна. Хвалеше с нея. Държеше се грубо и отвратително с другите служители. Мисля, че беше убедена, че сексът с Дрю я правеше по-важна в компанията.

— Така ли беше? — попита Пейтън.

— По-скоро не.

— Защо напусна?

— Искаше повече — обясни Мими. — Появи се слух, че тя наистина се влюбила в похотливеца. Представяш ли си?

Отвращението в гласа ѝ накара Пейтън да се размее.

— Не, не мога да си представя.

— Кайла искаше той да напусне жена си и да се ожени за нея, а той не би го направил, разбира се.

Ларс поясни:

— Дрю не е имал никакви пари, преди да се ожени за Ейлийн, и ако се разведе с нея, няма да получи и петак.

— Всички знаят, че той е подписал предбрачно споразумение — продължи Мими. — Чух, че когато Дрю казал на Кайла, че няма да

напусне жена си, тя изпаднала в истерия.

— Не беше само това. Аз бях там. Видях я — обади се Ларс. — Тя вдигна един компютърен монитор и го запрати в стената до вратата на офиса на Дрю. Мисля, че се целеше в главата му. Кълна се, че го метна като бейзболна топка.

— Жалко, че не съм го видяла — каза Мими. — Ейлийн научи за станалото и се намеси точно в този момент.

Пейтън разтвори широко очи.

— Жена му е научила за Кайла?

— Разбира се. Тя разчиства след всяка каша на Дрю Албъртсън. Кайла получи приятно обезщетение на изпроводяк. Не знам точно колко ѝ платиха, но съм сигурна, че преди да получи чека, е подписала някакъв отказ от бъдещи претенции.

— Обзалагам се, че е обещала да не говори за случилото се — кимна Ларс. — И да не ги съди.

— Казвате ми, че Ейлийн приема спокойно неговото кръшкане? — попита Пейтън слисана.

— Явно го приема, иначе досега да го е изритала.

— Що за брак е това? — възкликна Пейтън.

— Права си — съгласи се Ларс.

— Искаш ли да чуеш какво се случи с втората стажантка? — попита Мими.

Въпреки че вече се чувстваше доста сломена, Пейтън отвърна:

— Да, защо не.

— Тя се казваше Ейприл.

— Харесвах я — обади се Ларс.

— Има си хас. Тя се държеше особено мило с всички мъже в офиса. Никога не съм срещала по-голяма флиртаджийка, но мисля, че под тази си повърхност беше добро момиче. Тя едва се появи в офиса и Дрю веднага се залепи за опашката ѝ. И то буквално. С нейните тесни дрехи и големи гърди тя беше точно това, което той търсеше. Не мисля, че тя си даваше сметка в какво се забърква, защото след две-три седмици отношението ѝ се промени и тя започна да го отбягва. Мисля, че тя получи много повече, отколкото очакваше. Изведнъж започна да се крие от него и да прави всичко възможно, за да не остава насаме с него. Веднъж опитах да говоря с нея... просто така... да я питам дали е добре, но тя стисна устни и не каза и дума срещу Дрю. Единственото,

което изкопчих от нея, беше, че много се нуждаела от тази работа. Мисля, че се страхуваше.

Ларс се съгласи.

— Самата истина. Веднъж я видях да върви по коридора, когато той се появи срещу нея. Тя се обърна кръгом и се шмугна в първия офис, който ѝ попадна. Забелязах, че никога не влизаше в стаята с архива, ако Дрю беше в офиса. Там е тъмно и няма прозорци. Винаги изчакваше той да си тръгне.

— Накрая Дрю я уволни — каза Мими. — Тя опита да създаде неприятности, нали така, Ларс? — Тя очевидно не очакваше отговор, защото продължи. — Ейприл отиде в „Човешки ресурси“ и се оплака. Обвини Дрю в сексуален тормоз, но нямаше никакъв шанс. Жената на Дрю е първа приятелка с Анет, шефката на „Човешки ресурси“. Оплакването на Ейприл отиде директно в машината за унищожаване на документи.

— Нищо чудно — промълви Пейтън.

— Моля?

— Аз отидох при нея да подам оплакване. Анет не ми позволи. Каза, че трябвало да изчакам поне три месеца, преди да мога да подавам оплаквания.

— Това са глупости — каза Мими.

— Ейприл не искаше ли да съди фирмата? — попита Ларс.

— Ейлийн пресече тези планове още в зародиш. Не знам как е заплашила Ейприл, но те двамата с Дрю имат един човек, който им върши мръсната работа, когато се налага. Ейприл си събра багажа и напусна града много бързо.

— Това е лудост — каза Пейтън. — В наши дни не би трябвало на Дрю да му се разминава за подобно поведение. Нито пък на жена му. Като му помага, Ейлийн също е виновна.

— Съгласни сме с теб — каза Ларс. — Но повечето хора в града разчитат на тази фирма за доходите си и биха направили всичко, за да я защитят. Никой не желае скандали или, не дай боже, съдебни дела. Рандолф иска голямо щастливо семейство.

— Особено Ейлийн не желае никакви неприятности. Отношенията ѝ с баща ѝ и без това са много крехки. Ако някой тръгне да съди любимото списание на Рандолф Суифт заради нещо сторено от дъщеря му или разхайтения ѝ съпруг, Рандолф много ще се разстрои.

— Какво мислиш, че ще направи? — попита Пейтън. Тя взе един молив и започна да го върти между пръстите си.

— Трудно е да се предвиди. Той не е идвал в офиса от цяла вечност, но ми се ще да вярвам, че ще остане начело на компанията, докато синът му Ерик стане готов да я поеме. Предполагам, че Рандолф, първо, ще го подготви, и после, ще го остави да управлява сам. Ерик е умен. Той ще се справи добре. Предполагам, че Рандолф ще отреже Ейлийн напълно — каза Ларс. — Рандолф загуби жена си преди повече от година. Беше съсипан от мъка и тогава всички мислеха, че той ще се пенсионира.

Мими кимна.

— Мириам беше болна дълго време и той през цялото време беше до нея. Мисля, че тревогите го изтощиха. И той, и синът му бяха много близки с нея. Ерик прекъсна за един семестър, за да бъде с майка си през последните й седмици, но Ейлийн... ами тя престана да се интересува от майка си, когато се разболя. Ейлийн е доста...

— Егоцентрична — подсказа Ларс.

— Щях да кажа, че е кучка — уточни Мими. — Тя е истинска кучка.

Пейтън се засмя. Ларс изглеждаше шокиран.

— Откъде знаете толкова много за семейството? — попита Пейтън.

— Слушам внимателно. Като съм секретарка, имам много време, в което няма какво друго да правя, освен да слушам. Сега съм почти невидима. Хората клюкарстват и сякаш не забелязват, че стоя до тях. След като ме понижиха, явно за тях аз съм никой. Със сигурност не мога да им навредя. Кой би ми обърнал внимание? Докато работех като счетоводител, няхах никакво време за клюки. А сега, колкото и да ме е срам да го призная, клюките са най-интересното в дните ми. Освен шоколада. — Тя поклати глава. — Наистина трябва да се махна оттук. — Тя се обърна към Ларс. — Онази работа в Куик Маркет ми се струва все по-привлекателна, само дето не мога да живея с минимална заплата. Никой не може. — Тя се изправи от бюрото. — Хайде, вие двамата, тръгвайте. Ще ви направя мексикански такоси у нас.

Пейтън мразеше да излиза, особено вечер. Колкото и слоя дрехи да носеше, винаги замръзваше. Температурата вече беше паднала под нулата и студеният вятър пронизваше толкова брутално, че я боляха костите. Отоплението в колата ѝ започна да духа топъл въздух чак когато тя паркираше пред апартамента на Мими. Пейтън имаше чувството, че пръстите на краката ѝ са се вледенили. Не мислеше, че някога ще свикне с такъв арктически студ.

След час тримата с Ларс и Мими седяха около масичката за кафе в миниатюрния едностаен апартамент и измисляха дързък план как да съборят Дрю от поста му. Мими и Ларс пиеха бира, а Пейтън, на която още ѝ беше студено, беше предпочела горещ чай.

— Не мога да остана тук — каза Пейтън. — Ще напусна, но ми се иска да има начин да разкрия на Рандолф Суифт и сина му какви ги върши Дрю. Разкажете ми повече за Рандолф.

— Той е добър човек — каза Мими. — И е много мил. Той изгради тази общност. Знам, че сега градът изглежда доста потискащо, но когато снегът се разтопи, тук е красиво място за живеене. Рандолф се грижи за служителите си. — Мими отпи от бирата си и наклони шишето към Пейтън. — Дори и той да се върне, няма да мога да се добера до него. Няма как да мина покрай горгоната Ейлийн.

Ларс се задави с питието си.

— Горгона? Това не го бях чувал преди.

— Рано или късно Рандолф ще научи какво прави Дрю — настоя Пейтън. — Някой ще му каже. Въпрос на време е.

— Съгласна съм, но съм сигурна, че и Ейлийн осъзнава това. Ако Рандолф се пенсионира и Дрю поеме управлението, ще му бъде много по-лесно да се справя с жените, които опитват да създават неприятности. Дрю може да продължи с перверзното си отношение още дълги години.

— Някой трябва да го спре — възрази Пейтън. — *И да занесе доказателствата на Рандолф Суифт* — помисли си тя. — *Но как?*

Пейтън имаше време да го обмисли, тъй като Дрю замина с Ейлийн на шопинг пътуване, както се изрази той, и щеше да отсъства от офиса десет дни. Със сигурност в това време Пейтън можеше да

измисли нещо гениално, с което да улови негодника в капан. А ако това не се получеше, щеше поне да знае, че е опитала.

Стана им навик след работа с Ларс да ходят в апартамента на Мими. Тримата се редуваха кой да донесе храна за вкъщи или да напазарува продукти и да сготви вечеря. Мими и Ларс бяха станали нейни довереници и добри приятели. Те щяха да ѝ липсват, когато си заминеше. Знаеше, че те са нещастни и искаше двамата също да си тръгнат с нея, но как щеше да им помогне това? Така и тримата щяха да останат безработни.

В офиса беше тихо и спокойно в дните на отсъствието на Дрю, но те се изнизаха бързо. Очакваше се Дрю да се върне следващия понеделник.

В четвъртък вечер, докато се приготвяше да си ляга, Пейтън измисли план за действие. Той беше изпълнен с пукнатини и слабости, но тя все пак смяташе, че ще успее да го осъществи. В петък щеше да го обсъди с Мими и Ларс, а през целия уикенд можеше да обмисли подробностите, докато събираше багажа си за пътуването обратно към Тексас. В понеделник, след като се видеше с Дрю, щеше да напусне Далтън възможно най-бързо. Щом осъществеше плана си как да съсипе живота му, той вероятно нямаше да настоява за двуседмично предизвестие преди напускането ѝ.

Дрю я изненада, като се върна по-рано. Появи се в офиса в петък сутрин. Беше в лошо настроение и остана затворен в кабинета си през по-голямата част от деня. Не искаше никой да го безпокои и което беше по-важно за Пейтън, искаше всички да го оставят на мира. Тя тъкмо се канеше да си тръгва в края на деня, когато го чу през вратата как ръмжи на някого по телефона. Гневът му беше ясно доловим. Пейтън чу тежкото му дишане, докато той ругаеше човека, с когото говореше, а после отекна силен трясък, сякаш Дрю беше хвърлил нещо по стената. Пейтън огледа офиса. Нямаше никой. Всички си бяха тръгнали и тя беше останала сама. Страхът я завладя и инстинктите ѝ подсказаха, че трябва да се махне възможно най-бързо. Ако нещо се случеше, никой нямаше да я чуе.

Тя беше облякла палтото си и тъкмо търсеше ключовете си в чантата, когато го чу да вика името ѝ. Възможно най-тихо се изстреля от офиса и побягна по коридора. Тъкмо зави зад ъгъла, когато отново го чу да крещи името ѝ. Тя не отговори, а побягна по стъпалата към

входа на гаража. Тъй като се страхуваше, че той я преследва, не отиде направо при колата си, а изтича на горния етаж с идеята, че ако не я видеше, той щеше да си помисли, че тя още е някъде из офиса.

Неоснователен ли беше страхът ѝ? Чу отваряне на врата, после шумно затръшване. Тя се скри между две коли и изчака. Почувства се глупаво и си каза, че реагира пресилено, но паниката я беше връхлетяла и тя не можеше да се овладее.

Дрю беше свикнал да получава това, което искаше, но дали наистина беше способен на насилие? Докъде би могъл да стигне, за да получи своето?

По-късно вечерта тя откри точно колко опасен беше той.

Минаваше полунощ. Беше се свила под завивките и тъкмо се унасяше в сън, когато чу шум от кола, която мина наблизо, после рязко спря и се върна назад. Не знаеше какво я накара да стане от леглото и да надникне през прозореца, но добре че го направи, защото там, на паркинга, беше огромният джип на Дрю. Задните колела бяха върху бордюра, а колата беше спряла по диагонал върху две паркинг места. Пейтън видя как Дрю слезе, затръшна вратата и тръгна през паркинга. Ярката светлина от уличните лампи придаваше зловещ ореол на намръщеното му лице. Той изглеждаше гневен и целеустремен и тя се почувства ужасена. Пейтън изтича и подпря вратата с едно тежко кресло, после се увери, че резето е пуснато.

Изведнъж той заблъска по вратата ѝ с юмрук. После опита да изкърти вратата с рамо и да избие ключалката. Вратата се разтrese и Пейтън осъзна, че е въпрос на секунди той да нахлуе вътре. Изтича при телефона и набра рецепцията на мотела.

— Някакъв пиян се опитва да нахлуе в стаята ми — извика тя. — Моля, извикайте полиция.

Младежът, който дежуреше на рецепцията, каза:

— Ще дойда да ви помогна.

Тя не разбра дали той ще се обади на полицията, така че реши сама да го направи, но беше толкова изплашена, че изпусна телефона и коленичи, за да го потърси под леглото.

— Пусни ме да вляза, Пейтън. Ще ти помогна да се почувстваш много добре, скъпа. Хайде. Знаеш, че го искаш. Ще те накарам да го

искаш.

Отново и отново той ѝ обещавахе да я накара да се почувства добре, но гласът му ставаше все по-силен и гневен. Пейтън трескаво огледа стаята за нещо, което би могло да ѝ послужи като оръжие. В крайна сметка старецът от стаята до нейната неволно я спаси. Той отвори вратата си, изсипа поредица от ругатни и завърши със заплахата да извика полиция, ако Дрю не престане да блъска и не си тръгне.

— Хайде, махай се оттук. Ей сега ще викна ченгетата. Тръгвай, преди да са те арестували.

Блъскането по вратата ѝ спря и Пейтън чу как Дрю заплашва стареца. После прозвуча гласът на младежа от рецепцията, който попита дали всичко е наред. Дрю започна да ругае, но Пейтън не разбра какво точно каза той. След минута двигателят на колата му изръмжа и той потегли от паркинга.

— Тръгна си. Тръгна си. Тръгна си. — Тя повтори това поне сто пъти, докато седеше на пода в малката баня, притиснала гръб към ваната и подпряла вратата с крака, за да не може да се отвори. Той си беше тръгнал и тя беше спасена. Осъзнаването на това, което почти се беше случило, я връхлетя и тя сви колене под брадичката си, обви ръце около тях, залюля се напред-назад и зариде.

Онази нощ не мигна въобще. Остана заключена в банята, докато слънцето не изгря, после си приготви една чанта с багаж и отиде у Мими. Приятелката ѝ обичаше да спи до късно през уикендите, а още нямаше осем часа, когато Пейтън почука на вратата ѝ. Мими не се оплака. Един поглед към Пейтън ѝ беше достатъчен да разбере, че се е случило нещо ужасно.

След като Пейтън ѝ разказа всичко, Мими също беше ужасена.

— Ако беше успял да влезе... — Тя стисна очи, пое си дъх и каза: — Щеше да те изнасили. Боже, знаех, че е женкар, но това... Трябва да отидеш в полицията. Ще се облека и ще дойда с теб. Трябва да подадеш оплакване.

— И какво да им кажа? Че един мъж, от когото се страхувам, е блъскал по вратата ми късно снощи и е искал да влезе. Не е нарушил никакъв закон. Вдигаше много шум, казаха му да се маха и той си тръгна.

— Не може така. Просто не може така. — Мими звучеше, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Тя обви ръка около раменете на Пейтън и я поведе към спалнята. — Ела. Трябва да поспиш. Когато главата ти се проясни, ще решим какво да правим.

— Всичко е наред — каза Пейтън. — Аз ще го спра. Знам какво да направя.

Тъй като се страхуваше, че Дрю може да се върне в мотела, тя остана целия уикенд при Мими и в неделя вечер се върна, за да събере всичкия си багаж. В понеделник сутрин колата ѝ беше натоварена и готова за тръгване. Пейтън също беше готова.

Дрю се появи в офиса чак в единайсет и Пейтън ставаше все по-напрегната и се чудеше какво щеше да бъде държанието му, когато я видеше. Дали щеше да покаже някакво разкаяние за стореното? Или щеше да се престори, че не е станало нищо? Тя тъкмо погледна за пореден път часовника си, когато чу вратите на асансьора да се отварят. Вдигна глава и видя Дрю да се отправя към рецепцията, където секретарката го поздрави с широка усмивка. След като размени няколко приятни думи с нея, той се доближи до бюрото на Пейтън и поздрави с весел тон, след което отиде в офиса си. Пейтън беше искрено шокирана от поведението му. Всъщност тя подозираше, че Дрю ще се държи по обичайния си любезен начин и беше доволна, защото това съвпаднаше с плана ѝ.

С възможно най-сладкото изражение, на което беше способна, тя стана от бюрото си, почука на вратата му и попита дали може да му отнеме малко време. Той отвърна на усмивката ѝ и бързо се съгласи. Дори ѝ издърпа един стол, за да седне срещу масивното му бюро.

Тя изчака той да седне, после се наведе напред и постави диктофон в средата на бюрото.

— Имаш ли нещо против да запиша разговора ни?

Той повдигна едната си вежда, после се засмя.

— Защо не, давай.

Той се наведе над бюрото, придърпа диктофона към себе си и каза:

— Дори ще го включа вместо теб. — Натисна бутона, облегна се назад и попита небрежно: — Вече започна ли да се затопляш?

Вместо да отговори на въпроса му, тя попита:

— Не се ли чудиш защо записвам разговора ни?

— По-скоро не. Хайде, отговори ми. Ще отстъпиш ли най-после? Не чувстваш ли електричеството помежду ни? Желаяш ме толкова силно, колкото и аз теб.

Човекът си плачеше за освидетелстване.

— Това, което искам, е да ме оставиш на мира.

— Това няма да стане — отвърна ѝ той усмихнат.

— Няма да имаме физическа връзка, а що се отнася до това да пътувам с теб, не може да става и дума. Не се чувствам в безопасност с теб.

Той сви рамене.

— Аз съм ти шеф. Щом казвам, че трябва да пътуваш с мен, значи ще пътуваш с мен.

— Не си ли чувал за сексуален тормоз?

— Тези неща не минават тук. А ти ще пътуваш с мен.

— Не — заяви тя спокойно.

— Не? — Усмивката му изчезна.

— Точно така, не — повтори тя невъзмутимо.

— Имаш избор, Пейтън. Или изпълняваш каквото ти казвам, или ще те уволня. Не си и мисли, че ще те прехвърлят в друг клон на фирмата. Няма да позволя това да се случи. Аз съм човекът с властта, не ти.

— Какво точно означава да изпълнявам каквото ми казваш? — попита тя заради записа.

— Знаеш какво. Да си разтвориш краката. Винаги когато искам и колкото често искам.

Тя едва не се задави. Опита да не реагира.

Въпреки усилията ѝ, явно ѝ пролича колко е отвратена, защото Дрю не се зарадва на реакцията ѝ. Той се наведе напред намръщен и каза:

— Не ме гледай толкова шокирана. Ще се постарая да ти хареса. Ако трябва да те принудя, ще го направя. Винаги постигам своето.

— Но жена ти не...

Той я прекъсна.

— Заради това ли е? — Гласът му омекна и смръщеното му лице се отпусна. Сега я гледаше със сериозно изражение. — Тревожиш се, че жена ми ще разбере? Ейлийн знае, че имам по някое странично забавление от време на време. Тя ме разбира. Това поддържа огъня в

сексуалния ни живот, така че тя ми помага да получа това, което искам, от което се нуждая. В тази ситуация и двамата печелим.

— Ами Рандолф Суифт?

— Тъстът ми? Какво за него? Той да си намери свое забавление — засмя се Дрю. — Направо е жалък с трагичната физиономия, с която се носи, откакто жена му умря. Сигурно вече дори не може да го вдигне. — Той се облегна на големия си кожен стол и започна да се люлее наляво-надясно със самодоволно изражение. — Защо изобщо скърби за старата чанта, така и не мога да разбера. Последните години беше останала една торба кокали. Човек би си помислил, че ще се радва да се отърве от нея.

Пейтън не искаше той да види колко е отвратена от думите му, но ѝ ставаше все по-трудно да прикрива емоциите си. Той беше гнусен червей.

— Чух, че репутацията на компанията е много важна за него. Ако той научи какво правиш... ако започне съдебен процес...

— Той няма да научи — отвърна Дрю уверено. — Ейлийн се оправя с него.

— Не разбирам. Как се оправя с него?

— Тя се грижи той да не чуе нищо лошо за мен. Двамата с Ейлийн имаме прогресивно мислене, но Рандолф е заклещен в миналото. Той трябва да се махне. Както и онзи загубеняк — синът му. Щом поема управлението на това място, нещата ще се променят.

Пейтън беше чула достатъчно и не можеше да понесе да стои близо до негодника и минута повече. Тя се пресегна към диктофона, но Дрю беше по-бърз. Той го сграбчи. Присви очи да види малките бутони, отгатна кой трябва да натисне, за да изтрие записа, и след като го направи, ѝ подхвърли диктофона.

— Не ме гледай толкова сломено — засмя се той. — Дадох ти да ме запишеш.

Пейтън смутено взе диктофона и се изправи, за да си ходи.

— Още си млада, но ще се научиш — каза ѝ той, за да я успокои. — Ако искаш да успееш в този бизнес, ще се примириш. И, Пейтън, следващия път, когато дойда пред мотелската ти стая, най-добре да ме пуснеш.

Тя хвана дръжката на вратата.

— Намери ли си апартамент? — спря я той.

— Сведох избора до два варианта. — Това беше лъжа, но тя я изрече убедително.

— Побързай и решавай вече.

Тя кимна и без да каже и дума повече, затвори вратата след себе си. Идеше ѝ да се усмихне, но не посмя. Ставаше толкова параноична, че се тревожеше, че някой може да я наблюдава. Нищо чудно Ейлийн да беше сложила камери за наблюдение в офиса. Пейтън я беше срещнала само веднъж, но това ѝ беше достатъчно, за да е наясно, че тя е не по-малко коварна от съпруга си. От това, което Пейтън беше научила, Ейлийн беше готова на всичко, за да е щастлив съпругът ѝ, а баща ѝ да не подозира какво се случва. Богатството ѝ зависеше от това.

Минаха пет минути. После още пет. След това Пейтън бръкна в малкия джоб, скрит в плохата на полата ѝ, и спря записа на смартфона си.

Ларс беше в художествения отдел за целия ден, така че Пейтън седна на бюрото си и се престори на заета. Половин час по-късно Дрю мина край нея и заяви, че отива в кафенето. Веднага щом вратата на асансьора се затвори, Пейтън бързо отиде в архивната стая. Извади телефона от джоба си и изпрати файла със записа на имейла си, както и на имейла на сестра ѝ Луси. В съобщението написа: „Пази ми го“. След като приключи с това, се отправи към гардеробната стая, за да вземе нещата си.

Мими вдига поглед от книгата си, когато Пейтън мина покрай бюрото ѝ.

— Какво има в чантата ти?

— Дрехи за преобличане — отвърна Пейтън.

Мими посърна. Тя знаеше какво означава това. Последва Пейтън по коридора до женската тоалетна и щом се увери, че вътре няма друг освен тях, каза:

— Ще ми липсваш.

— И ти ще ми липсваш. Ще ти се обадя по-късно и ще ти разкажа всичко. Ще ти изпратя и малък подарък. Добре ще се посмеееш с него. Внимавай да не го чуе никой, освен Ларс.

Пейтън си обу дънки и маратонки, а Мими ѝ помогна, като грижливо сгъна полата ѝ и я пхна в чантата заедно с обувките на токчета.

Тя прегърна Пейтън.

— Да ми се обаждаш, чу ли? Искам да чувам как си. Обещай ми.
— Обещавам.

Пейтън мразеше сбогуванията. Беше се сближила с Мими. За краткото време, което беше прекарала в Далтън, милата жена ѝ беше станала добра приятелка.

— Кажи на Ларс, че ще му се обадя — каза Пейтън и се втурна през вратата.

Тя не си направи труда да отиде в „Човешки ресурси“, за да им съобщи, че напуска и да получи чека със заплатата си, защото знаеше, че те щяха да настояват да подпише споразумение за отказ от претенции, а тя нямаше намерение да го направи. Мина по стълбището до гаража и докато колата ѝ загряваше, изпрати записа и на Мими.

Напрежението започна да я напуска чак когато се качи на магистралата. Пак беше започнало да вали сняг и видимостта ставаше все по-ограничена. Синоптикът говореше за снежни бури. Тя почти се разсмя.

Защо не? — помисли си. Беше дошла в Далтън със снежна буря и си тръгваше със снежна буря. Изглеждаше подходящо за ситуацията. Надвисналата буря нямаше да я спре. Независимо от всичко, щеше да се махне от Далтън. След като километрите между нея и града се увеличиха, раменете ѝ се отпуснаха и стомахът ѝ спря да се присвива. Колкото повече се отдалечаваше, толкова по-щастлива се чувстваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мими се въодушеви от подаръка на Пейтън. Тя притисна телефона до ухото си, за да не може никой друг да го чуе, и на няколко пъти избухваше в смях, докато слушаше записа. Ларс чу звуците, които идваха откъм бюрото на Мими, и заобиколи, за да види какво е толкова смешно. Тя пушна записа и на него, разбира се. Дрю беше отишъл на обяд, така че Мими заведе Ларс в офиса на Дрю и затвори вратата, за да не ги безпокоят. Тъй като искаше да чуе записа отново, го пушна на говорител. Мими седна на стола срещу бюрото на Дрю, а Ларс се облегна на стената. Никой от двамата не видя и не чу Бриджит, която отвори вратата. Тя послуша известно време и веднага щом осъзна какво чува, се обърна и побягна към кафенето, за да каже на Дрю. Беше готова на всичко, за да привлече вниманието на Дрю, дори и да загубеше приятелството на Мими.

Дрю не прие новината добре. Той изхвърча от кафенето и се върна в офиса си, за да се увери лично, че това, което Бриджит му казваше, е вярно. Той беше изтрил записа, по дяволите. Дали не беше натиснал погрешен бутон? Не, внимаваше какво прави. Или Пейтън е записвала с още нещо? Щеше да разбере, когато се видеше с нея.

Ларс се беше върнал на долния етаж, а Мими беше сама. Тя подскочи, когато вратата се блъсна в стената и тъкмо се обръщаше да види какво става, когато Дрю сграбчи ръката ѝ.

— Запис ли има? Бриджит ми каза, че Пейтън е записала личния ни разговор. Така ли е?

Мими издърпа ръката си.

— Да, записала го е. Искаш ли да го чуеш?

Той грабна телефона от бюрото ѝ и откри съобщението. Слуша само няколко секунди, преди да го изтрие.

— Къде е тя? — изрева той. Беше толкова бесен, че очите му щяха да изхвърчат.

— Пътува към Тексас.

Той изпсува и бръкна в джоба си, за да извади мобилния си телефон. Веднага щом жена му отговори, започна да ѝ крещи, каза ѝ какво е станало и завърши с:

— Върни я тук. Искам я тук още днес!

Той прекъсна линията и насочи гнева си към Мими.

— Кой друг го е чул?

Тя осъзна, че Бриджит не му е казала за Ларс и отвърна:

— Никой.

Дрю влетя в офиса си, затръшна вратата и пак се обади на жена си. Тъй като той продължаваше да крещи, Мими чу всяка дума.

— Върни я тук и я накарай да подпише споразумение за конфиденциалност. Не ме интересува как ще го направиш. Не искам този запис да попадне някъде. И влез в компютъра на баща си, за да провериш да не е пратила записа и на него. С нас е свършено, ако той го чуе. — Мълчание, после той изкрещя: — Не, не искам да ти обяснявам какво има на записа.

Мими реши, че сега е добър момент да отиде на обяд. Щеше да изяде сандвича си с фъстъчено масло в колата и да се обади на Пейтън, за да я предупреди. Знаеше, че тя вече е на магистралата. Мими не одобряваше говоренето по телефона по време на шофиране, но това беше спешен случай. Пейтън трябваше да бъде предупредена.

Проправи си път в снега до колата си, защото нейното място за паркиране беше на покрива — още едно неудобство, с което Дрю и бившият ѝ съпруг искаха да я накарат да напусне. Дълго трепери, докато чакаше отоплението да заработи. Зъбите ѝ тракаха, когато набра номера на Пейтън.

Пейтън отговори на третото позвъняване и преди да успее да каже „ало“, Мими заговори.

— Те знаят — каза направо. — Дрю и Ейлийн знаят, че си записала разговора. Дрю каза на Ейлийн да те върне тук. Мисля, че тя ще изпрати Парсънс по петите ти. Внимавай.

— Кой е Парсънс?

— Рик Парсънс е човекът, който им върши мръсната работа. Повярвай ми, той е много опасен. Те искат да се върнеш и да подпишеш някакво споразумение.

Пейтън опита да запази спокойствие.

— Е, щяха да научат рано или късно. Щеше да е по-добре да е късно. Как разбраха толкова бързо?

— Много съжалявам, Пейтън. Пуснах записа на Ларс и не мислех, че някой друг може да го чуе, но явно Бриджит се е промъкнала и после изтича да каже на Дрю. Чу ли ме, че Парсънс ще тръгне да те гони?

— Чух те. Но сега не мога да направя нищо по въпроса. Карам в снежна буря и мога да се концентрирам само върху това как да остана на пътя.

— Близо ли си до Минеаполис? Би могла да се скриеш там за известно време.

— Да, ще го направя. Мими, очаквах да имам време да измисля как да изпратя записа на Рандолф Суифт, но след като Дрю и Ейлийн знаят за него, може би е най-добре да го кача в интернет. Всички ще разберат що за човек е Дрю и аз ще приключа с тази история.

— О, мили боже, не го прави — предупреди я Мими. — Щом го сториш, губиш контрол над записа и последствията. Никога не знаеш какво може да направи с него някой откачен. Имаше един случай миналата година в едно градче на стотина километра от Далтън. На една майка ѝ писнало да тормозят сина ѝ в училище и записала как побойникът тормози детето ѝ. Качила записа в интернет с идеята, че така ще го накара да спре. Вместо това изкараха нея престъпница, защото злепоставила бедното невинно дете. Дори я обвиниха, че е подправила записа. И за да се влоши положението още повече, семейството на побойника започна да съди жената. Доколкото си спомням, накрая уредиха нещата извън съда, но това стана след месеци, в които опитваха да докажат истината и след като изхарчиха хиляди долари за адвокатите и съдебни такси. Беше ужасна каша. Повярвай ми. Ако Дрю може да извърти нещата срещу теб, той ще го направи. Ще каже, че си подправила записа, че той само се е шегувал и преди да усетиш, всичко ще бъде забравено, а ти няма да си постигнала нищо. — Мълчанието на Пейтън показа на Мими, че приятелката ѝ се е обезкуражила от чутото. — Знам, че е примамливо да изобличиш Дрю, но не би искала тази история да се обърне срещу теб.

— Права си — призна Пейтън.

— Освен това — продължи Мими — Рандолф Суифт е свестен и почтен човек, който е посветил целия си живот на тази компания и не заслужава тя да бъде съсипана заради негодника, който му е зет. Ако ужасните неща, които Дрю е казал за съпругата му, станат публично достояние, той ще бъде ужасно наранен.

— Добре, ще задържа топката. — Пейтън погледна в огледалото за обратно виждане. Не се виждаше никаква кола. — Каква кола кара този Парсънс?

— Нов пикап, много голям. Не знам каква марка и какъв модел е. Бял е на цвят — добави тя, — което няма да ти помогне много в снега, нали? Няма да го забележиш, когато се появи. Не си срещала Парсънс, докато беше в Далтън, нали?

— Не.

— Съвсем обикновен на вид. Тъмнокафява коса, присвити очи. Носи ужасно грозни костюми и вратовръзки.

— Добре тогава. Ще се оглеждам за бял пикап и ако шофьорът му има лош вкус за дрехи, ще знам, че това е Парсънс.

— Не се шегувай с това. Той е опасен. Искам да внимаваш. И моля те, обади ми се, когато спреш да нощуваш някъде.

Пейтън си помисли, че Мими преувеличава, но ѝ обеща да внимава. Не се тревожеше, че някой може да я настигне. Пресметна, че има предимство от около четирийсет и пет минути. Колко време би я гонил някой в снежната буря, преди да се откаже? А какво щеше да направи той, ако успееше да я настигне? Да ѝ свири с клаксона си, докато я накара да спре? Не, тя не се разтревожи. Освен това малката тойота камри беше доста икономична, за разлика от огромния пикап. Големите коли имаха по-големи резервоари, но и гълтаха горивото като змейове. Тя беше заредила догоре, така че можеше да кара дълго, без да ѝ се наложи да спре.

Един камион се появи на магистралата точно пред нея. Тя остана зад него, използвайки стоповете му за ориентир. Снегът намаля, но вятърът се усили и засвири яростно. Странният шум ѝ напомни за един филм за духове и звуците, които се чуваха точно преди някой да бъде убит.

Сестра ѝ Луси се обади след няколко минути. Пейтън включи телефона на говорител и го остави в скута си, за да държи кормилото с две ръце.

Поздравът на Луси беше красноречив.

— Мили боже — извика тя.

— Явно си чула записа.

— Да, чух го. Не повярвах на ушите си. Той заплашваше да те изнасили. Първо си помислих, че това е някаква шега. После осъзнах, че говори сериозно. Той е болен. Ще си наемеш адвокат и ще го съдиш, нали?

Преди да успее да отговори, Луси вече беше взела решението вместо нея. По-голямата сестра на Пейтън умееше да решава проблеми. Тя смяташе, че знае какво е най-добре за всички останали. Понякога наистина беше така, а понякога — не.

— Разбира се, че ще го съдиш. Ще го разбиеш. Напуснала си, нали? След като си го докладвала в „Човешки ресурси“, ти...

Пейтън я прекъсна.

— Това е дълга история, ще ти я разкажа по-късно.

— Той звучеше толкова арогантен и самоуверен. Трябва да се махнеш оттам. Качи се в колата си и се прибери вкъщи.

— Вече пътувам. Слушай, не казвай на мама и татко. Не искам да се обяснявам с тях точно сега. Може ли да остана при теб, докато измисля какво да правя?

— Разбира се.

Пейтън се усмихна. Винаги можеше да разчита на Луси. Дори и когато тя командваше всички, човек можеше да разчита на нея.

— Ще трябва пак да започна да си търся работа. Това е толкова потискащо.

— Не си направила нищо нередно. Не забравяй това.

— Хайде да не говорим повече за това. Някакви новини там?

— Тристан Макбейн ще се жени. Беше ли чула за това? Поканата ти е тук от три седмици. Все се канех да ти съобщя.

Братът на Шампиона щеше да се жени. Пейтън си спомняше Тристан. Открай време беше толкова сериозно момче. Чудеше се дали още е такъв.

— Сватбата ще бъде тук, в Брентууд, в църквата „Сейнт Майкъл“. Ще я очакваме с нетърпение, нали?

— Сватбите напомнят на мама, че има три дъщери, които още не са омъжени.

Луси се засмя.

— Тя е като излязла от петдесетте, нали?

Камионът намали, за да завие по един изход от магистралата, и така тя загуби водача си. Дали да не го последва и да потърси къде да изчака отминаването на бурята? Снегът пак се беше усилил.

— Какъв е този шум? — попита Луси. — Това свистене.

— От вятъра — обясни Пейтън. — Направо люлее колата. Трябва да затварям. — Тя прекъсна линията и остави телефона.

Не чу свиренето, докато клаксонът не прозвуча почти отгоре ѝ. Шофьорът мигаше с фаровете си. Дали беше Парсънс? Задният ѝ прозорец беше толкова замъглен, че не можеше да види цвета на колата.

Който и да беше, караше като маниак. Когато тя не спря незабавно, той натисна газта и се изравни с нея, като продължаваше да свири с клаксона и да мига с фаровете си. Почти блъсна предната ѝ броня, но тя продължи да кара. Очевидно недоволен от реакцията ѝ на сигналите му, той я изпревари, мина в нейната лента и започна да натиска спирачката си. Опитваше да я принуди да спре и ако на пътя имаше други коли, щеше да стане катастрофа. Пейтън дори не се изплаши, толкова ядосана беше, че не можеше да изпита никакво друго чувство. Премина в друга лента и продължи да кара.

Той намали, позволи ѝ да го изпревари и мина зад нея. Тя предположи, че ще я блъсне отзад и се подготви за удара. Вятърът продължаваше да духа толкова силно, че ѝ беше трудно да удържа колата си в платното. Мъжът спря да свири и намали скоростта си още повече.

Пейтън посегна към телефона си, за да се обади за помощ. Колко време щеше да им отнеме да я намерят? Ако беше близо до Минеаполис, на магистралата щеше да има някакви коли, дори и в такива ужасни условия.

Погледна в огледалото за обратно виждане. Преследвачът ѝ беше изчезнал. Дали се беше отказал? Фаровете му не се виждаха. Тя остави телефона. Трябваше да се концентрира и да стиска здраво кормилото. Малко по-нататък пътят завиваше рязко на изток. Пейтън видя предупредителния знак и си спомни завоя. Беше по-близо до Далтън, отколкото до Минеаполис. Какво очакваше тя? Като караше с шейсет километра в час, щеше да ѝ отнеме цяла вечност да стигне до цивилизацията. Тъкмо се ядосваше заради това, когато отново видя

фарове зад себе си. Приближаваха се все повече и повече. Значи той не се беше отказал.

Вятърът пак свиреше. Чу шум, който прозвуча като сблъсък на метал в метал. Колата подскочи. Беше я блъснал ли?

Толкова беше ядосана, че ѝ идеше да закрепши. И го направи. Беше сигурна, че той ще я блъсне отново точно когато тя влиза в завоя, така че натисна спирачките. Преди да успее да направи нещо, колата се завъртя неконтролируемо и полетя право към неговата кола. За да се спаси от сблъсъка, той рязко зави, загуби контрол и изхвърча през предпазната ограда в полето край магистралата.

Бог отново се смили над нея. Тя не знаеше как се случи, но когато спря да се върти, се намираше обърната в правилната посока. Беше разтреперана от глава до пети. Отвори прозореца. Видя как се въртят колелата на пикапа и чу ръмженето на двигателя. Той беше заседнал, така че не можеше да помръдне от мястото си. Дали беше ранен? Пейтън получи отговор на този въпрос само след секунда. Видя мъжа, който се измъкна от пикапа и заблъска с юмрук по покрива му. Тя беше прекалено далече, за да види лицето му. Колата му се беше озовала върху гигантска възглавница от сняг. Щеше да го остави сам да се обади на пътна помощ.

Устоя на желанието да натисне клаксона си и да помаха, а вместо това потегли и повече не погледна назад.

ПЕТА ГЛАВА

Пейтън се беше върнала на изходна позиция.

Отново беше в Тексас и имаше време да обмисли на спокойствие ситуацията. Знаеше, че трябва веднага да започне да си търси друга работа, но освен това трябваше да реши какво да прави с Дрю и Ейлийн. Не можеше просто да ги забрави и да си гледа работата. Беше имала късмет да се измъкне невредима от тях и лакея им Парсънс, но ако не направеше нещо, следващата жена можеше и да няма тази възможност. Осъзна, че не разполага с достатъчно доказателства, за да отиде в полицията, обаче вярваше, че има достатъчно, за да спре двамата Албъртсън и те вече да не заплашват никого.

Нуждаеше се от юридическа консултация, но за това ѝ трябваха пари. Адвокатите очакваха заплащане за услугите си, а тя беше без пукната пара. Пътуването до Далтън не беше евтино и беше изгълтало и последните ѝ резерви.

Освен това се тревожеше за Мими. Приятелката ѝ беше в отвратителна ситуация, в капана на работа, която мразеше, и на шеф, от когото се отвращаваше. Тя беше единственият човек във фирмата, на когото Пейтън беше изпратила запис, така че това я поставяше в опасност. Пейтън знаеше на какво е способен Дрю и реши да провери как е Мими.

Изпита облекчение, когато чу гласа на Мими по телефона.

— Добре ли си? — попита Пейтън. — Тревожех се Дрю да не ти направи нещо, след като е открил, че разполагаш със запис.

— Добре съм — увери я Мими. — Дрю не ми е казал и дума за запис. Мисля, че се страхува какво може да направя с тази информация. Всъщност Дрю не е говорил с никого. В деня след като ти замина, двамата с Ейлийн отведоха баща ѝ в Европа, очевидно за да го предпазят от лошите новини. Убедили го да отнесе праха на любимата си съпруга в Неапол, града, който тя обожавала, защото двамата се оженили там. Чух това от Бриджит, която между другото намира това за много трогателно и романтично. Тя ми каза, че планират да заведат

Рандолф на обиколка по всички места в Европа, които той и жена му са посетили. Бог знае кога ще се върнат. Представям си, че колкото повече време не получат лоши новини от юридическия отдел, толкова повече възможности ще има Ейлийн да спечели благоразположението на баща си и след това да те дискредитира, ако някога той научи за записа.

Мими отбеляза, че списанието си излизало чудесно и без Дрю и Ейлийн. После тя добави, че е срамота, че Ерик Суифт още не е готов да поеме управлението на компанията.

— Той е единственият нормален от всичките — натърти тя. —
Реша ли какво ще правиш със записа?

— Още не. Нуждая се от юридическа консултация.

— Каквото и да направиш, внимавай — предупреди я Мими.

— Със сигурност — обеща Пейтън.

ШЕСТА ГЛАВА

Фин Макбейн стоеше пред входа на католическата църква „Сейнт Майкъл“ и чакаше братята му да пристигнат. Отиде отстрани на сградата, за да не се налага да поздравява всички гости, които прииждаха в църквата. Бяха поканени повече от триста души. Бащата на булката беше генерал — главнокомандващ на един от родовете войски. Младоженецът беше офицер от специалния юридически корпус на военноморските сили и повечето гости бяха военни.

Времето си минаваше и Тристан щеше да изпусне собствената си сватба, ако не се появиеше скоро. Фин намести яката на смокинга си, откопча и го закопча наново, за да се увери, че пистолетът и служебната му значка не се виждат. Не възнамеряваше да носи оръжие на сватбата на брат си, но се оказа, че няма избор. Въпреки че генералът си имаше своя охрана, шефът на Фин във ФБР — специален агент Корбън Хендерсън, предложи доста настоятелно Фин да бъде въоръжен. Според Хендерсън присъствието на ФБР било необходимо за всеки случай, ако възникнел някакъв проблем, което обясняваше защо на сватбата беше дошъл и новият партньор на Фин — Ронан Конрад, който също беше въоръжен. Хендерсън заяви, че не се интересува колко офицери от армията са там, за да охраняват генерала, единствено ФБР можело да го спаси при опасност.

Фин обичаше да е подготвен за всичко и беше обучен да е предпазлив и бдителен до крайност. Въпреки че сега беше спокоен, все пак оглеждаше всеки мъж и жена, които слизаха от колите си и тръгнаха по пътеката към църквата. Винаги беше нащрек за неприятности. Беше се научил на това още при постъпването си в Бюрото и работеше като агент от достатъчно време, за да превърне този навик в своя втора природа.

Ронан беше предложил да отиде в къщата на Макбейн, за да провери защо братята се бавят. Семейният дом беше само на пет пресечки от църквата и нямаше да му отнеме никакво време да стигне дотам.

Телефонът на Фин иззвъня.

— Имаме малък проблем — започна Ронан.

— Какъв?

— Захванал се е да пресмята. — Ронан говореше с тежък бостънски акцент, но Фин долови по тона му, че е развеселен.

— Какво?

— Пресмята. Поне така казва на нас с Бек. Брои причините, поради които не е достатъчно добър за нея. Държи се абсолютно ирационално — добави той шепнешком.

Фин си помисли, че ако някой можеше да се разбере с Тристан, това беше близнакът му.

— Какво прави Бек?

— Яде сандвич и гледа как Тристан крачи напред-назад. Има вид, сякаш ще припадне. Лицето му е бяло като платно.

— Бек или Тристан?

— Тристан — отвърна нетърпеливо той. — Младоженецът, за бога. Защо му е на Бек да припада?

Разговорът започваше да буксува.

— Сватбата започва след двайсет минути.

— Да, знам — потвърди Ронан. — Но той продължава да смята.

— Нерви, а?

— Точно. — Ронан се стараяше да не се разсмее.

— Дай ми да говоря с него.

Тристан явно тъкмо минаваше край Ронан, защото се обади само секунда по-късно.

— Фин, не съм сигурен дали съм подходящият за нея. Тя заслужава...

— Тристан — прекъсна го Фин. — Брук обича ли те?

— Да, но...

— Ти обичаш ли я?

— Разбира се, че да. Просто...

— Имаш ли й доверие?

— Що за въпрос? Да, имам й доверие... бих й поверил живота си... но аз...

— Дай ми пак Ронан.

— Да? — обади се Ронан.

— Ще трябва да го удариш, за да падне в несвяст и после да го качиш в колата. Фрасни го в челюстта... знаеш как... само пази носа му. Да не се изцапа с кръв бялата му риза. И внимавай да го свариш неподготвен за удара. Защото има много тежко дясно кроше.

Ронан не беше сигурен дали Фин говори сериозно, или не.

— Наистина ли искаш да го халосам? — прошепна той.

— Знаеш ли колко хора чакат в църквата, включително и шибаният главнокомандващ? Направи каквото е необходимо, за да го доведеш тук, и кажи на Бек да остави проклетия сандвич и да ти помогне.

— Да, добре.

Фин прибра телефона в джоба си. Разсмя се. Тристан смятал. Типично за брат му с неговия прекалено аналитичен ум. Ако го оставеха на спокойствие, той щеше да обмисли всичко и вероятно след няколко дни щеше да стигне до извода, че е достатъчно добър за бъдещата си жена. Обаче гостите нямаше да чакат толкова дълго.

Фин беше сигурен, че Бек, с неговото извратено чувство за хумор, има нещо общо с пристъпа на нерви у Тристан. Близнаците си приличаха толкова много и в същото време бяха толкова различни. Бек беше човек на действието, а Тристан беше мислителят. Също като брат си и Бек беше във флота, но за разлика от Тристан, който беше избрал юридическия корпус, след като завърши право в университета, Бек беше изминал по-директен път през военната академия в Анаполис и сега беше при тюлените. Фин знаеше, че Бек е видял ужасни неща по време на активната си служба, и се радваше, че той е съумял да запази чувството си за хумор. Не беше станал такъв циник като Фин.

След по-малко от пет минути младоженецът пристигна. Оставаше предостатъчно време до церемонията. Тристан разтриваше челюстта си и гледаше навъсено Ронан, докато слизаше от колата. После видя Фин, в очите му блесна пламъкът на отмъщението и той се отправи към него, но Бек го сграбчи за лакътя и го повлече към страничния вход на църквата.

Ронан се изкачи по хълма от паркинга до мястото, където Фин чакаше.

— Наистина ли го удари?

— Да, ударих го. Нали това ми каза да направя.

— Така е, но не мислех, че ще го направиш.

Фин се посмя добре, докато Ронан му обясняваше:

— Тристан беше стигнал отвъд паниката, говореше абсолютно несвързано. Бек опита да го вразуми, но това само влоши положението. Тристан се нервира още повече.

— И ти го прати в несвяст?

— Не — каза той. — Кълна се, ударих го силно и очаквах той да се строполи. Бек беше зад него и се надявах той да го хване. Тристан понесе удара и само... примигна. Да, примигна — повтори той. — После ме погледна, сякаш съм се побъркал. Знам как да ударя някого, за да го зашеметя — добави той. — Виждаш ли да го правя, нали? — добави той озадачен.

Фин кимна.

— Да, виждаш съм те. — Той си спомни как Ронан се беше справил с един надрусан ръгбист, който щеше да натроши костите на Фин, ако Ронан не беше минал зад него и не го беше пратил в несвяст с един удар. В онзи ден Ронан спаси Фин. Няколко дни по-късно Фин му върна услугата.

— Може би не си бил убеден, че искаш да го удариш.

— Да, може би.

— Тогава как го докара тук?

— Явно разтърсих главата му, когато го ударих, защото изведнъж той се отказа от сметките и колебанията. Нямахме търпение да дойде в църквата, за да те цапардоса. А, чакай, споменах ли, че обвиних теб за удара?

— Важното е, че го доведе. Другото няма значение.

— Мисля да влизам — каза Ронан. — Намерих си едно чудесно място, от което ще виждам и входа, и страничната врата по време на сватбата. Неколцина от хората на генерала са се наместили там. Ще трябва да разчистя един-двама от тях, за да взема нещата в свои ръце. Знам, че не очакваме неприятности, но най-добре да сме подготвени. Ще се видим по-късно.

Фин още не беше готов да влезе в църквата. Когато дойдеше моментът, Бек щеше да го извика. Днес беше топло. Слънцето грееше и беше към дващест и два-три градуса. Двамата с Ронан бяха прекарвали уикенда в Чикаго, където беше към минус десет и заради вятъра се усещаше като минус дващест. Приятно му беше да чувства топлите

слънчеви лъчи по лицето си. Обичаше да е навън и в студ, и в жега, обичаше и да си е вкъщи. Отдавна не му се беше случвало.

Телефонът му иззвъня и това му напомни, че трябва да го изключи, преди церемонията да започне. Видя кой се обажда и го заля вълна от умора. Даниел, която ту го искаше, ту — не, опитваше отново да се сдобри с него. Но той нямаше намерение да участва в този театър. Беше му писнало и просто не можеше повече да издържи на нейните игрички. Отхвърли обаждането и изключи телефона си. Реши, че е време да влиза и тъкмо се канеше да го направи, когато я видя. Видение в синьо. Загледа я как прекосява паркинга и тръгва по алеята нагоре, тракайки с високите си токчета по паважа. Първо — забеляза тялото ѝ, разбира се. То беше абсолютно съвършено. Късата, вталена рокля подчертаваше извивките ѝ, както и дългите ѝ фантастични крака. Походката ѝ беше също толкова секси, колкото и тялото ѝ. Движеше се чувствено и съблазнително. Беше невероятно красива. Дългата ѝ тъмна коса с цвят на нощ падаше на меки къдрици и стигаше точно под тънките ѝ рамене.

Явно тя усети погледа му, защото внезапно се обърна и погледна към него. Когато го видя, излезе от пътеката и тръгна към него. Той опита да преглътне, но не можа да си спомни как. Никога не беше реагирал на някоя жена така пламенно и толкова бързо. Какво ставаше със самоконтрола му? Извини странното си поведение с факта, че тя не беше обикновена жена. Не искаше да я зяпа, но колкото повече се доближаваше, толкова по-красива му се струваше. Под плътните черни мигли видя най-красивите кристално сини очи, които беше зървал, а розовите ѝ устни бяха плътни и мамещи.

Тя застана точно пред него и му се усмихна, така че сърцето му спря да бие. Трапчинката на бузата ѝ беше адски секси. Както и парфюмът ѝ, който беше лек и женствен.

Очите ѝ проблеснаха развеселено, когато тя се надигна на пръсти, целуна го по бузата и каза:

— Здравей, Шампионе!

Той остана безмълвен. Пейтън Локхарт? Не можеше да повярва. Беше съвсем пораснала. Беше се превърнала от клечесто момиченце в тази красива жена с опустошителна усмивка. Кога беше станало това? Трансформацията сякаш се беше случила за една нощ, но Фин осъзна, че той беше отсъствал, докато тя е растяла. Беше заминал за

Калифорния, за да учи в „Станфорд“, после завърши и право там. През това време родителите му се бяха преместили в по-малка и лесна за поддържане къща на около километър и половина от стария им дом в Брентууд. Когато си идваше вкъщи, Фин все не намираще време да се върне в стария си квартал.

Фин най-после преодоля изненадата си и каза:

— Не ме наричай шампион.

— Не ме позна, нали, Фин? — попита тя, като използва името му, за да го успокои.

— Нямах никаква представа — призна той. Опитваше да преодолее първоначалната си реакция и да престане да се държи, сякаш никога не е виждал красива жена. Това беше Пейтън, малкото момиченце, което седеше на стъпалата пред къщата им и го чакаше да се върне от училище, за да му разкаже как е минал денят ѝ. Тогаваше досадница, а сега — съблазнителка.

— Сестрите ти тук ли са? И тях няма да позная, нали?

— Да, вече са тук. Аз закъснявам.

Бек изсвири от вратата на църквата, за да привлече вниманието на Фин.

— Ти няма ли да присъстваш на сватбата? — попита тя.

Той кимна.

— Да, трябва да влизам. Радвам се, че те виждам отново.

Пейтън не искаше да пропусне минаването на булката по пътеката.

— И аз се радвам да те видя.

Изведнъж се почувстваха неловко и Пейтън не разбра защо. Той не помръдваше. Бек отново изсвири, но Фин стоеше като вкаменен.

— Ще бъдеш ли на приема? — попита той.

— Не, за съжаление не мога да дойда.

— Може би ще се видим след церемонията.

Пейтън тръгна към църквата, но когато погледна назад, ѝ се стори странно, че Фин продължаваше да стои като закован.

Църквата беше препълнена. Пейтън успя да си намери място на последния ред точно навреме, за да види как Бек и Тристан придружиха майка си по пътеката. Фин вървеше зад тях с баща си.

Всички мъже от семейство Макбейн бяха привлекателни, но Пейтън си помисли, че у Фин има нещо специално. Реши, че е

харизматичност. Той беше страшно фотогеничен. Последния път, когато беше гледала интервю с него по телевизията, което беше преди доста време, той ѝ се беше сторил толкова красив и изтънчен. Но сега долови у него някаква умора. Не знаеше какво точно прави той във ФБР, но явно работата му оставяше своя отпечатък.

Свещеникът се появи пред олтара и направи знак за началото на церемонията. Сватбата мина идеално без никакви спънки. Дори отец Джон, който беше известен с многословните си проповеди, този път говори кратко и интересно за любовта, брака и благословиите, произтичащи от тях. Пейтън се зачуди дали истинската любов все още съществува. Имаше ли такова нещо като *живели щастливо до края на дните си*? Надяваше се да има. Не искаше да става цинична. Видя как Тристан гледа булката си и ѝ се прииска да вярва в любовта, макар че никога не я беше изпитала сама.

Тя беше една от последните, които излязоха от църквата, защото все попадеше на хора, които не беше виждала от години. Повечето искаха да знаят с какво се занимава сега. Тя отговаряше с полуистини. Макар че не лъжеше, представяше нещата, сякаш току-що се е върнала от Франция, където е постигнала страхотни успехи в кулинарията. Нямахме нужда да навлиза в подробности за това какво фиаско се беше оказала първата ѝ работа.

Фин стоеше отвън с Бек и гледаше гостите, които се изнизваха от църквата. Забеляза Пейтън, когато тя се появи. Веднага я наобиколиха мъже с бели униформи от флота, които се надпреварваха да привлекат вниманието ѝ.

— Бек, виждаш ли онази жена там? — попита Фин, като кимна към групичката. — Знаеш ли коя е?

— Не, но ще разбера. Страхотна е, нали? Познаваш ли я?

— Да, и ти също я познаваш. Това е Пейтън Локхарт.

Бек не му повярва.

— Онова клечесто дребосъче? Същата Пейтън Локхарт?

Фин не си направи труда да отговори, защото Бек вече разбутваше приятелите си, за да стигне до нея. Видя как брат му я вдигна във въздуха и я прегърна, а усмивката ѝ показва, че тя нямаше нищо против.

Гостите стояха на групички пред църквата и изчакваха реда си да отправят благопожеланията си към младоженците, а Фин беше точно

на средата на тази тълпа. Ронан стоеше отстрани и говореше с отец Джон. Фин се присъедини към него и докато слушаше свещеника, наблюдаваше тълпата.

Докато Пейтън успее да поздрави щастливата двойка, беше станало късно. Тя забеляза колко е часът и се отправи към колата си. Приемът щеше да започне чак в седем, но тя щеше да пропусне забавлението, защото трябваше да се яви на работа. Беше приела временна работа като помощник-готвач в ресторант „Харлоус“. Това определено не беше мечтаната ѝ работа, но Пейтън мразеше да е без пари и това беше начин да свърже двата края, докато си търси нещо друго. Собственикът на ресторанта ѝ отпусна достатъчно време да присъства на сватбената церемония, но чак след като тя му беше обещала, че ще се върне на работа навреме за тълпата в събота вечер. Беше го уверила, че ще бъде в ресторанта в шест.

Не можа да открие сестрите си, но видя родителите си, които говореха с едни приятели до стъпалата на църквата. Махна им с ръка, докато си проправяше път през тълпата.

Фин се беше спуснал към паркинга, за да избяга от шумотевницата. Той прослушваше съобщенията на гласовата си поща и се обърна точно когато Пейтън го доближи. Предложи да я изпрати до колата.

— Защо няма да дойдеш на приема? — попита той.

— Трябва да работя — отвърна тя. Извади ключовете си от малката чантичка и натисна бутона на алармата. Изправи се до колата си и каза: — Много се радвам, че се видяхме.

— Съжалявам, че не успяхме да... — Той млъкна. — Кога си купи тази кола? — попита той, като се взираше намръщен някъде край нея.

— Преди около година. Защо?

Фин пристъпи по-близо и коленичи до задната ѝ броня.

— Това са дупки от куршуми.

— Да, знам — съгласи се тя. Не изглеждаше никак притеснена.

— Трябва да тръгвам, за да не закъснея за работа.

Той нямаше намерение да я пусне.

— Не са отдавна.

— Дупките от куршуми ли?

— Да, те.

— Случи се преди известно време. — Пейтън нямаше намерение да му обяснява за кошмара в Далтън. Щеше да ѝ отнеме часове. Спомни си колко шокирана беше, когато забележа за пръв път дупките под калника. Ако не беше изпуснала ключовете си зад колата, вероятно изобщо нямаше да ги забележи, а когато осъзна, че са от куршуми, едва не получи сърдечен удар.

— Виж боята около дупките. Не е станало отдавна. Знаеш ли кога се е случило? Знаеш, нали? Какво, паркирала си я някъде и като си излязла... не си била в колата, нали? Една от дупките е адски близо до резервоара. Каж ми, че не си била в колата.

Той задаваше въпросите толкова бързо, че не ѝ даваше възможност да отговори.

— Да, бях в колата. Карах по магистралата, когато се случи. Той искаше да спра. Не знаех, че е стрелял по мен. Открих това чак като се върнах в Тексас. Дупките са много ниско, видях ги няколко дни по-късно. Всъщност ти си единственият човек, който ги е забелязал.

— Не си чула изстрелите? — Гласът му беше строг и делови. Сега се държеше като агент от ФБР.

Пейтън опря длан на кръста си.

— Карах в снежна буря в онзи момент. Чувах само воя на вятъра.

— Къде по-точно се намираше?

— На северозапад от Минеаполис. Фин, трябва да тръгвам.

Тя нямаше да тръгне никъде, докато не му кажеше още някои подробности.

— На кого съобщи за станалото?

Пейтън знаеше, че отговорът ѝ няма да му хареса.

— Не съм съобщавала.

— Защото не си знаела, че някой е стрелял по теб.

— Точно така.

— Но когато видя дупките от куршуми...

Тя го прекъсна.

— Пак не съобщих.

— Защо, по дяволите? — Гласът му стана рязък от недоволството. — Този човек може в момента да преследва поредната си жертва и може този път да улучи резервоара, или още по-лошо — шофьора.

Тя поклати глава.

— Не, няма.

— Забеляза ли марката и модела на колата му?

— Трябва да тръгвам.

— Не, трябва да ми отговориш.

— Знаеш ли какво, Фин. Пак командваш и се инатиш, както когато бях малка.

— А ти пак се държиш досадно. Сега ми отговори.

Тя се предаде.

— Беше голям бял пикап и знам със сигурност, че не обикаля магистралата, за да си търси други жертви. — *Освен ако някой не ядоса Дрю Албъртсън* — добави мислено тя. Пристъпи към него. — И не съм жертва. Поех контрол над ситуацията и го принудих да спре да ме преследва.

— Как? — попита той. Опитваше да се концентрира върху думите ѝ, а не върху това колко беше секси тя и колко хубаво миришеше.

— Изпратих го в полето край пътя. Всъщност го изпратих в полето през оградата.

— Как го направи?

— С някои умели шофьорски похвати. — Рязкото натискане на спирачката и неконтролируемото завъртане на колата можеха да се представят и като умели шофьорски похвати, нали така?

— Шофьорски похвати, а? — повтори той усмихнат.

— Да. Той не пострада — добави бързо тя. — Колата му затъна в снега и той забуксува. Спрях, за да се уверя, че не се нуждае от линейка. Видях го, че слезе от колата и заблъска с юмрук по капака ѝ.

— Видяла си стрелеца?

Уф. Прекалено късно осъзна, че не трябваше да споменава това, защото той щеше да ѝ зададе още сто въпроса. Реши да го спре, преди да е започнал.

— Не го видях отблизо, но имам представа кой е.

Той сякаш прие новината невъзмутимо.

— Добре. Кой е?

— Казва се Рик Парсънс и работи за компанията, където ме бяха назначили.

Той кимна спокойно, но Пейтън забеляза, че челюстта му е напрегната.

— Тъй като не си съобщила за инцидента в полицията, той не е бил арестуван.

— Точно така.

— Защо те преследваше?

— Защото си тръгнах — отвърна тя, избягвайки подробностите.

— В онази фирма много мразят, когато някой напусне. — Тя сви рамене. — Затова са готови да стрелят по него.

Пейтън реши, че отговорът ѝ ще му се стори смешен, но той очевидно не се развесели. Тя беше сигурна, че Фин можеше да продължи да я обсипва с въпроси до края на вечерта или докато не измъкнеше цялата история от нея, но един от кумовете се появи и повика Фин за снимките пред църквата.

Фин отвърна, че ще отиде веднага, после отвори вратата на Пейтън. Преди да тръгне нагоре по хълма, се обърна към нея и каза:

— Не сме свършили с това.

СЕДМА ГЛАВА

Пейтън се надигна от леглото с мъка рано в неделя сутрин, покорно отиде на неделната служба, после облече анцуга си и пробяга седем километра. На връщане се отби да си купи кифличка със сладко. Вкъщи имаше протеинови блокчета и мюсли и Луси щеше да я кара да яде и от двете. По-голямата ѝ сестра беше започнала неотдавна да брои калориите на всяко хранене и да подхожда отговорно към храната, която ядеше. Тя щеше да се възмути, ако знаеше, че Пейтън — при всичките ѝ кулинарни курсове — си падаше и по вредни храни. Пейтън не ги ядеше редовно, но от време на време се наслаждаваше на някой мексикански сандвич или пакет солен чипс.

Тя обичаше сестрите си, но и двете си имаха своите странности. Може би защото беше най-голямата, Луси смяташе, че знае какво е най-добро за всички около нея. Животът ѝ щеше да е много пощастлив, ако Пейтън и Айви правеха каквото им казваше. Но това никога нямаше да се случи, разбира се, и след няколко седмици прекарани в близко съжителство с постоянните *предложения* на Луси — така сестра ѝ наричаше заповедите си — Пейтън беше готова да я хване за косата.

Въпреки че постоянно командваше, Луси беше мила и любяща сестра, готова да направи всичко за нея и Айви. Не би извършила престъпление, но би помогнала да заровят трупа. Беше изключително щедра, отказваше да взема пари от Пейтън за наема или покупките на продукти, макар че парите вечно не ѝ достигаха. Беше учила интериорен дизайн и беше приела работа в един магазин за мебели, за да се издържа, докато кариерата ѝ потръгне. Пейтън планираше да помогне за наема този месец, веднага щом получи първата си заплата, което щеше да доведе до бурен спор с Луси. Сестра ѝ щеше да се развихри, но Пейтън беше твърдо решена да настоява и да плаща своя дял, докато не си намереше прилична работа и не се изнесеше в самостоятелно жилище. Беше сигурна, че нейните собствени странности също объркват Луси.

И трите сестри знаеха, че в трудни моменти биха могли да се приберат у дома при родителите си. Винаги бяха добре дошли там. Баща им беше готов да направи всичко на света за своите момичета, майка им — също. Но подобно прибиране нямаше да е безоблачно, защото сестрите щяха да бъдат подложени на безкрайни разговори, че трябва да си намерят съпруг и да се установят. Майка им просто не можеше да се спре. В днешно време нейните архаични възгледи бяха направо смущаващи.

Айви се впечатляваше най-малко от критиките на майка им. Най-малката сестра можеше да се разбира с всеки. Тя обичаше да се забавлява добре. Не спираше да ходи по купони, докато не развали успеха си и баща ѝ не тропна по масата. После тя се замисли сериозно за бъдещето си. От трите тя беше най-прямата и най-сладката. Беше изключително търпелива. Пейтън се чудеше дали сестра ѝ ще се промени, след като напуснеше колежа и се сблъскаше с истинския живот.

Когато Пейтън влезе през задната врата след бягането, Луси седеше на кухненската маса и пиеше кафе. Беше облечена, но изглеждаше не напълно будна. Светлокестенявата ѝ коса падаше над очите.

— Много ли пи снощи? — попита Пейтън.

Луси избута косата си настрана, преди да отговори.

— Изобщо не пих много. Обаче танцувах много. Онези момчета от флота са луди. — Тя отвори кутията с млякото, която стоеше до нея, и си наля малко в кафето. — Знаеше ли, че Бек е тюлен от военноморските сили?

Пейтън се облегна на кухненската мивка и изпи чаша вода.

— Да, знаех.

— Той е страшно див. Работи здраво и се забавлява здраво. Тристан изглеждаше щастлив. Говорих с Брук. Стори ми се приятна.

— Ами Фин? — попита Пейтън. Тя се обърна, пусна чешмата и си наля още една чаша вода. — Говори ли с него?

— Дойде до нашата маса да каже здрасти. Боже, той изглежда страхотно. И е толкова секси — добави тя. — Жените му се лепяха като мухи.

Пейтън почувства раздразнение и се изненада на реакцията си. Какво я интересуваше с кого е бил той. Не беше го виждала от години.

— Аз говорих с Фин преди сватбата. Той не ме позна.

— Когато беше малка, ти смяташе, че той ти принадлежи на теб и само на теб. Помниш ли?

Пейтън се усмихна.

— Помня. Айви добре ли си прекара? Съжалявам, че не бях там.

— Айви винаги си прекарва добре. Танцува цяла нощ. Мисля, че Бек беше много мил с нея. Почти не се отдели от нея. Трябваше аз да я закарам до летището...

— Не можа ли да остане още един ден?

— Тя е студентка, забрави ли? Трябва да се връща.

— Изобщо не я видях този уикенд. Аз ще я закарам до летището.

Луси поклати глава.

— Точно се опитвах да ти кажа, че чичо Лен ще я закара. Той...

— Чичо Лен е в града?

— Пейтън, ще спреш ли да ме прекъсваш?

— Извинявай.

— Той иска да говори с всички нас наведнъж — обясни тя. Пейтън понечи да попита нещо, но Луси вдигна ръка. — Дватамата с Айви ще бъдат тук след час. И не, той не ми каза за какво иска да говорим. Но звучеше много сериозен. Трябва да закусиш. Искаш ли мюсли?

— По-късно — опита да успокои сестра си Пейтън.

Пейтън си взе душ, изми косата си и след като я изсуши, си облече клин и дълъг памучен пуловер. През цялото време, докато се обличаше, се тревожеше за чичо си. Дали нямаше някакви лоши новини? Болен ли беше? Каквото и да искаше да им каже, явно беше сериозно, защото беше пожелал трите да го чуят заедно. Дали не умираше? Моля те, господи, само да не умира. Той е толкова добър човек, Пейтън се нуждаеше от него в живота си.

Накрая призна, че реагира пресилено. Когато Айви и чичо й най-после пристигнаха, Пейтън го огледа внимателно. Изглеждаше в идеална форма както винаги. Лицето му беше със слънчев загар. Лен беше в началото на шейсетте си години, но изглеждаше много по-млад, въпреки че косата му беше по-скоро сребриста, отколкото кафява.

Тя го прегърна, целуна го по бузата и му каза, че се радва да го види. Когато се обърна към Айви, за да я поздрави, се разсмя. Сестра й изглеждаше изтощена. Беше с избелял суитчър с логото на колежа и

сиво долнище, а косата ѝ беше вързана на хлабава опашка. Без грим лицето ѝ изглеждаше бледо.

— Чух, че добре си се забавлявала снощи.

— Прекалено добре — призна Айви.

Лен не искаше да губи време. Той помоли момичетата да седнат на дивана и се настани на един стол срещу тях.

— Знам, че се чудите защо искам да говоря с вас — започна той.

— Добре ли си? — попита Пейтън.

— Да, добре съм — отвърна той и махна с ръка, за да отхвърли всякакви грижи за здравето му. — Ще правя някои промени — продължи той — и имам предложение за вас.

Луси го изгледа подозрително.

— Какво предложение?

— Кингс Ландинг и Бишъпс Коув вече не са на печалба. Криза е — обясни той. — Хората гледат да пестят и нямат пари за почивки. И двата курорта са малко занемарени.

— Ще ги продаваш и двата ли? — попита Айви.

— Предпочитам да не го правя, но това зависи от вас — отвърна той усмихнат.

— Как така от нас? — попита Луси.

— Ще ви дам Бишъпс Коув на вас трите да го управлявате една година. Ако в края на тази година курортът е постигнал двайсет процента печалба, ще стане ваш и вие ще решите дали да го продадете, или запазите.

Сестрите изглеждаха слисани. Лен се засмя на реакцията им.

— Оставих ви без думи, а?

— Чичо Лен, Бишъпс Коув струва милиони — напомни му Луси.

— Да — съгласи се той. — А ако вие трите не искате да работите заедно, за да го управлявате, ще го продам веднага. Ще получа добри пари — добави той, — но предпочитам имотът да остане в семейството. Ако решите да го поемете и успеете, ще станете милионери. Но ви предупреждавам, ще трябва много работа, за да го вдигнете отново на крака.

— А какво ще се случи, ако се провалим? — попита Пейтън.

— Тогава ще се отърва от него — отвърна Лен. — А вие ще продължите с живота си.

Той изгледа лицата им и отново се засмя.

— Вече обсъдих това с баща ви и той изглеждаше също толкова шокиран. — Той продължи. — Има и така наречена утешителна награда.

— Награда за какво?

— Ако загубите Бишъпс Коув. Ако решите да не приемете предложението ми и го продам сега, ще дам на всяка от вас като подарък петстотин хиляди долара.

Пейтън поклати глава.

— Не, не трябва да ни даваш пари.

— Защо не? — попита той. — Имам достатъчно и знам как да ги използвам. Луси, ти можеш да отвориш свое студио за дизайн, Пейтън ти можеш да си купиш малък ресторант, ако това искаш. — Той се обърна към Айви и каза: — А ти можеш да изплатиш студентските си заеми и да ти остане достатъчно за добавка към жалката ти учителска заплата.

— Чичо, защо правиш това точно сега? — попита Пейтън.

— Аз купувам и продавам. Знаете това. Не задържам неща, които не ми носят печалба. Искам да се концентрирам върху други аспекти на бизнеса си. Може да се каже, че опитвам да опростя живота си.

— И Кингс Ландинг ли ще продадеш?

— Направих същото предложение на братовчедка ви. Казах на Деби, че ако управлява курорта една година и той излезе на печалба, ще бъде неин. И на нея предложих варианта да ѝ дам петстотин хиляди сега. Можете ли да отгатнете какво реши тя?

— Взела е парите, нали? — попита Пейтън, а Луси и Айви кимнаха.

— Това не беше трудно за отгатване — обади се Айви.

— Да, тя взе парите — отвърна Лен. — Деби го обсъди със съпруга си и решиха, че предпочитат парите. Не искаше да полага усилия, въпреки че те можеха да ѝ осигурят много повече пари в крайна сметка, ако получеше курорта. — Той се изправи. — Ще ви оставя да го обсъдите, докато направя прясно кафе.

— Аз ще го направя — предложи Луси.

— Не, остави на мен. Харесвам го така, както го правя аз. А вие трите си поговорете какво ще правите.

Той тръгна към кухнята, а Айви извика след него:

— Чичо, аз в момента карам студентския си стаж. Завършвам чак през юни. Как ще стане тогава?

Той отговори.

— Сестрите ти могат да започнат сега, а ти да се присъединиш към тях, след като се дипломираш.

— А какво ще стане, ако след... да кажем шест месеца... решим, че не можем да се справим? — попита Пейтън.

— Ще продам курорта. Ще ви компенсирам за загубеното време, но бих искал да проявите повече хъс в тази игра. Изборът ви е прост. Искате ли да вземете петстотинте хиляди сега, или искате да рискувате и да създадете нещо, което може да струва много повече?

Докато чичо им правеше кафето в кухнята, сестрите заговориха шепнешком. Айви се тревожеше, че никоя от трите не знаеше какво трябва да се прави. Пейтън се съгласи, но изтъкна, че могат да се научат или да си наемат помощници, ако се налага. Тя беше въодушевена от всички възможности, но в момента едва съумяваше да се концентрира. Мислите на Луси препускаха с идеи за преобразяването на бунгалата.

— Аз мога да тръгна веднага — заяви тя. — Наемът на апартамента ми изтича след две седмици. Пейтън, ти кога свършваш с тази работа?

— Имам още една седмица, преди готвачът, когото замествам, да се върне на работа.

Чичо им се върна в дневната с поднос, на който имаше четири чаши. Той им подаде по една.

— Има още една подробност, която трябва да знаете — каза той. — Тъй като Бишъпс Коув се нуждае от обновяване, ще финансирам ремонта. Няма да се налага да се тревожите за това.

Той видя как главите на племенниците му се замаяха, докато го обсипваха с въпроси. След като отговори и на последния въпрос, той се изправи.

— Ще ви оставя да помислите, но искам да получа отговора ви до няколко дни.

Малко по-късно той и Айви потеглиха, а Пейтън и Луси останаха на дивана и продължиха да говорят.

— Представи си какво означава това — каза Луси. — Можем да изградим нещо прекрасно и няма вече да се тревожим за пари. Аз мога

да използвам знанията си на дизайнер, а ти да създадеш ресторанта, който винаги си искала.

Колкото повече мислеше за това Пейтън, толкова повече се въодушевяваше. Чичо Лен им даваше уникална възможност. Как биха могли да откажат? Предложението щеше да ѝ помогне да сбъдне мечтите си.

Изведнъж ѝ хрумна и още едно нещо. Ако веднага заминеха, заплатата ѝ нямаше да отиде за наема за следващия месец. Можеше да я използва за нещо друго. И тя знаеше точно какво щеше да бъде това нещо. Щеше да си намери адвокат.

Когато Айви се върна в апартамента след час, Пейтън и Луси още говореха за предложението на чичо им.

Тъй като знаеха, че не разполагат с много време за обсъждане, преди да дадат отговора си, трите сестри веднага заговориха по темата. На Пейтън ѝ се струваше очевидно, че трябва да поемат управлението на Бишъпс Коув. И трите обичаха това място, макар че тя беше най-свързана с него емоционално.

Тя искаше да приемат, но не можеше да не сподели и опасенията си.

— Нямаме никаква представа колко работа е необходима, за да се изправи курортът на крака. Можем ли да работим заедно цяла година, без да се побъркаме една друга? И кой ще взема решенията? Ще гласуваме ли? Мнозинството ли ще решава? Две винаги печели срещу едно. Това не е добре.

— Осъзнаваш ли какво може да направи всяка от нас с половин милион долара? — попита Айви. — Да се откажем от толкова пари заради възможността да изкараме печалба, като управляваме курорт, при положение че никоя от трите ни няма никакъв опит... това е лудост.

— Казваш, че искаш да вземеш парите ли? — попита Луси.

— Казвам, че трябва да обмислим варианта да се откажем — изтъкна Айви. — Аз бих предпочела да взема парите — призна тя, — но знам, че вие с Пейтън искате Бишъпс Коув.

— Трябва да решим заедно — каза Луси. — Трябва и трите да се съгласим на един от двата варианта.

— Но ако не постигнем печалба за една година, ще загубим и курорта, и парите — напомним им Айви. — Така че май е най-добре да вземем парите. Хайде да гласуваме.

Гласуваха единодушно. Щяха да приемат предизвикателството да управляват Бишъпс Коув.

ОСМА ГЛАВА

След като взеха решението си, Айви се прибра вкъщи, а Луси излезе по задачи и след това на вечеря с приятелка. Пейтън беше доволна да остане сама в апартамента. Извади тетрадка и химикал и започна да си записва въпросите, които трябваше да зададе на адвоката. Ако искаше да спре Дрю и Ейлийн, трябваше да го направи както трябва.

Щом довърши списъка си, се зае да проучва правната страна на проблема в интернет. Имаше доста противоречиви статии. Записа си някои неща, които ѝ направиха впечатление, и после затвори капака на лаптопа си. Сега оставаше да си намери подходящия адвокат. Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ и тя отиде да отвори. Фин Макбейн стоеше на прага ѝ и тя едва не избухна в смях, като го видя.

— Какво е толкова смешно? — попита той.

— Ти си адвокат!

— Да — отвърна той, озадачен от странния ѝ поздрав.

— Просто тъкмо си мислех, че ми трябва адвокат и ти се появи — обясни тя все така весело.

Когато видя обърканото му изражение, осъзна, че той изобщо няма представа за какво говори тя. Пейтън отвори вратата широко, за да го покани да влезе. Нямахте нужда да пита защо е дошъл. Той искаше да научи историята за дупките от куршуми по колата ѝ.

Фин беше също толкова красив и облечен небрежно, колкото и когато беше със смокинг. Носеше дънки и избеляла тениска. Пистолетът и значката бяха отстрани на кръста му. Когато я погледна право в очите, сърцето ѝ спря да бие за момент. Наистина си го биваше. Дори само с поглед можеше да я накара да остане без дъх.

Той със сигурност не изпитваше същите вълнения. Беше намръщен и съвсем делови, когато влезе покрай нея.

— Сама ли си?

— Да.

Той кимна.

— Сестрите ти знаят ли за дупките от куршуми?

А, ето защо я беше попитал дали е сама. Искаше да се съобрази с желанието ѝ да запази историята в тайна.

— Не, не знаят — отвърна тя. — Никой освен теб не ги е забелязал. — Той стърчеше доста над нея, когато стояха един до друг, но това не я притесняваше. — Радвам се да те видя, Фин. Много се радвам.

Фин не реагира. Поради някаква причина той не можеше да помръдне. Усмивката ѝ пречеше на концентрацията му.

Заради трапчинката е — реши той. — *И заради красивите очи... сексапилните устни... тялото ѝ.*

Боже, тя имаше великолепно тяло. Дори с този широк пуловер пак изглеждаше секси. Той беше виждал много красиви жени, но Пейтън беше различна. Уханието ѝ го караше да подивее, възбуждаше го невероятно, караше го да копнее да я сграбчи в прегръдката си. Не, искаше да направи много повече от това.

Стоеше прекалено близо до нея, затова реакцията му беше толкова силна — предположи той. Точно така. Откакто я беше видял в църквата, не можеше да спре да мисли за нея.

Пейтън взе телефона си, отиде до дивана и седна, като сви крака.

— Седни. Заповядай — каза тя мило. — Благодаря ти, че ми помагаш.

Фин блокира всички луди мисли, които препускаха в главата му, и седна в другия край на дивана с лице към нея.

— Не съм казал, че ще ти помогна.

— Но ще го направиш. Нали това ти е работата.

Той кимна.

— Защото съм специален агент.

Тя изглеждаше изненадана.

— Не, защото си Фин.

Той не знаеше какво да каже на това.

— Искам да чуя историята за дупките от куршуми. От начало до край — настоя той. — После ще обсъдим защо се нуждаеш от адвокат.

— Не съм нарушила закона.

Лека усмивка смекчи изражението му.

— Не съм казал, че си.

— Искам първо да ти пусна един запис. Става ли? Мисля, че ще ти хареса. Разговор между бившия ми работодател и мен.

— Давай. Пусни го.

Фин изслуша записа, без да покаже и следа от емоция. Веднъж разтри челюстта си, но иначе не помръдна. Чак след като записът свърши, той реагира.

— Как е възможно този кучи син да е още на свобода?

— Защищават го.

— Вече не. Докосна ли те? — Не можеше да скрие гнева, който се надигаше в него.

— Не.

— Подай ми телефона си. Искам да изпратя записа на моя телефон и да запиша номера си в списъка с контактите ти. Ако имаш нужда от мен, ще можеш да ме откриеш на този номер. — След като свърши това, той се облегна и каза: — А сега ми разкажи какво се случи.

Не ѝ отне чак толкова време, колкото си мислеше, за да му разкаже цялата история.

— Знаех, че е похотлив, но не бях осъзнала колко е опасен, докато една нощ не опита да нахлуе в мотелската ми стая.

Разказа му за грубите крясъци на Дрю през вратата как тя щяла да хареса това, което щял да направи с нея.

— Копеле такова — изруга Фин. — Защо, за бога, не се обади на полицията?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Трябваше да го направя. Бях толкова изплашена, че се скрих в банята и не излязох оттам до сутринта. Едва се сдържах да не се кача веднага в колата си и да се прибера в Тексас. Искях да се махна оттам възможно най-бързо, но бях измислила план как да го запиша... знам, че това беше глупаво. Просто исках да намеря начин да му попреча да прави същото и с други жени. — Тя си пое дъх и добави: — Опитах да подам оплакване за сексуален тормоз в „Човешки ресурси“, но ми казаха, че не съм работила достатъчно дълго във фирмата, за да подавам оплаквания.

— Достатъчно дълго, за да бъдеш подложена на сексуален тормоз? — поклати глава той.

— Казаха ми, че никой никога не се е оплаквал от Дрю и че трябва да се върна след три месеца, ако все още искам да се оплача.

— Попаднала си на чудна фирма, няма спор. Нямам никакъв опит с такива проблеми. Подаде ли оплакване в Комисията за дискриминация?

— Не съм подала официално оплакване досега. Все още мога да го направя, нали? — Той кимна и тя продължи: — Бих искала да има начин да обвиня мъжа, който стреля по мен, но не бих могла да го идентифицирам.

— Остави на мен да се погрижа за това.

— Надявах се, че може някой куршум да е заседнал в колата. И после да го проследят до онзи човек. Но мисля, че всички куршуми са излезли.

— Ще накарам някой техник да провери колата ти. Куршумите понякога се завъртат и се озовават на най-невероятни места.

— Докога ще бъдеш в Брентууд? — попита тя.

— С Ронан си тръгваме утре сутрин, но ще се върна на следващия следобед.

— Кой е Ронан?

— Агент Ронан Конрад. Партньорът ми, поне временно. Имаме една среща в Далас и после той си е взел една седмица отпуска, за да види приятелката си Колинс.

Тя се изправи заедно с него. Не искаше той да си тръгва, но не можеше да се сети как да го задържи.

— Ще направя някои проучвания и ще говоря с един адвокат, който е специализирал в случаи на тормоз. Прояви още малко търпение.

Той се отправи към вратата, а тя изпита налудничавото желание да се хвърли пред него, за да му попречи да си тръгне.

— Искаш ли да останеш за вечеря? Ще сготвя.

Той стисна дръжката на вратата.

— Не мога тази вечер.

— Благодаря ти за помощта.

Тя мислеше да го целуне по бузата, но той неочаквано се завъртя и тя го целуна по устните. Беше бърза целувка и тя трябваше да се дръпне назад, но не помръдна. Целуна го отново и този път продължително.

Фин не отвърна на целувката ѝ. Просто стоеше там слисан. Тя се почувства ужасно сконфузена. Какво си мислеше? Той отвори вратата и тя си помисли, че той ще си тръгне, без да каже нищо, преструвайки се, че целувката изобщо не се е случила, но той не го направи. Вместо това затвори вратата, придърпа я в прегръдката си и я целуна. О, как само целуваше той. Устните му горяха, когато покриха нейните. Страстта изригна, когато той я притисна към себе си. Беше дълга, интензивна целувка без никакви задръжки и Пейтън искаше тя никога да не свърши.

Той се осъзна преди нея и нежно свали ръцете ѝ от раменете си. После излезе през вратата и тихо затвори след себе си.

Пейтън не можеше да си поеме дъх. Ръцете ѝ трепереха, докато приглади косата си назад. Какво ѝ беше станало? Една целувка и тялото ѝ се беше разтопило. И преди се беше целувала, но никога така. Целувката на Фин беше различна. Защо го беше направила?

Беше лудост, че се чувстваше така свързана с него. Не беше го виждала от години, пишеше му само веднъж годишно на рождения си ден, а той рядко ѝ отговаряше. Не знаеше почти нищо за него, нито къде живееше, нито какво точно работеше във ФБР. Единствената ѝ връзка с него бяха късметата информация, които получаваше от майка си, след като тя се беше виждала с неговата майка. Беше чула и за всичките му победи и успехи, беше трудно човек да не научи за тях. Той беше постигнал изключителни неща.

Според нея, когато беше малка, изпитваше специална връзка с него и в детския ѝ мозък се беше оформила идеята, че по някакъв начин той ѝ принадлежи. Но това беше много отдавна. Съмняваше се Фин да знае нещо за нейния живот. Защо ли да знае. Тя не беше направила нищо изключително.

Истината я прониза като жило. Тя вече не беше дете и не беше част от неговия свят.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кошмарът винаги започваше по един и същи начин. Фин седеше на едно бюро и гледаше някаква празна папка. Затвори я, изправи се и бавно облече самото си. Помещението беше пълно с агенти и той виждаше, че те си говорят, но не чуваше нищо — нито дума, нито звук.

Мина по дълъг тесен тунел към стаята за разпити и намести вратовръзката си, преди да отвори вратата и да влезе. Всичко беше оловносиво — стените, таванът, подът. Усецаше мириса на смърт в стаята.

Човекът, който го обучаваше и когото бяха определили за негов партньор — специален агент Джон Коулфийлд — седеше на квадратно метално бюро с лице към заподозрения. Той беше с гръб към вратата и Фин не виждаше лицето му. Заподозреният беше завързан с верига към масата. Той видя Фин и му се усмихна. Жълти зъби, един от предните, израснал леко накриво, застъпваше отчасти съседния, малки, тъмни очички. Кожата и дрехите му бяха зацапани с пръст и пепел от пожара.

Фин усецаше злото, което се излъчваше от мъжа. Гадеше му се от него. Заподозреният извърна очи, сякаш Фин можеше да види какво се крие под черупката от мръсотия и поквара.

Коулфийлд отвори една папка. Фин застана до него и видя, че той постави снимка на млада жена на масата. Ръката на агента беше почерняла, кожата я нямаше. Той извади още четири снимки — на децата на жената — две момчета и две момичета, всички под десет години.

Заподозреният погледна снимките и се насили да си придаде сериозно изражение, преди да каже:

— Нямам нищо общо с пожара. Кълна се.

Коулфийлд посочи снимката на майката.

— Съпругът на Лиза Пакард — Луис, явно се е наситил на жена си и децата им. Искал е да се отърве от семейството си, нали? Платил ти е, за да запалиш пожара, нали?

— Не, не, това не е вярно.

Заподозреният продължи да настоява, че е невинен, отново и отново, а после смени версията си. Всичко било ужасен нещастен случай и това била самата истина. Той просто случайно минавал край къщата и видял пламъците, които излизали от прозорците.

— Изтичах вътре да помогна на семейството да излезе. Затова съм целият в сажди.

Коулфийлд му каза, че изобщо не е било нещастен случай и че доказателството е в собствените му обгорени ръце.

Заподозреният за пореден път смени историята си.

— Да, Пакард ми плати, но ми каза, че в къщата е само жена му. Не знаех, че децата ще бъдат там. — Очите му се стрелнаха наляво и той се подсмихна, като добави: — Трябваше да му взема повече пари.

Коулфийлд удари с юмрук по масата и се разкрещя. Кошмарът свърши с измъчения звук, който рязко събуди Фин.

Вече почти всяка нощ сънуваше този кошмар. Много искаше да намери начин да го спре. И защо кошмарът се въртеше около разследването на Пакард? Имаше и други също толкова ужасни случаи.

Обикновено кошмарът оставяше неприятно усещане, от което не можеше да се отърве дълго, но тази вечер беше различно. Той се събуди и вместо да мисли за кошмара, се сети за Пейтън. Нейното лице измести мрачните образи. От мрак към светлина. Той се замисли за нея и в съзнанието му настана спокойствие. Целувката. Замисли се за целувката. Устните ѝ бяха още по-меки, отколкото си беше представял, а вкусът им беше още по-прекрасен. Можеше да се наслаждава на този спомен цял ден, но беше време да става. Прогони мислите за Пейтън и стана от леглото. Чакаше го работа.

Рано сутринта в понеделник един господин от ФБР показа служебната си карта на Пейтън и я помоли за ключовете от колата ѝ с обещанието, че ще върне автомобила до края на деня. Макар че не беше съвсем будна, Луси чу разговора. Тя изчака мъжът да си тръгне и веднага попита сестра си:

— Защо този полицаи искаше ключовете от колата ти?

— Не е полицаи. От ФБР е и взе колата ми, за да я огледа.

— За какво да я огледа? — попита Луси на път към кухнята.

— За куршуми.

Луси се закова на място.

— Куршуми ли каза?

Пейтън я последва в кухнята и включи чайника. Искаше да изпие чаша горещ чай. Също така не искаше да се впуска в дълги обяснения. Но беше прекалено късно.

— Да, това казах. Фин забеляза дупки от куршуми по задната броня на колата ми.

Сестра ѝ отвори уста да каже нещо, но беше толкова слисана, че не можа да проговори, което беше голяма рядкост. Мълчанието ѝ не трая дълго.

— Случило се е в Далтън, така ли?

— Когато тръгнах от Далтън за насам. Но не мога да го докажа. Не съм чула изстрелите.

— Мислех, че си ми разказала всичко, което се е случило с онзи изрод. За бога, Пейтън, дупки от куршуми? Слава богу, че си се махнала оттам. Онзи негодник Дрю ли стреля?

— Не. Мисля, че беше изпратил един мъж на име Парсънс след мен. Не мога да докажа и това, защото наоколо нямаше никой, който да го види.

— Куршуми — прошепна Луси и поклати глава.

— Възприемам го като малък прощален подарък от семейство Суифт.

— Това е сериозно.

— Знам. Освен това е потискащо. Фин ще ми помогне. Не е съвсем наясно какво се прави при случаи на тормоз, но ще говори с експерти по въпроса и ще направи някои проучвания. Много мило, нали? — Тя напълни чайника и го сложи на котлона. — Не искам повече да говоря за куршумите или за нещо свързано с Далтън.

Луси не настоя. Тя извади две купички от шкафа, постави ги на масата и извади зърнената закуска.

— Днес ще бъде последният ми ден в магазина за мебели. Ще им връча двуседмично предизвестие, но напоследък няма почти никакви клиенти, така че ще ме освободят веднага. Няма да ги напусна без предупреждение.

Седнаха на масата и мълчаливо започнаха да ядат зърнената закуска. Между хапките Луси направи списък на всичко, което

смяташе, че трябва да свърши, преди да потегли за Бишъпс Коув.

— Още ли се тревожиш заради риска, който поемаме? — попита тя.

Пейтън кимна.

— Да, но няма да променя мнението си. Мислех си за служителите. Как ли ще реагират на промяната.

— Чичо Лен каза, че са останали съвсем малко служители. Но знам едно. Няма да им хареса три жени да им казват какво да правят. Ще трябва да си разпределим задълженията. Само една от нас трябва да отговаря за персонала? Не си ли съгласна?

— Искам да си наемем счетоводител.

— Ами счетоводната фирма от Порт Джеймс, която Лен използва?

— Те могат да си останат. Просто мисля, че трябва да си наемем собствен счетоводител.

— Това не е лоша идея. Имаш ли някого предвид?

Пейтън кимна.

— Може да доведе и един помощник-готвач. Какво ще кажеш?

Луси сви рамене.

— Зависи от заплатите, предполагам. О, боже, ще трябва да научим толкова много... и да свършим толкова много.

— Чичо Лен много вярва на новия управител, макар че той работи в курорта едва от три или четири месеца — продължи Пейтън.

— Лен мисли, че е добър и настоява да го задържим. Казал на Айви, че можем да се учим от него. — Тя подпря лакът на масата и отпусна глава върху дланта си. — Имаме доста неща за обмисляне — каза тя, като се стараеше да не изпадне в паника заради колосалните размери на работата, с която се захващаха. Ако успееха, Бишъпс Коув щеше да остане в семейството. А това беше положителна цел, към която да се стремят, нали? Мисли си за това като за прекрасно приключение, каза си тя.

Пейтън не беше на работа днес, защото ресторантът беше затворен в понеделник, така че тя прекара сутринта, като преглеждаше рецептите си и опитваше да ги подреди. Имаше две нови предястия,

които искаше да опита, и двете включваха царевично брашно. Тъй като нямаше всички съставки, предястията явно трябваше да изчакат.

Прекара един мързелив следобед, в който сортира дрехите си в дрешника. Спалнята ѝ изглеждаше като поразена от циклон, но в пет часа всичко беше сгънато и подредено. Една купчина дрехи, които беше приготвила за дарение, бяха спретнато сгънати и подредени в голям кашон до вратата.

Колата ѝ беше върната в шест от друг млад мъж, който не можеше или не искаше да ѝ каже дали са открили нещо.

Изморена и гладна, тя си взе душ, облече чисти дрехи, върза косата си на опашка и огледа стаята за портмонето си. Откри го под една възглавница и седна да преброи парите си. Не ѝ трябваше много време. Имаше точно единайсет долара... и почти нищо за ядене в хладилника. Кое то не беше изненада. Не можеше да си позволи да пазарува, а Луси, която беше способна на всякакви подвизи, за да избегне магазините за хранителни продукти, защото мразеше да готви, излизаше на ресторант почти всяка вечер. Слава богу, че утре щеше да получи заплатата си.

Трябваша ѝ кашони и куфарите, които държеше на тавана на родителите си. Реши да отиде да ги вземе и да вечеря при тях. Майка ѝ винаги се радваше да нахрани дъщерите си. Пейтън прецени, че ще издържи поредната лекция на майка си, ако в това време ядеше.

В далечината отекна гръм, така че Пейтън взе дъждобрана си от гардероба в коридора. Докато прекосяваше паркинга към колата си, Фин се появи и паркира точно до нея.

Той слезе и попита:

— Къде отиваш?

— Мислех, че си в Далас.

— Бях. Но се върнах.

Двамата се взираха един в друг няколко секунди. Пейтън се смути от неловкото мълчание, но какво можеше да очаква след начина, по който се бяха разделили след последната им среща.

Тя заговори, за да разсее напрежението.

— Гладна съм.

— Добре.

Добре? Какво означаваше това? Тя не го молеше да я заведе на вечеря. Но пък и не гореше от желание да вечеря с родителите си, след

като Фин беше тук.

— Отивах да вечерям — каза тя. — Бих те поканила да дойдеш и ти, но имам само единайсет долара, а ти имаш вид на човек, който може да изяде храна за много повече.

Той се усмихна, заобиколи колата си и отвори вратата на пътническата седалка.

— Единайсет долара, а?

— Бих могла да те черпя едно безалкохолно, но нищо повече — предложи тя.

— Качвай се.

Тя се намести на седалката и закопча предпазния си колан. В тясното пространство на наетата кола Фин ѝ се стори още по-едър. Той запали двигателя и я попита къде иска да отидат.

— Не на някое тежкарско място — отвърна тя. — Какво ще кажеш за „Нелсънс“. Там правят най-добрите пържени картофи и риба в града.

— Да, помня — каза той. Докато потегляше от паркинга, попита: — Какво прави днес?

— Днес ми беше много спокоен ден — отвърна тя. — Което е страхотно, защото имах доста неща за обмисляне.

— О, и какви неща?

— Помниш ли чичо ми Лен? — попита тя. — Той често ни посещаваше, докато ти живееше в съседната къща.

— Помня го. Какво за него?

Тя му разказа за Бишъпс Коув и предложението на Лен. Докато описваше чистите бели пясъци край курорта, ентусиазмът ѝ го накара да се усмихне. Фин усети как напрежението изчезна от раменете му и настроението му се подобри.

— Минаваш по моста и си там. Много е красиво. Трябва да дойдеш да го видиш.

Той обеща да го посети някой ден.

— Някой ден? Това означава, че никога няма да намериш време.

Той не опита да спори с нея, защото знаеше, че е много вероятно тя да се окаже права. Влязоха в ресторанта и си намериха едно празно сепаре в дъното на помещението. Беше по-скоро дупка, отколкото ресторант и Пейтън провери да няма мазни петна по седалката, преди да се настани. Тя осъзна колко е гладна, когато храната се появи на

масата пред нея. Изяде и последното парченце риба и повечето картофи.

— Къде живееш сега? — попита тя.

— В Сан Франциско.

— Доста далече. — Тя изрече мисълта си на глас.

— Далече откъде?

— Оттук... от дома.

— Отдавна вече не живея тук, Пейтън.

— Но все още това е твоят дом. Роден си в Тексас. Корените ти са тук.

— А, корените — усмихна се той. — Значи ще се зарадваш да научиш, че има доста голяма вероятност да ме прехвърлят в Далас следващия месец. Работата ми е свързана с много пътувания и полетите от и до Сан Франциско са доста трудни дори и в най-ненатоварените дни. Далас сигурно няма да е много по-добър, но поне е централно разположен.

— Какво работиш за ФБР? — попита тя.

Мина цяла минута и Пейтън си помисли, че той няма да ѝ отговори.

Той отпи от питието си, остави чашата и каза тихо:

— Карам хората да говорят.

Тя изчака още минута и го подкани:

— И?

— И какво?

Обясни, за бога, това ѝ се искаше да каже. Той очевидно нямаше да ѝ каже нищо повече и тя реши да не настоява. Изведнъж беше станал много сериозен и ѝ се стори, че сякаш се затваря и отдалечава от нея.

— Искаш ли да сменим темата? — попита тя.

— Да, искам. Има ли някой по-специален в живота ти?

— Нямах особен късмет със срещите, така че се отказах от тях.

Той я погледна, сякаш смяташе, че тя се шегува. Тя реши да му докаже, че говори сериозно.

— Обичаш ли котки?

Този въпрос го свари неподготвен.

— Не знам. Може би. Никога не съм мислил за това.

— Едно от момчетата, с които излизах в колежа, ме попита дали харесвам котки. Оказа се, че има седем.

Фин тъкмо беше отпил от чашата си, когато тя спомена бройката и едва не се задави от смях. Пейтън му подаде салфетка.

— Ами порчета? — попита тя.

Той остави чашата си.

— Какво за тях? — Тъгълчетата на очите му се присвиха в лека усмивка.

— Излизах с един, който имаше...

— Нека позная. Седем?

Тя се засмя.

— Не, само едно. Преди да се съглася да изляза на вечеря с него, го попитах дали харесва котки, но не се сетих да питам за порчета. Грешката си беше моя — добави тя. — Носеше го в джоба на палтото си. Докато вечеряхме, порчето подаде глава и се огледа. Аз го видях и изпищях, а за твоє сведение, порчетата не обичат силни шумове. Поне това не обичаше.

Фин не можеше да спре да се смее. Постоянно са представяше реакцията на Пейтън.

— В джоба си?

— Оказа се, че никога не излизал без него.

На Пейтън ѝ беше много приятно да гледа как Фин се смее. Преди беше толкова сериозен, че сега тя се радваше да го види отпуснат и спокоен.

— Ами ти? — попита тя.

— Не знам какво да кажа.

— Нямах ли някоя интересна история за жена, с която си излизал?

Хрумнаха му няколко смешни истории, но не можеше да ги сподели, защото всичките бяха свързани със събличане и разгорещен секс.

Той поклати глава.

— Не и такива, които да мога да разкажа.

— Чух, че преди две години си се канел да се ожениш.

— От кого си чула това?

— Майка ти каза на майка ми, която разказа на всички.

— Беше преди три години и се канех да направя предложение на жената, с която излизах, но размислих и се отказах.

— Защо?

Той не виждаше защо да не ѝ каже.

— Прекалено драматизираше. Това ми писна. Работата ми е свързана с много напрежение... не исках да се връщам вкъщи и всяка вечер да гледам театри.

Сервитьорката постави сметката на масата и Фин извади портфейла си.

— По-рано си мислех, че искам да се оженя и да имам деца, но вече не съм на това мнение.

Тя се намръщи и попита:

— Искаш спокойствие, когато се прибереш вкъщи, нали? Налага ти се да се справяш с тежки случаи и когато най-после се прибереш в дома си, искаш тишина и спокойствие.

Той се зарадва, че тя го разбира.

— Да, точно това искам.

Тя забели очи.

— Скучно, Фин. Искаш да ти е скучно. А всъщност се нуждаеш от забавления и вълнения. Любов и смях. Нуждаеш се да балансираш лошото с хубавото.

— Така ли? А ти от какво се нуждаеш?

Отговорът ѝ дойде незабавно.

— Нормален живот. Нуждая се от нормален живот. Намерихте ли курсуми в колата ми?

— Не. Хайде. Да тръгваме, преди да е заваляло. Облаците са черни. Ще говорим в колата.

Тя предложи да се включи в плащането на сметката с единайсетте си долара и се засмя на възмутеното му изражение. Тъкмо се качиха в колата и небето се отвори и заваля пороен дъжд.

— Не се надявах да откриете нещо — каза тя. — Мислех си за случилото се и реших, че съм направила поредица от погрешни избори. Когато онзи мъж ме преследваше, трябваше да се обадя на 911 и след като той се озова в полето, трябваше да изчакам край пътя идването на полицията или магистралния патрул. Сигурно съм се страхувала, че ще им отнеме цяла вечност да ме намерят. Така и не

видях добре лицето му, но ако бях останала, полицаите щяха да претърсят колата му и да открият оръжието.

— Освен това не си знаела, че той е въоръжен и стреля по теб — напомни ѝ той. — Знаеш ли какво си мисля? Трябвало е да се махнеш веднага оттам и ти си направила точно това.

Той ѝ помагаше да се почувства по-добре.

— Бях толкова ядосана, когато си тръгнах, че мислех да кача записа в интернет и да приключа с тази история — призна тя. — Мими ме убеди да не го правя.

— Радвам се, че е успяла. Щом го качиш в интернет, записът започва да се отнася колкото за Дрю Албъртсън, толкова и за теб. А ти не би искала това. Всъщност какво искаш да постигнеш?

— Да видя лицето на Рандолф Суифт, докато слуша записа, и да чуя какво ще направи той с Дрю след това. Прав си — добави тя. — Записът е средство за постигане на целта ми.

— Албъртсън и жена му сигурно вече са се успокоили, че им се е разминало.

— Сигурна съм, че Ейлийн проверява имейла на баща си, докато пътуват из Европа, и се обзалагам, че е възложила на някого да проверява и телефона му, докато ги няма. Имали са достатъчно време да напълнят главата му с истории за мен, не мислиш ли?

— Това няма да има значение — увери я той. Запали двигателя, после бръкна в джоба си и извади сгънат лист хартия. Подаде ѝ го и каза: — Ако решиш да го съдиш, това е адвокатът, който ти трябва.

— Идеята за съдебен процес не ми харесва изобщо. Това ще бъде като бой в кал, а намесата на медиите ще бъде ужасна. Сега става още по-сложно заради Бишъпс Коув. „Суифт Пъбликейшънс“ никога не са били съдени и техните адвокати ще се справят, без да им мигне окото. Те ще опитат да съсипят репутацията ми като свидетел и може би ще атакуват и ресторантите в курорта. Всичко е възможно. — Тя погледна през прозореца, докато обмисляше последствията от евентуален процес срещу Албъртсън. Пое си дълбоко дъх и каза: — Няма значение. Ще направя каквото е нужно, за да го спра.

Той кимна. Гледа Пейтън няколко секунди без да каже и дума. Коя беше тази удивителна жена? Беше умопомрачително красива. Това беше очевидно за всеки, който я погледнеше — цялата вечер едва успяваше да откъсне поглед от устните ѝ — и в същото време беше

забавна, умна и грижовна. Беше свикнал с жени, които играят разни игри, но Пейтън беше пряма и непретенциозна. Беше очарователно искрена и може би затова я харесваше още повече. Не, реши той, не беше само заради честността ѝ. Харесваше всичко у Пейтън Локхарт.

— Трябва да се връщам — каза той и изкара колата от паркинга.

Докато пътуваха към апартамента, Фин мълчеше. Отначало мълчанието не смущаваше Пейтън, но след няколко минути тя го погледна. Той изглеждаше потънал в мислите си и тя се запита какво го караше да гледа така отнесено. Може би обмисляше някой случай, по който работеше, предположи тя. Или преценяваше нейната дилема със семейство Албъртсън. О, боже, помисли си тя, може би си мислеше, че трябва да се сбогува с нея. Това беше. Опитваше да измисли как да се сбогува с нея, без тя да му се нахвърли отново. Колко унижително! Трябваше да измисли как да му покаже, че не очаква нищо от него, трябваше да го пусне да си ходи, без да направи сбогуването неловко.

Когато той спря пред апартамента ѝ, дъждът валеше като порой. Фин заобиколи тичешком колата да ѝ отвори вратата и двамата побягнаха лудешки към входната врата. Като застанаха под малката козирка на входа, двамата се озоваха на сантиметри един от друг и вирвода мокри.

— Фин — започна тя. Погледна го в очите и загуби мисълта си.

— Да?

— За целувката онзи ден — каза смутено тя. — Много съжалявам. Не знам какво ме прихвана... сигурно просто бях щастлива, че те виждам след толкова много години... не искам да си мислиш, че правя така постоянно... изобщо не виня теб... аз бях виновна... аз...

Тирадата ѝ спря, когато устните му покриха нейните. Той я придърпа към себе си и я целуна така, както никой не я беше целувал — дълга, гореща, лакома целувка. После се обърна и побягна през дъжда, оставяйки я с омекнали колене и замаяна глава.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Фин реши, че се е побъркал. Би трябвало да е така, каза си той, защото пак стоеше пред вратата на Пейтън. Бяха минали няколко дни, откакто се бяха разделили, и той беше взел полет до Брентууд с единствената цел да я види. Лудост. Знаеше, че е така, но въпреки всичко го направи.

Щеше да замине за Филадельфия на следващия следобед. Можеше да вземе директен полет от Сан Франциско, но потегли ден по-рано, за да може да се отбие в Тексас. Заради нея. Искаше да я види още веднъж, преди заминаването ѝ за Бишъпс Коув и неговото завръщане към внимателно подредения му живот. Не, това не беше точно. Той не просто искаше да я види, нуждаеше се от това. Не можеше да спре да мисли за нея и да, това беше една от причините да е сигурен, че е загубил ума си.

Тя щеше да се изненада да го види и ако го попиташе защо е дошъл, той не знаеше какво да ѝ отговори. Че е привлечен от нея? Че с нея изпитва същото спокойствие и радост, каквото изпитваше във водата? Или може би да бъде малко по-честен с нея? Да ѝ признае, че всеки нерв от тялото му я желае. Копнее за нея. Чудеше се как би реагирала тя на подобна честност? Когато си запазваше билет за самолета, дали планираше да прави секс с нея? Каза си, че не го планира, но все пак пъкна презерватив в джоба си.

Беше малко след седем. Той почука на вратата и изчака. Може би тя все още работеше в ресторанта. Не, беше му казала, че ѝ остава една седмица и след това приключва с ресторанта. А тази седмица беше минала.

Тя отвори вратата точно когато той се канеше да почука повторно. Намерението му беше да я попита дали иска да излезе на вечеря с него и ако му кажеше, че има други планове, щеше да мисли как да я накара да ги промени. Не беше най-добрата стратегия и се чувстваше малко нервен заради това, но веднага щом я видя, се успокои. Тя не беше облечена за излизане. Беше с мокра коса и носеше

торбеста дълга блуза и клин. Лицето ѝ беше измито и без грим. Страните ѝ руменееха също като устните. Отново ухаеше прекрасно.

Тя се усмихна, показа му, че се радва да го види, но освен това изглеждаше изненадана.

— Не очаквах да те видя толкова скоро. Всичко наред ли е? Защо си отново в Брентууд?

— Исках да проверя как си. — Да, точно така. Това звучеше също толкова убедително като „Минавах наблизо“. Какво щеше да си помисли тя, ако той ѝ кажеше истината, че беше дошъл дотук, защото не можеше да стои далече от нея.

— Съвсем навреме дойде. Влизай — каза тя.

— Навреме за какво? — попита той. Затвори вратата и я заключи. Видя кашоните, подредени до стената, и попита: — Да ти помогна ли с опаковането на багажа?

— О, не, справям се. Ти дойде навреме за вечеря — обясни тя. — Тъкмо готвих... експериментирах с три нови ястия. В две от тях има скариди. Обичаш ли скариди? — попита тя, като отмести една купчина сгънато пране от дивана. — Третото е с пиле. Ще ги опиташ ли?

Пейтън си помисли, че се е справила добре с представлението, че не се впечатлява от внезапната му поява, при положение че сърцето ѝ беше забило лудешки. Беше толкова шокирана и щастлива да го види, че се наложи да упражни целия си самоконтрол, за да не се хвърли в ръцете му.

— Ела в кухнята — каза тя. Нервно прекара пръсти през косата си, за да раздели кичурите. Боже, сигурно изглеждаше ужасно. — Искаш ли нещо за пиене?

Фин свали сакото си и го преметна на облегалката на един стол.

— Какво имаш? — попита той.

— Вода.

— Тогава ще пия вода — усмихна се той.

Тетрадката ѝ за рецепти със стърчащи от всички посоки листчета лежеше разтворена на масата. Тя я премести настрана и извади две бутилки вода от хладилника. Фин откри приборите и салфетките, докато тя сервираше предястието.

— Все още е хубаво и топло — каза тя. Постави чинията пред него и седна отсреща. — Изглежда ли апетитно? Няма да нараниш чувствата ми, ако кажеш, че не ти изглежда апетитно. Кажи ми

истината. Какво си мислиш, като го гледаш? — Тя взе химикал и зачака отговора му.

Той се засмя.

— Храна, Пейтън. Виждам храна.

Фин не си падаше особено по царевична каша — никога не си поръчваше в ресторант — но опита от варианта на Пейтън и промени мнението си. Ястието беше много вкусно. Беше пикантно, но не прекалено, топло точно колкото трябва.

— Много е хубаво — похвали я той.

Тя се зарадва.

— И аз така мисля, но вкусовите рецептори на всеки човек са различни. Радвам се, че ти харесва.

Второто ястие не беше толкова добро, но той все пак го изяде. Тя му зададе няколко въпроса за ароматите, откри рецептата, която си беше записала, и я зачеркна. После сервира пилето. Той ѝ каза, че е добре. Според нея беше безинтересно и също зачеркна рецептата от списъка си.

— Аз не ям много засукани ястия — каза той. Взе чинията си и я занесе до мивката. — Докато се състезавах, храната беше горивото ми. Май съм свикнал да не е особено вкусна.

Пейтън взе кръгла метална кутия от рафта и я сложи на масата.

— Не е нужно храната да е залята с гъст сос, за да бъде вкусна.

Той нави ръкави и изплакна чинията си. После се огледа за миялната.

— Нямаме миялна — каза тя. — Остави чиниите. Ще ги измия по-късно.

— Хайде да ги измием сега, а ти ще ми разкажеш за Франция. Хареса ли ти там?

— Откъде знаеш, че съм ходила във Франция? Не може да е от майка ми.

Той се наведе над чешмата, за да измие един тиган и разплиска вода навсякъде.

— Айви ми каза. Защо да не е майка ти?

— Готвенето не е нещо, с което тя би се похвалила. Завърших английска литература и журналистика в университета и тя не може да разбере защо обърнах гръб на цялото това учене, за да готвя. Разочаровах я. — Пейтън завърши с драматична въздишка.

Той изплакна тигана и ѝ го подаде да го изсуши. Тя първо попи предната част на ризата му с кърпата.

— Целият си мокър — каза тя. — Франция ми хареса страхотно. Красива страна.

Разказа му за кулинарния институт и шефа Йон, а после и забавни истории за някои от курсистите. Не след дълго кухнята беше почистена. Фин си взе нова бутилка вода и отиде да извади телефона си от сакото, за да ѝ покаже някои снимки от сватбата. Пейтън взе кутията и го последва в дневната. Той седна до нея на дивана, отвори фотоалбума на телефона си и ѝ го подаде. На първата снимка, ухилен до ушите, Бек държеше Айви на ръце.

— Сякаш я използва вместо щанга — отбеляза тя.

На всички снимки се виждаха щастливи двойки, които празнуваха сватбата на Тристан и Брук.

— Съжалявам, че не бях на приема — каза тя. Тъкмо му подаваше телефона, когато той иззвъня. Пейтън видя името, което се изписа, той — също. Когато Фин отхвърли обаждането, тя попита: — Коя е Даниел?

Той не отговори веднага. Тя го сръга с лакът.

— Една жена, с която ходех преди време.

— Тази, за която едва не си се оженил?

Той кимна.

Връзката му с Даниел не беше нейна работа, но все пак я притесни.

— Защо ти се обажда?

— Иска да започнем отново да се виждаме. Но аз не искам — каза той и преди тя да успее да зададе друг въпрос, я попита: — Какво има в кутията?

Тя искаше да говорят за Даниел. Как изглеждаше тя? Какво работеше? Той влюбен ли е бил в нея? Не му зададе нито един от тези въпроси обаче. Вместо това заговори за курабийки.

— Има шоколадови курабийки за десерт, ако искаш. Правя ги за ресторанта. Хората казват, че направо се пристрастяват към тях. Винаги искат да си купят за вкъщи.

— Обикновено не ям десерт, но ще опитам една.

Тя отвори капака и му предложи да си вземе.

— Внимавай. Вървят с предупреждение — подразни го тя.

— Че водят до пристрастяване?

— Не, че вътре има листче хартия с нещо написано. Нищо няма да ти стане, ако го изядеш, но по-добре недей.

— Като китайска курабийка?

— Не, те са с разни мъдрости. Някои от моите имат листче с нещо написано, някои не. Клиентът си избира от кои иска.

— Кой пише листчетата?

— Аз. Това са мои мъдри мисли — добавя тя усмихната. — Уроци, които вече съм научила. Не ми се смей. Научих много през изминалите пет години.

— Дай ми един пример.

— Обърни курабийката. Ако има листче, ще видиш крайчето на хартията.

Нямаше. Това беше срамота, защото в момента тя не можеше да се сети и за едно нещо, което беше написала. Той беше виновен за това. Като седеше близо до него и го гледаше в очите, ѝ беше трудно да мисли. Постоянно се разсейваше.

Усмивката му беше фантастична. Харесваше ѝ и загрижеността му. Когато тя беше още малка, знаеше, че той я наглежда; и когато беше в гимназията и в колежа, знаеше, че ако има някакъв сериозен проблем, трябва само да му се обади и той ще ѝ помогне. Вярно, че той работеше във ФБР и беше обучен да се справя с лошите и да пази добрите в безопасност, но имаше и нещо повече. Той беше Фин, за нея той все още беше онзи герой от детството ѝ. Тя се надяваше някой ден той да осъзнае, че също може да разчита на нея.

— Пейтън?

— А, да, листчетата — спомни си тя. — Да видим. Не се доверявай на мъж, който идва на вечеря с порче в джоба. Ето ти един пример.

Телефонът на Фин забръмча, че е получил есемес. Той остави курабийката в кутията и бързо прочете съобщението.

Тя искаше да го попита дали съобщението е от Даниел.

— Марк иска да говори с теб. Още не си му се обадила, нали?

— Кой е Марк?

— Марк Кембъл, адвокатът. Написах ти името и телефона му...

— О, да, адвокатът. — Тя затвори кутията и я остави на масата.
— Колко взема на час за консултация?

— Ще те консултира безплатно. Иска да ти предложи някои варианти.

Тя не искаше да говорят за адвоката сега. Чакаше той да я целуне. Как можеше да устои? Тя беше толкова съблазнителна с торбестите си дрехи, провиснала коса и без грим. Как успяваше да удържи ръцете си настрана от нея.

— Мими се обади днес — каза тя. Облегна се на възглавниците. — Всички са се върнали. Рандолф, Дрю и Ейлийн — голямото щастливо семейство. Ще бъде много интересно да видим какво ще се случи утре, когато Дрю се появи на работа. Тревожа се, че той ще наеме ново момиче на моето място. Тя може да се окаже в същата ситуация като мен и какво ще стане, ако не успее да се измъкне? Ако не може да си тръгне? Ще падне в капана му.

— Радвам се, че ти ще я спреш — каза той и се изправи.

Тя си помисли, че той се кани да си тръгва, а искаше той да остане.

— Чудех се... — започна тя колебливо.

— Да?

— Ако вчеша косата си, ще ме целунеш ли?

Той не каза нито дума. Няколко секунди само се визира в очите ѝ и после погледът му се спусна върху устните ѝ. Бавно издърпа Пейтън да стане и я обвини в прегръдката си. Не я целуна веднага, първо само я притискаше към себе си. Ръцете му погалиха гърба ѝ, плъзнаха се под дебелия пуловер.

Фин се възхити на мекотата на топлата ѝ кожа. Ръцете му се плъзнаха нагоре и когато той осъзна, че тя е без сутиен, изстена и поиска да свали пуловера ѝ и да я покрие с тялото си. Тя целуна основата на врата му, после брадичката.

— Това е лудост — каза той дрезгаво.

Наболата му брада погъделичка устните на Пейтън. Тя потърка бузата си в неговата, вдиша мъжкото му ухане и въздъхна.

— Ако не искаш да...

— О, много искам. — Той хвана лицето ѝ с длани и покри устните ѝ със своите. Езикът му потъна в устата ѝ, предизвиквайки мигновена реакция. Скоро Пейтън трепереше и искаше още.

Харесваше ѝ вкусът му, начинът, по който устните му прилепваха към нейните. Когато най-после той прекрати целувката и вдигна глава,

страстта в погледа му я развълнува дълбоко. Той я желяеше.

И тя го желяеше.

Значи това е да изпитваш желание. Истинско желание. Всяка част от тялото й реагираше на близостта му, беше й трудно да си поеме дъх. Кожата й трептеше от копнеж да бъде докосвана, гърдите я боляха, някаква топлина се разливаше в крайниците й, цялото й тяло гореше.

Тя започна да разкопчава ризата му, а той постави ръката си върху нейната.

— Сигурна ли си?

Тя обви ръце около врата му и го целуна страстно, за да му покаже колко много го иска.

Фин я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. Той посегна към дръжката на вратата, но тя каза:

— Не, моята е от другата страна на коридора.

Удивена, че е способна да нарече смислено изречение, тя отпусна глава на рамото му. Сърцето й биеше бясно, усещаше пулса си в ушите. Дали и той реагираше така? Дали и той копнееше за нея така силно?

Той я пусна до леглото и тя видя как той свали пистолета и значката и ги остави на шкафчето до леглото. Обърна се към нея, докато се събличаше. Беше великолепен. Тя едва се удържа да не изрече това на глас. Той имаше тяло на плувец — само мускули. Пейтън пристъпи към него и постави длан върху гърдите му точно над сърцето, за да почувства биенето му с върховете на пръстите си. Мускулите на гърдите и ръцете му бяха като стоманени, но топли.

Фин не можеше да чака и секунда повече. Копнежът да бъде вътре в нея се засили. Той започна да я съблича и тя опита да му помогне, но не спираше да го целува, докато сваляше нетърпеливо дрехите си. Пуловерът й беше като тежко одеяло и той го издърпа през главата й. Когато най-последно успя и пусна дрехите й на пода, погледна пълните й гърди и тънката талия. Испита страхопочитание.

Последва я в леглото, покри я с тялото си, намести се между краката й. Зарови лице в шията й и изстена блажено:

— Толкова си хубава, толкова мека.

Пейтън беше като пияна. Фин — гол, увит около нея — я прегръщаше и топлеше с горещото си твърдо тяло. Никога не беше

изпитвала нещо толкова прекрасно. Никога. Да му каже ли? Ако го направеше, той щеше ли да спре? Не искаше да го разочарова.

Започна да гали раменете му, наслаждавайки се на усещането за силата им. Докосването ѝ беше леко, а пръстите ѝ се спускаха все по-надолу, докато стигнаха до основата на гръбнака му. Той обсипваше с целувки шията ѝ, предизвиквайки тръпки, които се спускаха като водопад чак до върховете на пръстите ѝ. Усещането беше божествено.

— Знам, че си бил с други жени... разбира се, че си бил... а аз...

Целувката му спря признанието ѝ — дълга, увеличаща целувка, която ѝ показва колко много я желаше той. Той се надигна на лакти, видя желанието в очите ѝ и каза:

— Не ме интересува миналото ти или мъжете, с които си била. Забрави ги. Сега си с мен.

Да ги забрави? Той нямаше представа колко лесно беше това. Тя опита един последен път.

— Но аз...

Устата му отново покори нейната и целувката беше толкова страдна, че тя спря да говори. Той правеше любов с нея с тази целувка; езикът му я обладаваше, дразнеше, измъчваше. Косъмчетата на гърдите му гъделичкаха гърдите ѝ, докато той целуваше врата ѝ, а после устните му се спуснаха надолу, до падината между гърдите ѝ. Тя се изви, когато езикът му докосна зърното на гърдата ѝ. Вкопчи се в него, ноктите ѝ се забиха в раменете му, настоявайки за още. Той я побъркваше и тя изпита диво желание да го накара да се почувства по същия начин.

— Фин... нека аз... — Тя загуби мисълта си от усещанията, които я заливаха.

Фин се наслаждаваше на стенанията ѝ, на начина, по който тялото ѝ се извиваше под неговото. Тя му откликваше толкова освободено. Устните му продължаваха да изследват тялото ѝ и да я карат да губи все повече самоконтрола си.

Пейтън почти изпищя. Помисли си, че ще умре от удоволствие, но пълната загуба на контрол я изплаши.

— Фин, не... стига — извика тя. Ръцете ѝ се вкопчиха в чаршафа, но дори когато му казваше да спре, слабините ѝ се притискаха до неговите и искаха още.

— Хайде. Отпусни се. Остави го да се случи — подкани я той. — Пейтън, толкова си сладка.

Изведнъж той се надигна, хвана лицето ѝ в дланите си и я целуна почти дивашки.

Страстта им изригна като бушуващ пожар — неконтролируем и яростен. Тя отчаяно искаше да го опознае целия.

— Искам да те докосвам, да те целувам, да усетя вкуса ти... — каза задъхано. — Нека го направя, Фин...

Тя трепереше от главата до пръстите на краката. Искаше да му достави същото удоволствие, което той ѝ беше дарил, но не беше сигурна как. Той се претърколи по гръб и я остави да прави каквото иска. Тя обсипа с мокри целувки корема му, после се спусна надолу. Реакцията му беше толкова силна, че той не можеше да я остави да продължи дълго. Вдигна я рязко, избута я да легне по гръб и потърси пакетчето, което беше оставил на нощното шкафче. Когато беше готов, се намести върху нея. Искаше да я обладва бавно, за да се насладят и двамата на невероятното усещане от сливането им, от това, че бяха едно цяло.

— Ти си моя, Пейтън — прошепна той с глас, дрезгав от желание.

— Да — изстена тя. — Моля те... искам те... сега, Фин.

Страстта надделя над желанието му да не бърза. Толкова отчаяно искаше да я има. Усети съпротивата, чу ахването ѝ, когато проникна в нея, но вече беше късно. Остана напълно неподвижен и това едва не го уби. Тя беше толкова стегната, толкова съвършена. Тя го прегърна силно и той вече искаше само да се потапя в нея отново и отново, докато и двамата постигнат освобождението. Капчици пот покриха челото му, челюстта му се напрегна.

— Добре ли си? Искаш ли да... Аз...

Тя зарови пръсти в косата му и го придърпа към себе си. Целуна го. Беше усетила остра болка, когато той проникна в нея, но тя отмина бързо и сега усещането, че той е в нея, я караше да иска още.

Той започна да се движи вече по-бавно, по-нежно. Всяко движение беше малко по-дълбоко, малко по-несдържано. Той подклаждаше огъня на желанието ѝ, докато тя вече се виеше под него и го молеше за още и още. Стенанията ѝ го възбуждаха. Сега движенията му бяха по-силни, по-забързани. Тя му отвърщаше със същата страст.

Всички задръжки бяха изчезнали. Тя извика и се вкопчи в него, когато оргазмът я помете.

Фин усети трептенето и разбра, че тя достига до върха. Когато се стегна около него, той намери своето освобождение. Беше умопомрачително.

Останаха преплетени дълги минути. Той беше заровил глава във възглавницата, така че да се наслаждава на уханието на косата ѝ. Дишането му още беше забързано и дрезгаво.

Беше замаян от откритието си. Тя беше девствена. Знаеше, че трябва да говори с нея за това. Целуна врата ѝ и най-последно намери сили да се помръдне. Надигна се на лакти и я погледна. Боже, колко беше красива. Очите ѝ бяха затворени и тя още опитваше да овладее дишането си. Поради някаква причина това го накара да се почувства арогантно горд. Той я беше накарал да загуби контрола си, а когато това беше станало, тя беше толкова дива и страстна. Устните ѝ бяха подпухнали и розови. Той ги целуна нежно, после се претърколи настрана и погледна тавана, докато се чудеше какво да ѝ каже. Нуждаеше се от още няколко минути да проясни мислите си, затова стана от леглото и отиде в банята.

Веднага щом топлото му тяло се отдели от нейното, Пейтън започна да трепери. Тя още опитваше да се съвземе от случилото се току-що. Това беше най-удивителното нещо, което беше преживявала. Когато започнаха да се любят, ѝ се стори приятно. Малко по-късно това определение беше направо комично. Сега вече беше разбрала истинската дефиниция на екстаза: умопомрачителен. Да, определено умопомрачителен.

Тя знаеше, че му е доставила удоволствие и че той също се е чувствал страхотно, но щеше да е хубаво той да ѝ го каже. Чувстваше се малко уязвима. Това обичайна последица ли беше? Стори ѝ се, че го чува да си мърмори нещо, но не беше сигурна. Стана от леглото и облече розовия си халат. Платът одраска гърдите ѝ и тя осъзна, че още са болезнено чувствителни. Постоянно поглеждаше към вратата на банята, докато завързваше колана на халата си.

Съвсем отчаяна, седна на леглото, опря глава на таблата и продължи да го чака. Бяха минали само минута или две, откакто той беше станал от леглото, но всяка секунда ѝ се струваше адски дълга. Когато той се върна от банята, беше облякъл дънките си. Пресегна се

за ризата си и я облече. Да не би да се канеше да си тръгне, без да каже и дума? Добре че не съм чувствителна, каза си тя, защото той я гледаше намръщено. Не можеше да е разочарован... нали?

Фин не закопча ризата си. Той прекара пръсти през косата си, пое си дълбоко дъх и седна отстрани на леглото. Тя се премести до него.

— Причиних ли ти болка? — попита нежно и загрижено.

— Не.

Фин я гледа мълчаливо цяла минута.

— Добре — кимна той. Не й повярва, но нямаше да спори. — Защо не ми каза, че си девствена? — Гласът му вече не беше толкова загрижен. Долавяше се нотка гняв.

— Опитвах, докато бяхме...

— Тогава беше малко късно, нали? Защо, по дяволите, не ми каза, преди да сваля дрехите ти?

Пейтън беше объркана. Сърдит ли беше, или се чувстваше виновен? И в двата случая реакцията му не изглеждаше логична. Тя се изправи и го погледна ядосано.

— Моя грешка. Трябваше да го напиша в автобиографията си. Разбира се, ако го бях написала, сега трябваше да я редактирам, нали?

Той не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Имаше предостатъчно възможности...

— Така е, прав си. Когато те видях в църквата, трябваше да ти кажа. Още тогава. Трябваше да ти кажа: „Фин, радвам се да те видя. Аз съм още девствена. Ще ходиш ли на приема след сватбата?“. Или пък докато вечеряхме. Можех да ти кажа тогава. „Харесват ли ти скаридите? Аз съм девствена. Искаш ли десерт?“

Тя опита да излезе от стаята, но той я хвана за кръста и я издърпа в скута си. Тя не опита да се бори, а вместо това обви ръце около врата му. Нежността в очите му я разколеба.

— Не разбирам защо си толкова сърдит.

— Не съм сърдит.

— Беше.

Тя нежно галеше врата на Фин и това го разсейваше. Тя изглеждаше толкова съсредоточена в разговора им, че той реши, че движенията ѝ са напълно неосъзнати.

— Не — увери я той. — Не бях сърдит. Бях изненадан. — Той едва не се разсмя. Изненадан беше много слабо казано. — Просто не

очаквах...

Той беше толкова груб, беше я обладал така диво. Тази мисъл го доведе до спомена колко гореща и стегната беше тя... колко съвършена.

Пейтън чакаше обяснението му. Когато той не продължи, тя каза:
— Ясно, чувстваш се виновен.

Той бавно поклати глава.

— Не.

— Ако ти бях казала, ако знаеше, щеше ли да се любиш с мен?

Той обмисли отговора си. Незабавната му реакция беше да отговори отрицателно. И двамата бяха пометени от усещането на момента. Първият ѝ път трябваше да бъде с някой, който е специален. Трябваше да бъде важно събитие за нея. Той опита да се убеди, че би запазил дистанция и не би позволил нещата да стигнат толкова далече, но накрая реши да бъде честен пред себе си. По дяволите, да, пак щеше да се люби с нея. За него беше важно да е с Пейтън. Първия път, когато я целуна, разбра, че ще се люби с нея, и сега мисълта, че някой друг мъж може да я докосва, го изпълваше с гняв. Това беше лудо и лишено от логика. Но все пак го мислеше.

— Отговори ми — настоя тя. — Ако знаеше, щеше ли да...

— Да — отговори твърдо той. — Но щях да го направя по-бавно, нямаше да съм толкова груб с теб. Щях да опитам да те улесня... да го направя по-добре.

Като говореше за това, като мислеше колко неописуемо хубаво беше преживяването, отново се възбуждаше. Халатът ѝ се беше разтворил и единият ѝ красив крак се показваше. Изкушението беше прекалено голямо, за да му устои, и той започна да гали копринената кожа от коляното ѝ нагоре по бедрото.

— Какво правиш?

Ръката му се придвижи нагоре.

— Харесва ми да те докосвам.

И на нея ѝ харесваше. Той караше тялото ѝ да пламва и в същото време да трепери.

Той я целуна бавно. Тя постави ръката си върху неговата.

— Не би могло да е по-хубаво. — Тя сведе поглед и видя, че той развързва колана ѝ. Можеше да го спре, но не искаше.

— Разбира се, че би могло — обеща той и се зае да ѝ го доказва.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фин напусна леглото ѝ малко след два часа през нощта. Тя вече беше загубила бройката на това колко пъти я беше попитал добре ли е. Да не очакваше тя да изпадне в истерия или пък да избухне в сълзи, когато той си тръгнеше?

Тя само искаше да поспи. Утре и през следващите дни щеше да има достатъчно време да си мисли, че той ѝ липсва.

Никой нямаше да научи как се чувстваше тя. Беше твърдо решена да запази чувствата си в тайна. Нямаше да хленчи пред никого, колкото и да я болеше сърцето. В гимназията, когато хормоните ѝ бушуваха и предизвикваха бури от емоции, понякога си мислеше, че има нужда от тапицирана клетка. Тогава всичко ѝ се струваше толкова интензивно и драматично, но тя намери начин да се справя с разбитото си сърце. Всеки път, когато някое момче я изоставеше или отхвърлеше — а това се случваше често — тя се качваше в колата и шофираше. Пускаше си всички ужасни любовни балади, които можеше да намери, и пееше с касетофона толкова силно, че прозорците трепереха. Другите шофьори, които спираха до нея на някой светофар и я виждаха наведена над кормилото — разплакана и пееща с пълно гърло — я поглеждаха отвратени.

Онези дни бяха вече зад гърба ѝ. Хормоните ѝ бяха под контрол и тя вече не се държеше по този начин. Не можеше да си спомни кога последно бе плакала дълго. Напоследък се справяше с тъгата и нещастията, като гледаше да е заета и опитваше да не се терзае за неща, които не можеха да бъдат променени. В крайна сметка болезнените чувства отшумяваха и избледняваха.

Не искаше чувствата ѝ към Фин да избледнеят и не искаше да забрави какво бяха преживели двамата. То беше толкова прекрасно, толкова съвършено. Но сега той си беше отишъл, а тя трябваше да свърши сто неща преди заминаването си за Бишъпс Коув. Просто нямаше време да мисли за него.

Но все пак го правеше. Стоеше дълго под душа, оставяйки горещата вода да облива раменете ѝ и да отпусне мускулите ѝ. Навсякъде я болеше от страстните им прегръдки. Гърдите и бедрата ѝ бяха ожулени и ѝ напомняха колко ненаситни бяха и двамата.

Половината ден мина, преди тя да започне да събира багажа си. Луси беше наела фирма да закара единствената ѝ хубава мебел — дивана, до къщата на родителите им, за да го остави на съхранение при тях. Всичко друго щеше да отиде за дарения и трябваше да бъде готово за вземане на следващата сутрин. Пейтън планираше да прекара последната нощ в старата си спалня в дома на родителите си и да потегли за Флорида на сутринта. Луси вече беше заминала.

Обаждането на Мими късно вечерта промени плановете на Пейтън. Приятелката ѝ беше толкова разстроена, че гласът ѝ трепереше.

— Той си търси ново момиче.

От тази новина на Пейтън ѝ се догади.

— Сигурна ли си?

— О, да, сигурна съм. Тази сутрин се появи късно, весел и в добро настроение. Чак си подсвиркуваше. Разбрах какво е намислил, чак като си тръгнах от работа — обясни тя. — Минах покрай Бриджит в коридора и тя спомена, че току-що е пуснала нова обява.

— За моя заместничка.

— Точно така. Дрю и Ейлийн смятат, че си решила да не създаваш неприятности. Откакто се върнаха от Европа, се държат, сякаш нямат никакви грижи.

— Тогава ги чака изненада.

Минаха няколко секунди и Мими каза:

— Може би трябва да забравиш тази история.

— Знаеш, че няма да го направя.

— Пейтън, тревожа се за теб. Дрю е ужасно избухлив. Ако загуби всичко, ще тръгне да ти отмъщава.

— Вече сме обсъждали това. Знам, че може да бъде опасен.

— Той разполага с Парсънс, който ще направи всичко, което Дрю му каже.

Пейтън се замисли за дупките от куршуми по задната броня на колата ѝ и зловещото изражение на Дрю в нощта, когато беше опитал да нахлуе в мотелската ѝ стая. Знаеше на какво е способен той.

— Не мога да позволя Дрю да направи това отново. Трябва да го спра.

— Знам. Просто се тревожа — каза Мими. — Мили боже, за малко да забравя. — Силният ѝ северняшки акцент стана още по-осезаем. — Ще има траурна служба в памет на Мириам Суифт и чуи това. Според Бриджит това било идея на Дрю. Той е готов на всичко, за да спечели благоразположението на Рандолф, и вече успява. Бриджит каза, че Рандолф бил трогнат. Ще я направят тук, във фирмата, някой уикенд и всички ще трябва да присъстваме.

— Ти подаде ли заявлението си за напускане?

— Нали се разбрахме, че първо ти ще се установиш в курорта и като се ориентираш, ще решиш дали имаш нужда от още един счетоводител. Не искам да ми даваш работа от съжаление.

Пейтън се засмя.

— Не е от съжаление. Трябва ми помощта ти, за да изправим на крака Бишъпс Коув. Обясних ти условията на чичо ми Лен. Трябва да покажем, че сме излезли на печалба, иначе го губим.

— Да, но откъде знаеш, че съм подходяща за работата?

Пейтън осъзна, че след брака с неверен съпруг и работата за перверзник, който я третираше отвратително вече осем месеца, Мими беше сломена и несигурна.

— Проверила съм каквото трябва — отговори тя. — Знам, че когато са те преместили от счетоводството, се е наложило да назначат двама души на твое място. Знам и че е трябвало да те повишат още преди години, но съпругът ти е попречил на това.

Ахването на Мими подсказа на Пейтън, че приятелката ѝ не беше подозирала това.

— Откъде разбра? — попита Мими. — Не ми казвай, че е от Бриджит. Тя никога не би говорила с теб.

— Не. Ларс научи всичко. Той се сприятели със Санди в „Човешки ресурси“. Тя не е почитателка нито на Анет, нито на Бриджит и не е имала нищо против да му разкаже всичко това. Той дори ми осигури копие от резюмето ти. Ти си съвсем подходяща и достатъчно квалифицирана за работата, която имам предвид. Но има и нещо също толкова важно. Имам ти доверие.

Тя чу подсмърчане и си помисли, че Мими ще се разплаче.

— Мили боже — промълви тя.

— Не е ли време да замениш Минеаполис с някое по-южно място?

— Май е така. Все още ли смяташ да наемеш и Ларс?

— Разбира се.

— Какво ще кажеш двамата с него да ти дадем две-три седмици да се установиш. После ще напуснем и ще пристигнем. Дрю няма да иска да се навъртам край него. Но не съм сигурна за Ларс. Ще говоря с него. Кога потегляш за Флорида?

— Мислех да е вдругиден, но реших да говоря с един адвокат тук. Препоръчаха ми го настоятелно. Надявам се, да може да ми помогне.

— Мили боже, да не мислиш да ги съдиш?

— Ще обсъдя с адвоката вариантите.

Няколко минути по-късно Пейтън приключи разговора и си направи чаша чай, докато обмисляше какви въпроси да зададе на адвоката. Щеше да се обади на Марк Кембъл още сутринта. Той сигурно нямаше да може да я вмести в графика си в близките седмици, но тя не можеше да седи да го чака. Трябваше да тръгне за Бишъпс Коув. Ако той не можеше да се срещне с нея лично, щяха да си насрочат разговор по телефона, предположи тя.

Тази нощ ѝ отне доста време да се отпусне и заспи, защото не можеше да спре да мисли за Фин. Последния път, когато беше в това легло, той я прегръщаше, целуваше, любеше се с нея. Спомените я накараха да изстене. Какво ли правеше той сега? Дали изобщо се беше сетил за нея, след като беше заминал? Тя не очакваше да ѝ се обади, но през деня все проверяваше телефона си за есемеси или съобщения на гласовата поща.

Нима предната нощ беше просто случайна свалка? Тя не разбираше как приятелките ѝ можеха да го правят: да отидат в някой бар, да си намерят някой мъж, който им харесва, и да го заведат вкъщи — а на следващия ден всеки да поеме по пътя си. Това ли се беше случило между нея и Фин? Секс за една нощ? Нямаше никакви очаквания. Не бяха направени никакви обещания, не бяха споменали, че ще се видят пак. Тя знаеше всичко това. Тогава защо сърцето я болеше при мисълта за него?

Тя се обади на адвоката в девет сутринта и ѝ казаха, че той може да я приеме в четири следобед. Усмивката на Марк Кембъл беше почти

толкова съблазнителна, колкото тази на Фин. Офисът му беше голям и миришеше на кожа. Секретарката отвори вратата и Пейтън влезе, а Марк прекоси стаята, за да я посрещне и да се ръкува с нея. Пейтън си помисли, че и като телосложение той приличаше на Фин. Осъзна, че прекалява със сравненията и си каза да престане.

— Много ви благодаря, че намерихте време да се срещнем днес — каза тя.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна той. — Надявах се да се обадите. Фин ми разказа какво ви се е случило. — Той ѝ предложи стол, после заобиколи бюрото си, седна и взе бележника си. — Кажете ми какво искате да постигнете — започна той.

Тя му разказа накратко какво беше преживяла от момента, в който я бяха наели до завръщането си в Брентууд. Гласът ѝ трепереше, когато му описа как Дрю беше опитал да нахлуе в стаята ѝ. Марк веднага я предразположи и успокои, но тя все пак се смути, когато той я помоли да изслуша записа.

— Доста е брутален — предупреди го тя.

Тя постави телефона си пред него и натисна бутона, за да пусне записа. Марк слушаше съсредоточено и не показва никаква реакция, докато Дрю не заплаши да принуди Пейтън да промени решението си. Той повдигна вежди, но не направи никакъв коментар.

Пейтън обаче реагира. От гласа на Дрю пак я побиха тръпки.

След като записът свърши, Марк се облегна назад на стола си и каза:

— Да, можем да го погнем. Фин е прав. Не можем да го оставим да му се размине.

— Аз допуснах много грешки — каза тя. — Опитах да подам оплакване в „Човешки ресурси“, но като не стигнах доникъде, не документирах случилото се. Просто си тръгнах. Почти невъзможно е да се спечели дело за сексуален тормоз, след като вече не работя там, нали?

— Ако сте в опасност, напускате, а вие сте били в опасност. — След като ѝ обясни какъв точно ще бъде искът, той попита: — Какъв вид споразумение очаквате?

— О, не искам никакви пари — отвърна тя. — Просто искам Дрю Албъртсън да бъде изгонен от компанията и ако опита да си намери работа, където пак да тормози жени, искам новият му

работодател да може да види досието му. Рандолф Суифт, собственикът на компанията, не е чувал този запис, но бих искала да му го пусна и да видя лицето му, докато го слуша. — Тя си представи яростната реакция. — Ако той откаже да предприеме мерки срещу Дрю, искам да съдим компанията.

Марк ѝ изложи няколко варианта и тя обеща да ги обмисли, преди да вземе решение.

— Фин иска да го осведомявам за това какво предприемаме. Имате ли нещо против? — попита Марк. — Ако искате това да остане конфиденциално, ще се съобразя с желанието ви.

— Не, няма проблем. Съветите му са добре дошли.

— Добре тогава. Вече съм ваш адвокат. Обмислете вариантите и ми се обадете.

— Не съм сигурна, че мога да си позволя да ви плащам в момента. Каква е тарифата ви на час?

— Няма да има никакъв хонорар. Връщам услуга на приятел. Но ще ви кажа истината. След като изслушах записа, все едно нямаше да ви взема пари. Наистина искам този тип да си получи заслуженото.

— Благодаря — каза тя. — Осъзнавам, че правите това заради Фин, но настоявам да си платя. Само ще ми трябва известно време.

— Както решите.

— Откъде познавате Фин? — полюбопитства тя.

Тя очакваше той да ѝ каже, че са били състуденти или че са учили в една и съща гимназия, но се оказа, че не е така.

— Бяхме в един отбор по плуване — отвърна той. Споменът го накара да се усмихне. — Аз съм три години по-голям от Фин и бях най-младият в отбора. Бяхме петима, които плувахме на всички състезания. Вече бяхме изграден отбор, когато треньорът реши да обяви състезание за нови плувци. Мисля, че беше длъжен като част от сделката, която ни позволяваше да използваме олимпийския басейн в общинския център. Първия път, когато видях Фин, реших, че няма дори да се доближи до нашия рекорд. Не го възприех като конкуренция — призна той. — По онова време бяхме много нафукани.

Тя попиваше всяка дума.

— Представете си нас петимата. С готините ни плувни шапки, с бански „Спидо“ и плувни очила, наперени като богове. И се появява някакво момче с дълга коса и бански до коленете. Още го помня —

яркожълти гащета на зелени палми. — Той се засмя. — Само банският щеше да добави десет, дори петнайсет секунди към времето му, а дългата коса щеше да го влече назад. Не се разсмяхме, но доста се побутвахме с лакти. Треньорът беше подредил четирима от нас на стартовите блокчета да чакаме Фин. Той скочи във водата да се намокри, после излезе, разкърши рамене и беше готов. Падна се да плува в коридора до мен.

— Какво се случи? — попита тя, наслаждавайки се на описанието му.

— Той полетя. Това се случи. Още стартът му осигури преднина и после, кълна се, той се превърна в риба. Може би делфин — добави усмихнат. — Бяха ни казали да плуваме две дължини. Тъкмо бях направил идеално според мен обръщане, когато погледнах и не видях Фин в коридора му. Когато стигнах до финала, Фин вече вървеше към пейката, където братята му чакаха реда си. Реших, че може да се е отказал в средата на плуването, докато не видях лицето на треньора. — Той поклати глава, защото споменът още го изумяваше.

— Мога само да кажа, че в онзи ден Фин ме научи поне малко на смирение. — Той добави: — Оттогава сме приятели.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никой нямаше да застане на пътя на Дрю към щастието, а за него щастието беше в парите. По-точно парите на Рандолф Суифт.

Нямаше да чака още дълго да прехвърлят на него юздите на компанията и единственият човек, който можеше да съсипе бъдещето му, беше Пейтън Локхарт. Ако тя не си държеше устата затворена и не си тръгнаше с мир, той щеше да се погрижи да си отиде завинаги. Беше се трудил твърде упорито, за да постигне този живот, за да ѝ позволи да го измъкне под носа му. Много отдавна беше открил какво иска. В главата му това беше едно съвсем просто уравнение. Парите бяха равни на власт, властта носеше уважение. Той искаше всичко. Богатството, престижа, жените — и Ейлийн му помагаше. Тя щеше да направи всичко, за да му осигури това, което той искаше, абсолютно всичко.

Дрю знаеше, че може да бъде убиец. Когато беше в десети клас, едва не уби баща си и до ден-дневен съжаляваше, че не го направи. Спомняше си случилото се абсолютно ясно, въпреки че бяха минали години. Беше се върнал от училище и беше видял, че скъпият му стар татко е открил скривалището, където Дрю държеше парите си. Той беше спестявал повече от година, хващаше се и на най-гнусните работи, за да изкарва пари. Спестяваше, за да избяга от дома си, но баща му беше взел всичките пари, беше ги заложил и после се беше напил. Дрю побесня от ярост и би баща си, докато собствените му кокалчета не прокървиха. Баща му отдавна лежеше в несвяст. Дрю се изплаши, че старецът ще умре в апартамента и че ще го съдят за убийство, затова го закара до болницата и го стовари отпред. Когато баща му дойде в съзнание и полицаите го разпитаха, той не можа да им каже нищо, защото беше толкова пиян в момента на побоя, че не помнеше нищо.

Дрю беше оставил онези трудни дни зад гърба си. Ако Пейтън опиташе да причини неприятности, Дрю нямаше да се тревожи как и къде да я убие или как да скрие тялото, защото разполагаше с хора,

които щяха да се погрижат за това вместо него. Този път кокалчетата му щяха да останат непокътнати.

Беше минал повече от месец, откакто Пейтън беше направила записа, и досега нямаше никаква вест от нея. Мими също не беше казала нито дума, но той се беше погрижил за това. Беше ѝ дал значително увеличение на заплатата, за да я накара да си мълчи. В никоя друга фирма не биха ѝ дали толкова пари или такава сигурност за работата ѝ, на каквато можеше да разчита сега в списанието. С всеки изминал ден Дрю се успокояваше все повече и си казваше, че Пейтън го е забравила и е продължила напред.

Ейлийн беше по-предпазлива. Тя не беше готова да приеме, че случаят е приключен.

Един начин да проверят това беше, като следят съобщенията и имейлите на Мими. Тъй като Мими беше приятелка на Пейтън, двете продължаваха да поддържат връзка.

Проверката на имейлите ѝ беше лесна. Само с една малка настройка в компютърната мрежа на фирмата всеки път, когато Мими получаваше или изпращаше имейл, Дрю получаваше копие от него. Мобилният ѝ телефон представляваше по-сериозен проблем. Ейлийн не можеше да измисли как да следят есемесите и разговорите ѝ, но Дрю се сети за лесно решение. Той знаеше, че телефонът на Мими беше прибран във външния джоб на чантата ѝ, а тя стоеше в най-долното чекмедже на бюрото ѝ. Трябваше само да изпраща Мими някъде по-далече, така че постоянно ѝ възлагаше разни задачи, особено в моментите, когато наоколо нямаше никой друг. Така успяваше да надникне в телефона ѝ по два-три пъти на ден. Откри, че Мими беше говорила няколко пъти с Пейтън, но разговорите им бяха доста кратки. Есемесите на Мими бяха скучни.

Дрю най-после убеди Ейлийн, че заплахата е отминала. С всеки изминал ден той ставаше все по-самодоволен. Дори беше готов да поеме обучението на нова стажантка, така че възложи на Бриджит да пусне обява.

Самодоволството му обаче секна във вторник следобед, когато прочете най-новия есемес на Мими към Пейтън: „Кога адвокатът ти ще подаде иска?“.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пейтън прочете есемеса на Мими, но успя да ѝ се обади чак вечерта.

— Защо ми изпрати този есемес? Ако Дрю го е видял, ще побеснее.

— Знам — извини се Мими. — Изпратих есемеса от вкъщи, точно преди да вляза в банята и много бързах. Веднага щом го видях, го изтрих. Дрю влиза и излиза от офиса цяла сутрин, не мисля, че го е видял.

Пейтън ѝ разказа за срещата с Марк Кембъл и пак настоя, че не иска да съди списанието, освен ако не се налага. Адвокатът ѝ беше предложил няколко други варианти, които да обмисли, но тя нямаше да предприеме нищо, докато не се установеше в Бишъпс Коув.

Трябваше да довърши толкова много неща, преди да потегли от Брентууд, но въпреки целия хаос, свързан с местенето, тя все пак намираще време да мисли за Фин. Не беше го чувала, откакто си беше тръгнал онази нощ, и си казваше, че това беше съвсем естествено. В една прекрасна нощ тя беше свързана с мъжа, който значеше толкова много за нея, а сега тя продължаваше напред. Ако го видеше отново — добре, ако не — пак добре.

Да, точно така. Почти успя да си внуши да повярва на тази глупост. За него можеше и да е било секс за една нощ, но за нея беше много повече. Той ѝ липсваше, това беше простата истина. Искаше да може да се държи по-невъзмутимо и може би след време щеше да успее. Точно сега се чувстваше като наивна глупачка заради уязвимостта си.

Беше слънчев четвъртък следобед, когато Пейтън мина с колата си по моста Елизабет Бридж, който свързваше острова Доув Айлънд със сушата. Влажността не беше висока, вятърът беше лек и

температурата беше около двайсет и пет градуса. Идеален ден за плаж, стига човек да си носи достатъчно слънцезащитно мляко.

Около две трети от имотите на острова бяха построени от Скот Касади и сега високите блокове с ваканционни апартаменти заемаха първа линия до плажа. Другата една трета от острова принадлежеше на Бишъпс Коув. Имаше само един път до този напълно изолиран курорт — през една желязна порта. Входът се наблюдаваше от жива охрана, която проверяваше всяка кола, която влизаше или излизаше от курорта.

Пейтън разпозна дежурния на портала, който я поздрави за добре дошла с широка усмивка. Той натисна бутона да отвори високата пищно украсена порта и тя навлезе в тропическия рай. От двете страни имаше грижливо подрязани храсти, които служеха за фон на ярките цветя, които цъфтяха обилно. Гигантски палми ограждаха дългата алея до елегантния четириетажен хотел. Няколко други алеи се отделяха от главната. Те се виеха сред зеленината и изчезваха от погледа. Една от тях водеше към двуетажната жилищна сграда, където щеше да живее Пейтън. Друга алея водеше към дванайсетте бунгала, всяко разположено така, че да осигури пълна изолация на обитателите си. Въпреки че имаше място да се построят още поне дванайсет, чичо Лен не бързаше да добавя бунгала. Той харесваше курорта такъв, какъвто беше — оазис на спокойствието.

Пейтън имаше ритуал при всяко свое идване в курорта и сега не му изневери — след като преминеше портала на курорта, отиваше право на плажа. Паркира колата си и поседя, заслушана в крясъците на чайките и плиська на вълните. Отвори прозореца си и нежният бриз погали лицето ѝ. Вдиша прекрасното ухание на острова и напрежението ѝ веднага се стопи. Забрави дългото уморително шофиране. Пое си дълбоко дъх и се усмихна. Беше невероятно какво можеше да направи една промяна на пейзажа, температурата, темпото. Вече не се чувстваше уморена, настроението ѝ веднага се оправи.

После Фин се обади и провали всичко. Поздравът му не беше изпълнен с любов.

— Няма да се връщаш в Далтън, Минесота. Разбра ли?

Не обърна внимание на гнева в гласа му, защото искаше да му каже, че е било крайно време да ѝ се обади и че не е негова работа да ѝ нарежда какво може и какво не може да прави. Вместо това каза само:

— Радвам се да те чуя.

— Пейтън, говоря сериозно. Говорих с Марк и той ми каза, че ти обмисляш варианта да отидеш в Далтън.

— Просто казах, че ще се радвам да видя как Дрю и жена му си получават заслуженото. Проява на желание за мъст, нали? Няма да отида наистина.

— Точно така. — На Фин му трябваше време да се отърси от тревогата си и гласът му още звучеше строго.

Въпреки че тя нямаше никакво намерение да се връща в Далтън, не й хареса Фин да й казва, че не трябва да го прави. Опита да не се дразни. Той се тревожеше за нея и това беше мило. Не беше необходимо, но беше мило.

— Само за това ли се обади? Да ми се разкрециш?

— Не съм крецял — каза той вече с по-спокоен тон. — След като говорих с Марк, започнах да си мисля, че може да си се побъркала и ако случаят беше такъв, щях да ти предложа да погледнеш дупките от куршуми по колата си, за да се върнеш към реалността.

Дотук с нежния бриз и успокояващия плисък на вълните. И двете вече я дразнеха.

— Бях в много хубаво настроение, преди да се обадиш.

— Обещай ми, че няма да се доближаваш до Далтън.

— Обещавам. Сега доволен ли си?

— Да, доволен съм. Ами добре — каза той рязко, — трябва да затварям. Закъснявам за една среща.

— Къде си?

— Вашингтон.

— Фин?

— Да? — вече губеше търпение.

— Благодаря ти, че се тревожиш за мен.

Тя затвори, преди той да успее да каже нещо. Доброто й настроение се възвърна и тя подкара към хотела и паркира близо до служебния вход. Взе чантата си и телефона и тъкмо се канеше да влезе, когато вдигна глава и видя, че братовчедка й Деби излиза през вратата.

Какво правеше тя в Бишъпс Коув? Пейтън не отвори вратата на колата си и не извика на братовчедка си. Трудно й беше да се държи любезно с нея, а беше твърдо решена да запази спокойното си,

оптимистично настроение. Видя как Деби се качи в един син седан. Помисли си, че Деби е сама, но докато братовчедка ѝ потегляше от паркинга, Пейтън видя мъжка глава. Седалката му беше спусната много назад. Сигурно беше съпругът на Деби — Шон. Дали спеше? Пейтън не би се изненадала от това, защото Шон беше един от най-мързеливите хора, които беше срещала.

Деби се усмихваше. Това не беше добре. Братовчедка ѝ беше щастлива само когато постигнеше някоя от користните си цели. Може би този път беше различно, помисли си Пейтън и опита да запази оптимизма си. Пое си дъх и отново си внуши, че е спокойна и уверена. Всичко щеше да бъде наред.

После тя влезе в бизнес офиса и спокойствието ѝ излетя през прозореца. Нищо не беше наред, там цареше хаос. Луси стоеше на прага на един офис в дъното на помещението и изреждаше с остър тон заповеди на шестима служители. Докато крещеше, тя притискаше към гърдите си един каталог за мебели. Изглеждаше страховито. Кичурите на косата ѝ бяха сплъстени, очилата ѝ бяха килнати на върха на носа ѝ и бузите ѝ бяха почервенели. Нейната мила — през повечето време — благоразумна и решаваща всички проблеми сестра се беше превърнала в бясна маниачка.

Пейтън беше ужасена. Тя бързо поздрави служителите, които познаваше, и се представи на останалите, после предложи всички да приключат с работата си за деня и им обеща, че на другия ден всичко ще бъде по-добре. Съдейки по лицето на Луси, положението не можеше да стане по-зле.

След това се зае с Луси. Буквално я избута в офиса и затвори вратата.

— Какво ти става? Не можеш да крещиш на служителите. Това е ужасно неуважително. Трябва да се отнасяш с тях така, както искаш те да се отнасят с теб.

Луси не беше в настроение да слуша лекции.

— Това място е абсолютен хаос. Откакто съм дошла, не правя нищо, освен да потушавам пожари. — Тя пусна каталога на бюрото и скръсти ръце на гърдите си. — Защо се забави толкова? Очаквах да пристигнеш още преди дни?

— Бях заета да събера целия ти багаж и да го оставя в склад за съхранение. Какво ти става, Луси, защо се държиш така?

Сестра ѝ затвори очи за няколко секунди.

— Уморена съм — призна тя.

— Къде е управителят на курорта? Кристофър...

— Елисън — подсказа ѝ Луси. — Той не приема някой да му дава акъл. Не мога да работя с него.

— Чичо Лен има високо мнение за него.

Луси сви рамене. Очевидно това не беше важно за нея.

— Няма да го уволня. Поне не още. Но той трябва да знае, че аз командвам.

Този коментар озадачи Пейтън.

— Ти какво?

— Вече направих някои промени... необходимите промени — добави тя. — Просто съм адски уморена от това, че всички се съпротивляват на всяка дреболия.

— Трябва да се успокоиш.

— Нямаш представа под какво напрежение съм.

Тя не искаше да започва спорове със сестра си, за да не я обвини, че драматизира. Вместо това попита:

— Какво правеше Деби тук? Видях я, като си тръгваше.

— Искане да участва в управлението на Бишъпс Коув. Каза, че направила грешка, като взела парите вместо Кингс Ландинг. Няма да повярваш за колко са го продали — добави Луси.

Пейтън си спомни, че Деби се усмихваше, когато си тръгваше. Това я изпълни с лоши предчувствия.

— Как реагира тя, когато ѝ отказа?

Луси изправи рамене.

— Не съм ѝ отказала. Всъщност се съгласих тя да участва. Четирите заедно ще управляваме Бишъпс Коув. — Тя вдигна ръка, преди Пейтън да успее да протестира, и допълни: — Тя се опитва да спаси брака си. Каза ми, че Шон искал да управлява Кингс Ландинг, но тя била против. Искала парите. Сега съжалева за избора си. Вече са изхарчили голяма част от парите.

— Не — заяви Пейтън категорично. — Деби няма да участва в това. Тя лъже. Шон никога не би поискал да управлява курорт. Това би означавало да му се наложи да работи.

Луси заобиколи бюрото и се отпусна на един стол.

— Вече е свършено. Аз го реших, а ти трябва да се примириш.

Луси очакваше сестра ѝ да вдигне скандал. Но не беше подготвена за смеха ѝ.

— Татко ли ти се обади да те помоли да се съгласиш с това, което Деби иска?

— Да. Знаеш какво става. Деби ще победи. Винаги побеждава. Каквото и да поиска, го получава, като използва баща си, скъпия ни чичо Брайън и баща ни. Отстъпих, за да си спестя време.

— Знаеш, че това ще бъде кошмар. Тя няма да си мръдне пръста, ще спори за всяко решение, а Шон е напълно безполезен. Нали не си повярвала, че той е искал да управлява Кингс Ландинг? Не, не може да става и дума.

Луси нацупи устни.

— Вече казах на татко, че ще позволя на Деби да участва.

— Кога говори с него?

— Преди няколко минути, докато Деби още беше тук. Тя слушаше разговора.

Пейтън извади телефона си, набра номера и изчака баща ѝ да се обади.

— Здравсти, татко. Обичам те — започна тя. — Обаждам се да ти кажа, че Деби няма да работи с нас в Бишъпс Коув. Луси е била в нервна криза, когато се е съгласила. Забравила е, че трябва и трите да сме съгласни, за да приемем Деби да участва, а нито Айви, нито аз ще го направим. Аз ли да се обадя на чичо Брайън, или ти ще го направиш?

С облекчение чу, че баща ѝ ще се обади на брат си и ще му съобщи за решението, но той предупреди Пейтън да се подготви за битка.

Веднага щом тя затвори, Луси каза:

— Знаеш, че това не е краят. Деби ще ни създаде всякакви неприятности.

— Може да опита. Дай ми номера ѝ.

След минута Шон вдигна. Пейтън искаше да говори с Деби, но Шон отвърна самодоволно, че жена му е прекалено заета, за да се обади.

— Добре тогава — каза Пейтън с весел тон. — Просто ѝ предай съобщение от мен. Кажй ѝ, че никога няма да бъде част от Бишъпс Коув. Не искаме нито тя, нито ти да имате нещо общо с този курорт.

Имахте своя шанс да поемете управлението на Кингс Ландинг и го отказахте заради парите. Живейте си с тях, Шон. Няма да пипнете нашите. Чао.

Шон закрещя:

— Чакай... чакай... — но Пейтън му затвори.

Луси престана да се мръщи и започна да възвръща чувството си за хумор.

— Обзалагам се, че са в колата. Деби ми каза, че са отседнали в някакъв мотел край магистралата. Мислеше, че двамата ще се преместят в този хотел... безплатно, разбира се. Сигурно в момента обръща колата. Надявам се, че си готова за крясъците ѝ.

— Аз няма да крещя — отвърна Пейтън. — И нямам настроение да се срещам с тях тази вечер. — Тя намери телефонния указател на курорта и се обади на портала, за да информира охраната, че Деби и Шон Пейн не могат да влизат в курорта, независимо каква причина ще посочат.

— Това няма да им попречи — изсумтя Луси. — Ще паркират край някой от небостъргачите на Касади и ще минат по плажа, за да стигнат дотук.

— Ще трябва доста да повървят и това ще ги забави. Да отидем да хапнем. Умирам от глад.

Двата им телефона зазвъняха едновременно.

Луси взе своя и погледна дисплея.

— Шон ми се обажда.

— А на мен Деби — каза Пейтън.

И двете изключиха телефоните си и тръгнаха към вратата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фин тъкмо беше приключил с един изтощителен разпит. Нито той, нито Ронан биха могли да се държат по-мило със заподозрения Джери Тайсън и некадърния му адвокат. За Ронан беше голямо усилие на волята, защото той предпочиташе да сплаши заподозрения, вместо да се сприятелява с него, за да изтръгне информацията, която му трябваше, но в този случай друга тактика нямаше да свърши работа. Днес трябваше да очароват. Ронан отиде да вземе кока-кола за Тайсън, а Фин седеше срещу него и си бърбеше за какво ли не — от времето до бейзболните резултати.

На Фин не му трябваше много време да разбере как работи болният мозък на заподозрения. Тайсън искаше да им докаже колко е умен и Фин просто трябваше да го подтиква в тази посока три часа напред-назад, докато Тайсън се отпусна толкова много, че спря с дуелирането и започна с истинските хвалби. Беше очевидно, че се гордее с извършеното. Тайсън знаеше, че са го пипнали за две убийства, и беше наясно, че няма да се измъкне. С надеждата да стане прочут в затвора — възможност, за която Фин му беше намекнал — той им разказа за другите две жени, които беше убил. Дори обясни къде точно в парка ги беше заровил.

В крайна сметка Фин прекара целия ден с Тайсън и когато се прибра вкъщи, имаше нужда само от душ и бира... и Пейтън. Беше странно как тя постоянно изникваше в мислите му и той се улови, че се усмихва. Искаше да ѝ се обади, но не го направи. Двамата не бяха един за друг. Тя беше осем години по-млада от него и със сигурност не споделяше деформираните му идеи за брака. Тя сигурно искаше да има семейство. Той не искаше. Двамата вървяха в противоположни посоки. Той ѝ беше казал, че ще се мести в Далас, но сега се говореше, че може да го прехвърлят във Вашингтон. Тя щеше да живее в Бишъпс Коув поне година, а може би и по-дълго.

Той не трябваше да спи с нея. Беше позволил ситуацията да излезе извън контрол. Вярно, не съжаляваше за нищо. Нощта им

заедно беше невероятна... но беше само една нощ. Фин знаеше, че ако я види отново, същото ще се случи пак. Затова не ѝ се обади.

Докато обмисляше причините да остави Пейтън на мира, му позвъни Марк Кембъл.

— Във връзка с Пейтън — започна Марк и се поколеба.

— Да? Какво мислиш?

— Бих се оженил за нея на секундата. Това мисля. Все още съм ти ядосан, че не спомена колко невероятно красива е. Едва не припаднах, когато тя влезе в офиса ми.

— Да, да, красива е — съгласи се Фин, като не успя да скрие раздражението си. — Вече спомена този факт предния път, като ми се обади, и двамата се съгласихме, че е така. Сега смени темата.

— Мислиш ли, че ще се съгласи да излезе с мен?

— Зависи. Имаш ли котки? Тя обожава котки. Колкото повече имаш, толкова по-голям шанс.

Марк се засмя.

— Явно ще трябва да си взема няколко.

— Тя вече живее във Флорида. Ти живееш в Брентууд. Ще бъде адско пътуване. Кажи ми защо се обади.

Вече напълно сериозен Марк каза:

— Познавам един човек, който познава един човек и той направи някои проучвания, които му възложих. Казвам ти, Фин, Албъртсън е опасен — добави той. — Но предполагам, че ти вече знаеш това. Това, което открих, е, че ходи за риба и на лов с един тип, който е още по-опасен. Казва се Рик Парсънс.

— Да, чувал съм го.

— Досието му е дълго цял километър. Няколко пъти са му предявявали обвинения за нападение, лежал е за кратко в затвора преди известно време за трафик на дрога, а най-скорошният му престой в затвора е бил за въоръжен грабеж. Не ми се вярва вече да не се забърква в неприятности. Сега работи за Албъртсън в списанието и освен това изпълнява разни негови поръчки. Тези хора са опасни и не се чувствам спокоен от това, че Пейтън ще се изправи срещу тях.

— И на мен това не ми харесва. Ще помисля какво може да се направи и ще ти се обадя.

Той точно затвори, когато телефонът му иззвъня отново. Обаждаше се Пейтън. Изненада се какво облекчение изпита, като чу

гласа й.

— Не искам да те безпокоя — каза тя. — Имам само един бърз въпрос. Когато оглеждаше колата ми, забеляза ли някакви дупки от куршуми по покрива?

— Не, аз... дупки от куршуми? — Той опита да запази спокойствие. — Не, нямаше никакви дупки по покрива.

Тя измърмори нещо, което той не чу, после каза:

— Фин, някой пак е стрелял по мен.

Той не се поколеба.

— Тръгвам веднага.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Във фойето отекваха крясъци, когато Фин влезе. В момента хотелът се ремонтиреше и нямаше гости, които да станат свидетели на битката, която се водеше между малката групичка хора, събрали се до рецепцията.

Цялото внимание на Пейтън беше насочено към спектакъла. Деби изпълняваше доста драматична истерия, гарнирана със сълзи и скъсани кърпички. Всичко у тази жена беше прекалено. От твърде изрусената ѝ коса до изкуствените мигли и подсиления с пластична хирургия бюст — беше очевидно, че умереността не беше сред силните ѝ черти. Съпругът ѝ Шон, едър мъж с олисяващо теме и бирено коремче, подсказващо избягване на всякаква физическа активност, правеше всичко възможно да не изостава от нея. Той дори тропна един-два пъти с крак, за да подчертае мисълта си.

Луси стоеше в центъра на битката. Отговорите ѝ към двамата отскачаха напред-назад напред сред крясъците и вайкането. Тя мразеше истериите, освен когато не беше тази, която драматизираше, и в случая това беше въпрос на принципи.

Когато ядосаната двойка се появи, отначало Луси беше съвсем спокойна и уравновесена и им съобщи, че и трите сестри трябва да бъдат съгласни Деби да се присъедини към начинанието. После ги информира, че Пейтън е отказала. Ако имаха проблем, можеха да се обърнат към нея. Първите няколко минути Луси запази самообладание, но когато Деби започна да я заплашва, тя не издържа.

— Ще съсия това място — извика Деби. — Мога да го направя. Няма да ме изключите.

— Никога не си била включена — напомни ѝ Луси.

Кристофър Елисън, управителят на курорта, висок мъж с приятен загар и бръчки от смях около очите, стоеше до Пейтън и чакаше бурята да стихне. Той беше безпристрастен наблюдател и явно изобщо не се впечатляваше.

— Това е унижително — прошепна Пейтън. *Мили боже, нима тези хора ѝ бяха роднини?*

Кристофър чу коментара ѝ и в опит да изкаже съчувствие и подкрепа, я прегърна през рамото и я потупа.

— Може би трябва да се върна по-късно. Това е семеен въпрос.

Фин влезе и застана до Пейтън. Можеше любезно да помоли мъжа до нея да си махне ръката от рамото ѝ, но вместо това предпочете да я отблъсне. Дори не се замисли защо реагира така собственически. Просто не му харесваше друг мъж да я докосва, така че го накара да спре.

Пейтън продължаваше да следи спора и не забеляза Фин. Гласът на Деби достигна пискливи височини и сега гневът ѝ се насочи към Пейтън.

— Най-добре се съгласи да участвам, иначе ще съжаляваш. Ще изпепеля това място, ако се наложи. Ако не мога да изкарам пари оттук, и вие няма да спечелите нищо — изпищя Деби.

— Време е вие с Шон да си тръгнете — каза Пейтън.

Деби опита друга тактика.

— Опитвам се да спася брака си — извика тя. — А ти го съсипваш.

Когато тя замълча за момент, за да си поеме дъх, Пейтън каза:

— Може би със следващия ще се справиш по-добре.

Нито Деби, нито Шон се зарадваха на думите ѝ. Шон избута жена си настрана, за да застане точно пред Пейтън. Той протегна дългия си крив пръст към нея и каза:

— Можеш да си спестиш време. И двамата знаем, че бащата на Деби ще ви принуди да постъпите както трябва. Не можете да му откажете.

Пейтън скръсти ръце на гърдите си и заяви твърдо:

— Вече му отказах. Приключих с разговорите по този въпрос. А сега, ако обичате, си вървете.

Шон направи още една заплашителна крачка към нея, но тя не отстъпи назад. Ако той я блъснеше, тя щеше също да го блъсне. Беше малко разочарована, че не се наложи. Изведнъж Фин се озова до нея, прегърна я през рамо и я придърпа до себе си. Погледът на Шон веднага попадна на пистолета на кръста на Фин.

Пейтън беше толкова щастлива да го види, че ѝ се искаше да се метне на врата му. Той беше пристигнал в Бишъпс Коув за по-малко от двайсет и четири часа, като през това време ѝ беше изпратил поне десет есемеса, за да се увери, че тя не се излага на опасности.

— Ти ченге ли си? — попита Шон, ядосан от тази възможност.

Пейтън отговори вместо него.

— Не, той е агент от ФБР и чу как жена ти заплашва да подпали това място. — Тя погледна Фин и попита невинно: — Палежът не е ли тежко престъпление?

Той не отмести поглед от Шон, но кимна бавно.

Деби млъкна, грабна чантата си, изгледа навъсено Луси, която стоеше подпряна на рецепцията, после посочи Пейтън и каза:

— Не съм свършила с теб. Няма да ти позволя да провалиш плановете ни. Хайде, Шон. Татко ще оправи това.

Двамата се отправиха към двойната стъклена врата на входа. Едновременно хванаха дългите месингови дръжки, отвориха рязко вратите и излязоха навън. Пейтън побърза да пусне резето, за да не могат да се върнат.

— Кой са тези? — попита Фин.

— Деби ни е братовчедка — отвърна Луси. — А изкопаемото с нея е съпругът ѝ. — Тя прекоси фойето и прегърна Фин. — Не знаех, че ще идваш. Много се радвам да те видя, но съжалявам, че стана свидетел на тази сцена.

Кристофър чакаше търпеливо да научи кой е Фин и дали беше роднина. Пейтън ги представи един на друг.

Фин се огледа наоколо. Знаеше, че това е луксозен курорт, но не му изглеждаше като такъв.

— Хотелът ще отвори след две седмици — обясни Луси. Тя огледа фойето и се засмя. Навсякъде имаше парцали, рецепцията беше опакована с найлонови пуканки, красивият мраморен под беше покрит, за да бъде предпазен от пръските боя, и ако не се брояха няколко сгъваеми стола, голямото правоъгълно помещение беше празно. Новият кристален водопад, който покриваше дължината на едната стена, още не беше пуснат. Двуетажните прозорци стояха голи в очакване на завесите си.

— Ще мине поне месец, преди да можем да го отворим — поправи я Кристофър.

Луси се намръщи.

— Чакаме бояджиите да довършат фоайето...

— Още не са започнали — напомни той.

Луси се намръщи още повече, но продължи да гледа Фин, докато говореше.

— Тази седмица ще доставят новите мебели.

— По-скоро до седмица-две — вметна Кристофър.

Луси се обърна към него, видимо раздразнена.

— Трябва ли да си толкова негативно настроен към всичко?

— Просто съм реалист, Луси. Имам реалистични очаквания, докато ти...

Ето пак се започва — помисли си Пейтън. Луси и Кристофър не можеха да се разбират или дори да са на едно мнение за каквото и да било. Тя бързо отиде да разсее нарастващата враждебност.

— Чичо Лен вече беше започнал обновяването, преди ние да приемем предложението му — каза тя на Фин. — Всичко за хотела е поръчано и платено, така че ние продължихме напред с плановете.

— Всички стаи са ремонтирани — добави Луси ентузиазирано. Красиви са, нали, Пейтън? Ще можеш да си избереш която искаш, Фин.

— Ти къде си отседнала? — попита Фин Пейтън.

— В един от апартаментите зад хотела.

— Значи и аз ще отседна там.

Луси местеше поглед от Пейтън към Фин и обратно към сестра си.

— С нея?

— Да, с нея.

— В апартамента има две спални — каза Пейтън.

— Не каза ли на Луси, че пътувам насам?

— Мислех, че съм го споменала...

— Значи тя не знае...

Пейтън го сръга.

— Реших, че на Луси не й трябва повече грижи. Не виждаш ли, че е на ръба?

— Хей — измърмори Луси. — Напрегната съм, това е.

Какво, по дяволите, ставаше — помисли си Фин. — *Това, че някой стреляше по Пейтън, беше просто грижа? Тя така ли го*

определяше?

— Искам да поговоря насаме с теб. — Той я хвана за ръката и я поведе, следвайки знака за изход до задната врата. Чуха, че Луси и Кристофър отново започнаха да спорят за нещо.

— Тези двамата не трябва да работят заедно. Те са пълни противоположности — каза Пейтън.

— Той я желае. — Фин направи този коментар, докато отваряше вратата. — И тя го желае.

— Няма как да знаеш това.

— Напротив, има.

— Не всичко е свързано със секса.

Той ѝ се усмихна. Тя звучеше толкова възмутено.

— Свързано е.

Фин вече беше огледал курорта. Беше доволен от мерките за сигурност. С кола можеше да се влезе и излезе само от едно място. Още по-важно — в момента курортът не работеше, което означаваше, че наоколо нямаше орди от непознати. Работниците щяха да идват и да си отиват, но те трябваше да се идентифицират и колегите им ги познаваха. На острова имаше много места, където човек би могъл да се скрие, Фин знаеше това, но все пак тук щеше да му бъде по-лесно да защити Пейтън, отколкото ако тя беше в града.

— Къде е колата ти? — попита той.

— В другия край на паркинга — отвърна тя. Опита да измъкне ръката си, за да тръгне пред него, но той не я пусна. — Благодаря, че дойде да ми помогнеш. — Тя изчака той да каже нищо и когато той замълча, попита: — Трудно ли беше да си вземеш отпуск така внезапно?

— Не.

Тя осъзна, че Фин не ѝ обръща внимание. Той беше зает да оглежда околността, търсейки евентуални заплахи.

— По това време тук е направо пусто — отбеляза тя.

Тойотата ѝ беше отключена. Той отвори шофьорската врата и ѝ каза да седне. Дупката от куршум беше на извивката на покрива точно над прозореца. Нямаше изходен отвор и той предположи, че куршумът е заседнал в тавана.

Подпрял ръка на вратата, той се наведе и я попита:

— И този път ли не чу стрелбата? Някой е стрелял по теб и ти не си чула...

— Да, чух нещо. Прозвуча като пукване или издрънчаване. Знам къде се случи — добави тя. — Бях паркирала пред аптеката „Ванс“ в Порт Джеймс. Отбих се да си купя аспирин. Когато излязох, наблизко имаше група тийнейджъри със скейтбордове, които вдигаха много шум. Отворих вратата на колата и точно тогава го чух.

— Какво направи?

— Не знаех какво е, така че просто се огледах. Дори проверих гумите си. Помислих, че съм спукала гума и се чува звукът от изпускането на въздуха.

— Как може да не знаеш... — Той замълча, когато осъзна, че е повишил глас. — И ти си заобиколила колата си...

— Точно така — кимна тя. — А после потеглих към къщи.

Фин беше ядосан.

Страхотно — помисли си Пейтън. Трябваше да понесе Деби, Шон, Луси и Кристофър, а сега и Фин. Стига толкова. Искаше да му се сопне, но после се сети, че той беше изоставил всичко, за да дойде при нея. Сигурно имаше право да бъде раздразнен.

Тя измъкна краката си навън от колата и се изправи. Фин не се дръпна назад, така че тя постави длани върху гърдите му и го бутна. Впрегна цялата си воля, за да не плъзне пръсти по силните му рамене, да не обвие ръце около врата му, да не го целуне. От мига, в който го видя, искаше да се приюти в прегръдката му и да отпусне глава на рамото му.

Тя го заобиколи и каза:

— Ще ти покажа къде да се настаниш.

Тя го поведе по кратката алея до една боядисана в розово сграда. Само два апартамента бяха вече готови за обитаване. Другите два, от задната страна на сградата, се използваша като склад и щяха да се ремонтират чак през следващата година. Луси се беше настанила в по-големия апартамент на първия етаж, защото в него имаше три просторни спални и тя си беше помислила, че сестрите ще живеят заедно. Настояваше, че така ще е забавно.

Пейтън заяви, че това ще бъде бомба със закъснител. Сигурно щяха да се избият една друга още след първия месец, ако трябваше да работят заедно и да живеят заедно. И трите се нуждаеха от малко

пространство и възможност за уединение. Така че Пейтън пренебрегна протестите на Луси — сестра ѝ смяташе, че трябва да дадат под наем горния етаж за допълнителни приходи — и се настани в апартамента на втория етаж. Той беше само с две спални, но те имаха големи двойни легла. Също като апартамента долу и този беше ремонтиран наскоро с нови плочи на пода, нови легла, матраци и чаршафи и модерна кухня с всичките най-нови уреди, които Пейтън нямаше търпение да използва.

Мебелите в дневната бяха удобни. Голям бял диван с пухени облегалки и цветни декоративни възглавнички, две еднакви кресла и масичка за кафе оформяха къта за сядане. На отсрещната стена имаше ниска секция от избелен бор с голям плосък телевизор над нея.

Фин влезе, забеляза телевизора и кимна одобрително.

— Хубаво е — каза той.

— Чакай само да видиш кухнята — каза ентузиазирано тя. — Има голям остров с гранитен плот.

— Обзалагам се, че кухнята е първата стая, която си огледала.

— Разбира се. Мисля, че чичо Лен е знаел, че ще ни направи това предложение още преди месеци и е поръчал ремонта на тези апартаменти, за да ни е удобно. Той е толкова мил и любящ човек — добави тя. — Освен когато води бизнес преговори. Тогава е много неотстъпчив.

Пейтън се отправи към кухнята, докато Фин разопаковаше багажа си. Той не я попита коя спалня ще бъде за него. Първата спалня беше нейната. Черната ѝ копринена нощница беше метната върху кремавото покривало на леглото. Фин не се сдържа и спря да я позяпа, а в съзнанието му нахлуха куп начини, по които би могъл да я съблече от Пейтън. Спомни си колко хубаво се чувстваше, притиснал тялото си до нейното, докато се любеха.

Рязко се върна към реалността, когато тя му извика, за да го попита дали иска нещо за ядене или пиене. Не, той искаше нея. Друг отговор не му хрумна. Все пак се примири с кола.

Постави телефона си до нейния върху кухненския остров, издърпа си един висок стол и се настани. Вратата на хладилника беше отворена и Пейтън почти се беше изгубила вътре. Виждаше се само гърбът ѝ, който беше страхотен.

Пейтън се чудеше какво да стотви за вечеря. Не искаше да излизат. Беше прекарала дълъг, безполезен ден, изпълнен със спорове и постоянни промени в плановете, и беше уморена от всички битки. Външно си придаваше вид, че е оптимистично настроена, но дълбоко в себе си се тревожеше, че няма да се справят с предизвикателството. Превръщането на курорта в успешен бизнес беше гигантско начинание.

— Пиле или миди? — попита тя, като затвори хладилника.

— Миди.

— Значи ще ядем пиле. — Тя си издърпа друг висок стол и седна срещу него. — Нямам миди.

— Тогава защо ми ги предложи?

— Искях да ти дам възможност за избор. Сигурно трябва да обсъдим как ще открием кой продължава да стреля по мен, нали?

— Да — съгласи се той. Разказа ѝ за разговора си с Марк и това, което той беше научил за Парсънс и Албъртсън. Отвори една снимка на телефона си и ѝ го подаде. — Това е Парсънс.

— Не съм го виждала, докато работех в списанието. Вярно, че не се задържах там дълго — напомни му тя. — Откъде намери тази снимка? — Веднага осъзна, че е задала глупав въпрос и се усмихна. — Няма значение. Ти си от ФБР. Можеш да намериш всичко, което ти трябва.

— Невинаги.

— Мислиш ли, че Парсънс е стрелял по мен отново? Вече знаем на какво е способен, но дали би дошъл чак до Флорида? — зачуди се тя.

— Ще открием къде се намира той — увери я Фин.

— Мога да помогна — предложи тя нетърпеливо. — Имам вътрешен източник. — Тя взе телефона си и бързо започна да пише есемес на Мими. — Сега ще изчакаме, докато тя намери телефон, от който е безопасно да ми се обади.

Фин гледаше как пръстите ѝ пишеха съобщението. Не можеше да откъсне очи от нея. Всичко у нея му харесваше: усмивката, съблазнителният глас, невероятното тяло, женственото ѝ ухание. Боже, обожаваше уханието ѝ. Сетивата му полудяваха, когато беше край нея. Но в същото време успяваше да диша, да се отпусне, когато тя беше наблизо. Това беше странно противоречие, което не можеше да обясни.

— Мислиш, че всички телефони в списанието се подслушват? — попита той.

— Двете с Мими сме станали параноични. Не искаме да поемаме никакви рискове.

— Прочети ми есемеса.

— Купих си страхотна копринена блуза на половин цена. — Трапчинката на бузата ѝ се появи, когато му се усмихна. Внезапният ѝ ентузиазъм почти го разсмя. — Това е код — обясни тя.

— Аха.

— Вече ти разказах за Мими — продължи тя. — Но споменах ли, че преди около осем месеца е била понижена и заплатата ѝ е била отрязана повече от половината.

Докато му разказваше подробно за случилото се с Мими, тя отиде до хладилника, за да извади предястието, което беше приготвила по-рано. Постави го на острова помежду им. Имаше пръчици от целина и моркови, резенчета червена и жълта чушка и в средата — пикантна салца, която беше направила предната вечер.

— Бях ли ти разказала това преди? — попита тя. Не го остави да ѝ отговори и продължи: — Както и да е, Мими беше започнала да изпраща резюмето си, за да си търси работа, а Дрю много би се зарадвал тя да напусне, но изведнъж се случи нещо странно.

Тя отвори един шкаф и извади плик с чипс, докато говореше. Хвърли плика на Фин, извади една синя купа и я постави до подноса със зеленчуците. Фин изсипа чипса в купата и Пейтън замълча за секунда, загледана в движенията му и внезапно осъзнала, че той наистина е при нея.

— Казваше, че се случило нещо странно? — подсети я той.

— А, да. Когато Дрю и Ейлийн се върнали от Европа, Дрю извикал Мими в офиса си и ѝ казал, че повишава заплатата ѝ. Огромно увеличение. Повече от два пъти от заплатата ѝ като счетоводител.

— За да я накара да не говори за записа. Купува мълчанието ѝ.

— Така е — съгласи се тя. — Но Дрю знае, че ние с Мими сме приятелки и поддържаме връзка. Увеличението на заплатата ще я задържи в списанието, където той ще има достъп до имейлите ѝ.

— А до есемесите ѝ?

— Вероятно и до тях. Затова сме толкова предпазливи. Ако ѝ пиша нещо за храна или дрехи, тя знае, че трябва да ми се обади. Каза

ми, че освен това трие есемесите си всяка вечер.

Фин взе телефона и провери есемесите, които беше изпратила и получила от Мими. Един му направи впечатление.

— Питала те е кога ще подадеш иска. Не мислиш ли, че Дрю може да го е прочел?

— И аз се разтревожих, но тя ме увери, че го е изтрила. — Тя се замисли. — Прав си. Възможно е. Мими изобщо не трябваше да ми пише този есемес.

— Как би реагирал той, ако смята, че планираш да го съдиш?

Отговорът ѝ не се забави.

— Ще опита да ме спре. — Побиха я тръпки. — Той е отчаян — предположи тя. — Щом Рандолф се оттегли и Дрю поеме управлението на компанията, няма да го интересува какво правя, но засега още е уязвим. Заложени са толкова пари... и власт. Няма да позволи на нищо да го лиши от тях.

— А ти ще го лишиш — натърти той.

Пейтън осъзна колко опасна е ситуацията. Усети как паниката се надигна в нея и си помисли, че сега е подходящ момент да изпадне в истерия. Обаче не беше сигурна как точно се прави. Освен това не можеше да се поддаде на паниката. Трябваше да остане спокойна и овладяна. Емоционалният срив можеше да почака.

Лицето ѝ загуби всякакъв цвят и Фин видя страха в очите ѝ. Пресегна се през острова и хвана ръката ѝ.

— Няма да припаднеш точно сега, нали?

— Разбира се, че няма. Просто... нали знаеш... сама се забърках в това. Може би ако бях се постарала, можех да намеря начин да се свържа с Рандолф.

— Това няма значение. Мисли за ситуацията, каквато е сега. Какво си готова да направиш?

— Марк иска да изпратя адвокат, който да занесе запис на Ерик и Рандолф. Искат аз да стоя настрана.

— Добре, това е какво иска Марк. А какво искаш ти?

— Да изгонят Дрю от компанията, разбира се.

— Това е сигурно.

— Но само обещание, че той няма се върне там, не ми е достатъчно. Искам да получа това писмено. Но се съмнявам, че ще подпишат каквото и да било. — Тя сви рамене. — Не мога да направя

нещо повече от това. Нали? О, и искам да престанат да стрелят по мен. Колата ми няма да издържи още много.

— Аз ще се погрижа за това — обеща той. Взе си парче чипс, потопа го в салцата и го лапна. След секунда очите му се напълниха със сълзи. Той грабна колата си и я изгълта на един дъх, опитвайки да потуши лютивината.

— Трябваше да те предупредя, че е люто — каза тя и му предложи бутилка вода.

— Няма проблем. Добре съм — ахна той.

Тя се засмя.

— Гласът ти стана дрезгав.

Той спря с опитите да се държи учтиво.

— Това нещо е направо смъртоносно. Мисля, че изгори гласните ми струни.

В този момент се обади Ронан.

— Нещо не е наред ли? — попита той. — Звучиш странно.

— Добре съм. Какво откри?

Ронан му съобщи информацията, която беше научил. След като завърши разговора си с него, Фин преразказа на Пейтън чутото.

— Ронан ще изпрати един техник, който да провери колата ти. Освен това се е обадил тук-там. Това е засега. Ако се нуждая от помощта му, ще дойде.

Той отиде в спалнята, за да вземе лаптопа си и да провери имейлите си, обяснявайки, че е изпратил няколко запитвания и се надява да е получил отговори. Докато той седеше на дивана и четеше имейлите си, Пейтън прибра храната и изхвърли салцата. Стоеше до мивката и го гледаше. Как беше възможно той да е още по-красив от прения път? Беше великолепен мъж и за една нощ ѝ беше принадлежал. Тогава беше толкова страстен, а сега — толкова дистанциран. Дали съжаляваше за нощта, която бяха прекарвали заедно?

Важното беше, че тя го помоли за помощ и той се отзова. Дали щеше изобщо да ѝ се обади, ако тя нямаше проблем? Щеше ли той да пожелае да я види отново? Това, каза си тя, е въпросът за един милион долара. Ако събереше кураж, щеше да му го зададе.

Луси се обади два пъти, докато Пейтън обмисляше ситуацията. Тя не отговори на обажданията ѝ, защото не беше в настроение да се

справя с поредната криза.

Третия път, когато Луси позвъни, Фин попита:

— Няма ли да вдигнеш?

— Луси е. Ще говоря с нея по-късно.

Техникът пристигна, за да вземе колата ѝ. Фин слезе до паркинга с него, но когато се върна, не беше сам. Луси и Кристофър го последваха в апартамента на Пейтън. Фин изглеждаше примирен, Луси изглеждаше ядосана, а Кристофър имаше вид, сякаш беше готов да я удуши.

— Какво се е случило? — попита Пейтън предпазливо.

— Ти ли ще ѝ кажеш? — сопна се Кристофър на Луси.

— Нямах избор — измърмори тя.

Пейтън провеси рамене, сякаш беше надуваема кукла, на която въздухът спадаше.

— Какво си направила?

Кристофър прекоси стаята и се облегна на острова. Той скръсти ръце на гърдите си и изгледа навъсено Луси.

— Тя уволни шеф Деймиън.

Съобщението остави Пейтън безмълвна. Луси клатеше глава.

— Не, не съм го уволнила. Той ми крещеше да изляза от кухнята и аз му казах, че сигурно ще бъде по-щастлив на друго място.

Пейтън си пое дъх, за да се овладее.

— Какво си правила в кухнята на шеф Деймиън?

— Това не е неговата кухня — настоя тя. — Ресторантът принадлежи на нас.

— Не, кухнята принадлежи на шеф Деймиън. — Ако беше сама със сестра си, Пейтън вече щеше да ѝ крещи.

— Отидох в кухнята, за да кажа на Деймиън, че един дистрибутор на вино го чака в ресторанта, за да се срещне с него — обясни Луси.

— Не, той искаше да говори с Пейтън — напомни ѝ Кристофър.

— Явно Деймиън му е дал името ти — каза Луси на сестра си. — Защо ще иска да говори с теб, а не с мен.

— Разстроена си, защото някакъв дистрибутор е търсил мен, а не теб? Дали е, защото аз съм майстор-готвач, а ти не си?

Луси не отговори.

— Деймиън се държеше ужасно. И грубо. Нетърпимо грубо. Отсега аз ще правя поръчките.

Без повече да може да контролира гнева си, Пейтън избухна:

— Не, няма.

— Разбирам от вино.

— Браво. Но въпреки това няма да поръчваш никакви вина или каквото и да било за кухнята.

— Но аз имам отговорност...

— Луси, знаеш ли колко си се побъркала?

Сестра ѝ ги изненада, като се отпусна тежко на дивана. Тя погледна Кристофър.

— Извинявай. Ядосах се, когато той се разкрещя и реагирах пресилено.

Той не отвърна на извинението ѝ, но престана да се мръщи.

Луси отново се обърна към Пейтън.

— „Ленърдс“ носи много добри печалби.

— А ти уволни главния готвач?

— Ще трябва ти да говориш с него. Ти говориш на неговия език. Нали знаеш... като готвач на готвач.

— По-добре побързай — обади се Кристофър. — Когато тръгнах, той си събираше ножовете.

— Ресторантът отваря в пет и половина и всички маси са резервирани.

— Луси, ще приемеш ли, че твоята работа — единствената ти работа — е дизайнът на курорта? — попита Пейтън. — Аз ще се оправям с ресторантите, а засега всичко останало — наистина имам предвид всичко останало — е отговорност на Кристофър. Когато Айви пристигне тук, ще обсъдим разпределението отново. Но засега това е положението. Съгласна ли си?

— Да, добре.

— Прие го много бързо. Наистина ли го мислиш?

— Наистина. На път съм да се превърна в маниачка. — Тя се намръщи на Кристофър и той кимна в съгласие. — Всъщност съм много мила. — Той изсумтя презрително, но тя реши да игнорира това. — Искаш ли да дойда с теб да говорим с Деймиън?

— Наричай го шеф Деймиън и, не, стой надалече. Фин, ще ме закараш ли?

Тя тръгна към вратата, когато Фин я дръпна за ръката.

— Чакай. Ресторантът на територията на курорта ли е? И външни хора могат да влизат, защото отиват на вечеря?

— Не, ресторантът е извън портала. Чичо Лен го купи преди седем или осем години и му направи основен ремонт. Ние го убедихме да нарече ресторанта на свое име.

— Някакви други изненади, за които трябва да знам? — попита той, докато я следваше към колата си. Той ѝ отвори вратата и постави длан върху главата ѝ, когато тя се наведе, за да се качи.

Пейтън едва не се изсмя. Силата на навика, каза си. Той не беше осъзнал какво е направил и Пейтън не го спомена.

Ресторантът беше точно отвън до входа, веднага след завоя. Паркираха отзад и влязоха през задната врата. Веднага чуха тракане на тенджери и тигани.

— О, това не е добре — прошепна тя.

Въпреки ръста си от метър и петдесет и пет, шеф Деймиън беше изключително авторитетна фигура. Той имаше гърмящ глас и, изглежда, знаеше всяка ругатня на всеки език по света. При звука от затварянето на вратата, той се обърна и размахна нож по посока на Пейтън. Ръката на Фин веднага се намести на пистолета му.

— Остави ножа — нареди Фин с остър, строг тон.

— Той няма да ме наръга — прошепна му Пейтън. — Това е нож сантоку. Той не би го осквернил с погрешна употреба.

— Ножът долу. Веднага — извика Фин, като натъртваше на всяка дума.

Шеф Деймиън внимателно остави ножа върху плота. Само един поглед около кухнята беше достатъчен на Пейтън, за да разбере, че шеф Деймиън нямаше намерение да си тръгне тази вечер. Помощник главният готвач беше зает с приготвянето на някакъв сос, а останалите готвачи режиха и сортираха. Кухнята беше под пълна пара и се подготвяше за пристигането на клиентите за вечеря.

Трябваше да се спази определен протокол, преди нещата да се върнат към нормалното им състояние. Шеф Деймиън трябваше да помърмори и да се оплаква още известно време, а Пейтън трябваше да се унижава. Това се очакваше от нея и тя не го разочарова. Наложиха се да даде и няколко обещания, като всичките засягаха Луси.

Най-после умиловитен, главният готвач я целуна по двете бузи и ѝ прости. Тя се обърна да си тръгне, но внезапно си спомни, че някакъв дистрибутор искал да говори с нея.

— Почти свършихме — каза тя на Фин.

Тя прекоси кухнята, като поздравяваше всички работещи в нея по име. Зави зад ъгъла, влезе в основната зала на ресторанта и се озова лице в лице с Дрю Албъртсън.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той ѝ се усмихваше, несъмнено доволен от шока, който предизвика на лицето ѝ. Тя беше толкова слисана, че направи крачка назад, инстинктивно опитвайки да увеличи разстоянието помежду им.

Ръката ѝ докосна ръката на Фин, когато той пристъпи напред, за да я предпази. Докосването му я успокои, паниката ѝ се разсея и тя се овладя. Заедно със смелостта се завърна и гневът ѝ. Не искаше да отстъпва назад, искаше да вземе пистолета на Фин и да простреля негодника.

— Още по-красива си от предния път, когато те видях — каза Дрю с меден глас. — Липсваше ми.

Липсвала му? Що за перверзна игра разиграваше той? Или се беше побъркал?

— Какво правиш тук? — настоя да знае тя.

Начинът, по който Албъртсън зяпаше Пейтън, караше Фин да иска да му забие юмрук в лицето. Негодникът не опитваше да прикрие похотта си. Фин нямаше да се изненада, ако онзи започнеше да потрива доволно с ръце. Да, определено искаше да го халоса здравата.

— Фин, това е Дрю Албъртсън — съобщи му Пейтън.

— Знам кой е. — Той изгледа Дрю с ледено изражение и му каза: — Ти си обект на едно разследване.

Дрю забеляза кобура и пистолета на Фин.

— Кой си пък ти?

— Специален агент Фин Макбейн — обади се Пейтън.

Дрю ококори очи. Пейтън си помисли, че това е добро начало. Тя се надяваше Фин да го притесни и съдейки по изражението на Дрю, това явно се случваше.

— Кой е тук с теб? — Фин пристъпи една крачка напред, принуждавайки Дрю да отстъпи назад. — Отговори на въпроса — изръмжа строго.

— Никой не е с мен. Дойдох само да поговоря с Пейтън.

— Покажи ми какво има в джобовете ти.

— Защо...

Фин направи още една крачка напред и повтори заповедта си. Дрю остави синята папка, която носеше, на масата. Опитва да погледне зад Фин, за да види Пейтън, но Фин я скриваше от погледа му. Той извади портфейла си и ключове за кола от джоба си и ги постави върху папката.

— Седни — нареди Фин и едва не натисна Дрю на един стол.

Помещението беше празно, но няколко маси все още не бяха подготвени за пристигането на клиентите. Пейтън видя двамата сервитьори, които надничаха иззад ъгъла и наблюдаваха Фин и Дрю.

— Къде е Рик Парсънс? — попита Фин.

Дрю избухна възмутено.

— Какво е това, по дяволите? Разпит ли?

— Да, точно така.

— Трябва ли ми адвокат?

— Ти си решавай. Отговори на въпроса. Парсънс. Къде е той?

Фин се беше надвесил над Дрю, за да го стресне и явно успяваше. Дори Пейтън се чувстваше леко изплашена. Той със сигурност си разбираше от работата, защото Дрю вече изглеждаше паникьосан.

— Не знам къде е. Сигурно в Далтън. Не съм го виждал, нито чувал от дни. За какво е всичко това? — настоя той. — И какво е това разследване срещу мен?

— Някой е стрелял по Пейтън.

Дрю беше лош актьор. Той се престори на изненадан, но опитът му се провали с гръм и трясък.

— Стрелял? — Той поклати глава и каза: — Това е ужасно. Кой би направил подобно нещо?

Фин издърпа един стол и седна срещу Дрю. Пейтън също седна срещу него. Опитвайки да остане спокойна, тя сви ръце в скута си и каза:

— Ти си изпратил Парсънс по петите ми, когато си тръгнах от Далтън. Той стреля по мен няколко пъти.

— Със сигурност не съм пращал Парсънс никъде и изобщо не вярвам, че той е стрелял по теб. — С нервен поглед към Фин, той добави: — Той дори няма оръжие.

Фин скръсти ръце и се облегна назад.

— Така ли? А когато вие, момчета, ходите на лов, какво по-точно носите?

— Не ходим на лов. Ходим за риба. — Дрю насочи вниманието си към Пейтън и каза: — Никога не бих те наранил. Никога — закле се той.

Тя не се връзваше на приказките му.

Фин продължи да разпитва Дрю, като все се връщаше на въпроса с оръжията, опитвайки да го уличи в лъжа, но Дрю се държеше твърдо. Дватамата сервитьори отново подадоха глави иззад ъгъла. Пейтън погледна часовника си и им направи знак да дойдат и да довършат подреждането на масите за вечерята.

Веднага щом Фин спря с въпросите към Дрю, започна тя.

— Защо дойде тук?

— Искях да говоря с теб. — Той погледна смутено Фин, преди да добави: — Насаме.

— Това няма да стане.

Дрю заговори бързо.

— Ти замина от Далтън така бързо, че нямахме възможност да поговорим. Опасявам се, че е станало ужасно недоразумение. Мислех, че помежду ни има връзка, че и ти държиш на мен, както аз на теб. Всички онези сигнали, които ми изпращаше, казваха толкова много. — Той сведе поглед и добави прочувствено: — Бях готов да напусна жена си заради теб.

Пейтън слушаше жалката му реч и не вярваше на ушите си. Лъжите му ставаха все по-нагли една след друга и тя не можеше да повярва, че той ги изричаше, без окото му да мигне.

Дрю продължи:

— След всичко помежду ни да се стигне дотук.

За какво говореше той?

— След кое помежду ни? — попита тя.

— Знаеш кое... нощите, които прекарвахме заедно.

Това беше капката, от която чашата преля. Тя не можеше да овладее гнева си.

— Нощите? Не сме прекарвали заедно никакви нощи. Сексуален тормоз и заплахи — това ли наричаш връзка?

Дрю явно най-после разбра, че няма смисъл да спори. Нямаше шанс да постигне своето. С примирен вид той се наведе напред и се

изви, така че да остане с гръб към Фин.

Той понижи глас, сякаш искаше само Пейтън да го чуе.

— Не искам да съдиш списанието. Това беше просто недоразумение. — Той бързо добави: — Но не трябва да въвличаме списанието в този скандал. Би било отмъстително, не мислиш ли?

— Защо мислиш, че се каня да съдя списанието?

— Аз... — Той млъкна рязко.

— Да?

Тя почти видя как мозъкът му щрака трескаво, в опит да измисли някаква убедителна лъжа. Не можеше да признае, че е чел есемесите в телефона на Мими, а Пейтън беше сигурна, че го е правил.

— Просто си помислих, че се чудиш дали да не ни съдиш. Тръгна си така внезапно, че не ми даде възможност да те убедя да останеш.

— Няма да съдя списанието. — Тя не добави: — *Освен в краен случай.*

Реакцията му беше направо комична. Бърз като светкавица той отвори папката и бутна един лист към нея.

— Подпиши това.

— Няма да подписвам нищо.

— Как ще знам, че няма да промениш решението си?

Тя сви рамене.

— Няма да знаеш. Просто приеми, че говоря истината също като теб.

Той присви очи и се вгледа в нея, сякаш опитваше да прецени дали тя е искрена, или му се подиграва.

— Щях да ви съдя — добави Пейтън, — но Мими ме разубеди, така че трябва да благодаря на нея.

— В такъв случай подпиши този документ. — Той бутна листа още по-близо до нея.

Тя го избута обратно.

— Не.

— Ами ако промениш решението си?

— Ако стрелбата по мен не престане, може и да го променя.

— Нямам нищо общо с това. Не мога да ти обещаая, че ще спре, защото не знам кой стои зад нея.

Тя понечи да се изправи.

— Чакай, моля те — каза умолително той.

— Какво?

— Просто искам да съм сигурен... ако промениш решението си, ще ми обещаеш ли, че ще обмислиш решението си поне две седмици, преди да подадеш съдебния иск? Дай си време да го обмислиш, не прави нищо прибързано.

Тя си преведе молбата му, че той очакваше след две седмици да е заел поста на главен изпълнителен директор на компанията.

— Да, ще обмисля решението си две седмици, защото в това има логика. Не искам после да съжалявам.

Той кимна.

— Вярвам, че ще спазиш думата си. Не знам какво бих направил, ако нарушиш обещанието си. Просто не знам.

— Заплашваш ли я, Албъртсън? — Фин беше по-скоро отвратен, отколкото ядосан.

— Не, разбира се, че не. Просто ѝ казвах, че не знам какво бих направил, това е всичко.

— Свършихме ли? — попита Пейтън, нетърпелива да се махне от него.

— О, още нещо. Направих някои промени в списанието и сега кулинарните критици ще пишат и добри, и лоши рецензии. Реших лично да напиша рецензията за този ресторант. Мисля, че той е твой, нали? — Той не изчака отговора ѝ. — Представи си как ще му се отрази една отрицателна рецензия. Може да го съсипе.

— Така е — съгласи се тя. — Но съм сигурна, че рецензията ще бъде прекрасна. Храната тук е отлична.

— Рецензията зависи от теб и се надявам да не е отрицателна.

Тя кимна.

— Също както аз се надявам записът, който направих в кабинета ти, да не се окаже качен в интернет.

Дрю се изправи и каза с лека, неискрена усмивка.

— Никой няма да вземе този запис на сериозно. Беше шега между теб и мен. Забрави ли? Двамата просто се забавлявахме.

Сега вече и на Фин му писна.

— Двама агенти от ФБР ще те проверят в дома ти след двайсет и четири часа. Погрижи се Рик Парсънс да е с теб, за да отговори на някои въпроси.

— Полетът ми е чак утре следобед. Няма да имам достатъчно време. Ами ако не го намеря?

— Тогава агентите ще те арестуват.

— По какво обвинение? — извика възмутено Дрю.

— Обвинения... в множествено число — поправи го Фин. — Вече съм си набелязал няколко.

Той направи знак на Пейтън да остане на стола си и изпрати Дрю до паркинга. Записа си номера на колата му, както и марката, и модела на наетия автомобил. Чак след като Дрю се качи на магистралата, Фин се върна при Пейтън.

Тя помагаше на сервитьорите с подреждането на масите. Носеше вази с розови пъпки и ароматни свещи и ги поставяше на всяка маса. Когато свърши с това, запали свещите и приглади покривките. Чудесно ухание на прясно изпечен хляб и печено месо се понесе откъм кухнята, но Фин заподозря, че Дрю е развалил апетита на Пейтън. Лицето ѝ беше бледо и тя имаше вид, сякаш ѝ се гадеше.

Той изчака тя да свърши с работата си и попита:

— Готова ли си?

Тя кимна и се обърна към вратата. Той я изненада, като я придърпа към себе си и я прегърна силно. Беше кратка, но огнена прегръдка.

— След като го видя, все още ли искаш да ми помогнеш да го накажа?

Той се усмихна.

— Винаги си била такава упорита... да, ще ти помогна. Искам да заковам копелето.

Тя му отвърна с усмивка.

— Думите ти са като балсам за душата ми.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерята мина съвсем тихо. Пейтън не беше в настроение да готви нещо сложно, така че направи салата от спанак със сушени боровинки, филирани бадеми и винегрет, последвани от печено пиле с розмарин, пресни картофи с копър и задушени аспержи с лимон. Десертът беше също толкова простицьк — парчета манго и портокал, потопени в шоколад.

Тя не беше гладна, но Фин яде за трима.

— Добре ли си? — попита той. — Не яде почти нищо.

Тя сви рамене.

— Постоянно си повтарям мислено разговора с Дрю и това уби апетита ми. Явно ти не си бил толкова отвратен, колкото мен — добави тя с усмивка, когато той се пресегна за последните парченца плодове. Тя бутна малкия съд за фондю към него.

— Свикнал съм да се справям с хора с деформирано мислене — каза той, потопи портокала в ароматния горещ шоколад и го лапна.

— Значи Дрю не те изненада?

— Не — отвърна той. — Привлекателен мъж, който би могъл да свали повечето жени, които пожелае, но това не му е достатъчно. Предпочита тези, които са млади и красиви, а ти си такава.

Тя вдигна глава.

— Мислиш, че съм красива?

Той се изненада от въпроса ѝ.

— Да, мисля... когато не се държиш досадно.

Тя не разбра защо, но се почувства необикновено поласкана от завоалирания комплимент. Усмихна се и доволна го гледа, докато той довърши вечерята си. Не беше нужно да го пита дали храната му е харесала, защото той беше изял всичко до троха. Фин се нуждаеше от енергия. Бог знае колко калории изгаряше за един ден. Беше едър мъж и много мускулест. Тя си спомни как прокара пръсти по широките му рамене надолу по твърдите като камък гърди и след това по бедрата му.

Спомняше си всяка подробност от нощта им заедно — и най-малкия детайл.

— Все още имаш тяло на плувец — изрече неочаквано и за себе си.

— Все още плувам. — Той се изправи, взе чинията ѝ и я постави върху своята, за да ги отнесе в кухнята. Заедно прибраха масата и заредиха миялната, после Фин взе телефона си. — Трябва да проведе няколко разговора.

— Фин? Хората разпознават ли те все още? — попита тя. — Ти спечели три златни медала. Би могъл все още да си знаменитост.

— Това беше много отдавна. Хората виждат агент от ФБР, точно както предпочитам.

— Би могъл да се снимаш в телевизионни реклами — продължи тя. Засмя се, като видя отвратеното му изражение. — Представи си. Ти, облечен в банския си „Спидо“, държиш тубичка с паста за зъби и се усмихваш към камерата.

Щом тя искаше да го дразни и той можеше да направи същото.

— А ти би могла да станеш манекенка. Представи си. Вървиш с високи токчета по подиума и демонстрираш бельо, като се усмихваш към камерата.

— Манекенките никога не се усмихват. Това е правило. Никакви усмивки на подиума. А и не бих могла да стана модел на бельо. Не съм особено... — Тя осъзна какво се кани да каже и млъкна.

Той забеляза изчервяването ѝ и не пропусна възможността.

— Особено какво?

— Надарена — довърши тя. — Повечето модели на бельо са изключително надарени. Не бих могла да бъда и обикновена манекенка. Те пък са плоски като дъски, а аз не съм.

Очите му обходиха тялото ѝ и след няколко мига той потвърди:

— Не, не си.

Всяка частица от тялото ѝ реагира на неговия секси глас. Как успяваше да го прави? Поглеждаше я и тя вече беше готова да разкъса дрехите си. Също и неговите. Това наистина беше лудост. Една прекрасна нощ с Фин я беше превърнала в безсрамна нимфоманка.

Горещината, от която лицето ѝ беше пламнало, бързо се разпростираше и надолу по тялото ѝ, особено между бедрата. Тя бързо

сгъна кърпата за съдове и я остави до мивката. Заобиколи Фин и се отпрати към банята.

— Провеждай си разговорите. Аз отивам да си взема душ.

Когато тя вече затваряше вратата, той ѝ извика:

— Пейтън?

— Да? — Тя се надяваше Фин да не е забелязал колко се беше зачервила.

— Вечерята беше страхотна. Никога не съм ял толкова вкусно пиле.

Тя грейна от удоволствие. Ето това беше чудесен комплимент. Тя се почувства поласкана, когато Фин ѝ каза, че е красива. Беше ѝ приятно да го чуе, но външността ѝ не беше нещо, което зависеше от нея. Обаче със сигурност можеше да изпече съвършено вкусно пиле.

Взе си душ, изми косата си и изля огромно количество лосион за тяло върху ръцете и краката си. Докато сушеше косата си, се замисли коя нощница да си облече. Късата черна копринена нощничка? Или това беше прекалено очевидно? Ако отидеше в хола, облечена с нея, той веднага щеше да разбере, че тя иска да спи с него. Не точно да спи, разбира се. Наричай го с истинското му име, каза си тя. Секс. Искаше той отново да се люби с нея.

Докато преглеждаше чекмеджето и се опитваше да реши какво да облече, усети, че пулсът ѝ отново се ускорява. Никога през целия си живот не се беше чувствала или държала по този начин с някой мъж. Това беше съвсем ново усещане и тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

Да, за нея това беше непозната територия, но за Фин? Той се държеше нормално, по обичайния си спокоен и самоуверен начин. Какво ли си мислеше? Със сигурност не беше дал никакви признаци, че иска отново да спи с нея. Всъщност се държеше доста дистанцирано и делово, откакто беше пристигнал. Държеше се с нея като със стара приятелка, която се нуждае от помощ. Дори не я беше целунал.

Тя отново огледа избора си от нощници. Може би не трябваше да изглежда толкова нетърпелива. Може би трябваше да облече старата си избеляла памучна пижама. Но ако избере нея, какво послание щеше да изпрати? И защо той не я беше целунал? Тя се намръщи, като се

замисли за това. Може би за него сексът с нея не се беше оказал нищо особено и в такъв случай защо да я целува?

Когато облече късата си розова копринена нощница, тя беше готова за битка. Щеше да нахлуе във всекидневната и да го попита направо защо вече не я желае.

Мими я спаси от това да се изложи по този начин. Пейтън тъкмо опъна покривалото на леглото си и се огледа за халата си, когато приятелката ѝ се обади.

— Искаш ли да се посмееш? — започна Мими.

— Разбира се. Ще ми дойде добре.

— Бриджит ми каза, че сега отново съм в семейството на „Обилната трапеза“. Честно, това бяха точните ѝ думи. И вече не ми е забранено да присъствам на траурната служба в памет на Мириам Суифт. Тя лично ми донесе поканата.

— Не е възможно. Тя е мъртва.

Мими се засмя.

— Бриджит ми донесе поканата. Голяма работа ще бъде. Събитието е в неделя следобед и всички служители на компанията са поканени, което би трябвало да означава, че имат избор дали да дойдат или не, нали? Обаче не е така. Задължително е.

— Кога ще им връчиш предизвестията си?

— Ларс отиде и връчи своето днес. Помолиха го да остане на работа пълните две седмици и той се съгласи. Аз ще връча моето в последния му ден и ще си тръгна веднага — обеща тя. — Решили сме да пътуваме заедно до Флорида — тоест всеки в своята кола, но ще пътуваме в пакет. Ще можеш ли да ни изчакаш дотогава?

— Да, но не повече от две седмици и се махаш оттам. Тревожа се за теб. Ларс казал ли им е къде отива?

— Не. Познаваш Ларс. Той не може да лъже, но е намекнал, че го измъчва носталгия по дома. Ако искат да си мислят, че той ще се връща в Швеция, чудесно. Нямам други новини — добави тя. — При теб какво става?

— Няма да познаеш кой се отби тук.

Тя разказа на Мими за срещата с Дрю и когато завърши разказа си, приятелката ѝ беше напълно слисана.

— Значи дойде и те заплаши пред агент от ФБР?

— Не. Само намекна някои неща.

— Според бележника с ангажиментите му той е в Ел Ей и проверява няколко нови ресторанти. Явно това е било лъжа.

— Какво става с Парсънс? Виждала ли си го в офиса?

Мими се замисли за момент.

— Добрият Рик Парсънс обикновено е като залепен за Ейлийн, но сега, като го споменаващ, не съм го виждала цяла седмица. Може би дори повече. Ейлийн обядва в ресторанта на офиса всеки ден тази седмица, но Парсънс не беше с нея. Щях да си спомня, ако го бях видяла. Мога да поразпитам.

— Не. Не искам да задаваш никакви въпроси. В онова малко общество всичко стига до ушите на Ейлийн, нали?

— Да — съгласи се Мими. — Парсънс не идва в главната сграда, освен когато Ейлийн е тук. Предполага се, че той работи в завода като контролър.

— Дрю добре се грижи за приятелите си, а? Не е ясно къде го е пратил.

— Аз съм виновна за това — каза Мими. — Явно Дрю е прочел есемеса, който ти изпратих. Затова е дошъл да те заплашва.

— Няма нищо. Казах му, че ти си ме убедила да не ги съдя. Може да получиш още някое увеличение на заплатата.

Щом завърши разговора, Пейтън отиде в дневната да каже на Фин какво беше научила от Мими, но той не беше там. Чу шум от вода и разбра, че той е под душа, което означаваше, че е гол. Естествено, че ще е гол, каза си тя. Няма да се къпе облечен.

— Не си го представяй. Не си мисли за това. Не... — И това, че го изрече на глас, не й помогна. Щом чу плискането от банята, веднага си представи как водата се стича по мускулестите рамене на Фин. Той беше само на няколко крачки от нея. Тя си представи великолепното му голо тяло, къдравите тъмни косъмчета над пъпа му, бедрата му — дълги и съвършено оформени... — О, за бога... — Тя изстена, обърна се и се върна в спалнята си. — Не можеше ли да не си го представяш — измърмори си.

Това усещане беше ново за нея и никак не й харесваше. Нито сексуалното напрежение, което изпитваше. Беше й трудно да преглъща, сърцето й биеше ускорено, дланите й се потяха, цялата трепереше. Усещаше и някаква гореща топка в корема си. Някои от тези симптоми бяха признаци на сърдечен удар, нали? По един или

друг начин все щеше да страда. Беше ѝ горещо и се чувстваше отегчена. Можеше да прибави и това към списъка със симптомите. Знаеше много добре какво означаваше всичко това.

Беше загазила. Ако се възбуждаше дори само като си го представяше гол, положението беше безнадеждно. Дали не беше обречена на вечно нещастие?

Защо, по дяволите, още не я беше целунал?

Тя седна на леглото си и придърпа колене под брадичката, като обви ръце около краката си. Успя да прогони глупавите мисли от главата си, защото водата в банята вече не шумеше. Фин се беше облякъл. Пейтън насочи вниманието си към курорта и състави мислено списък на това, което трябваше да свърши утре. Щяха да пристигнат хора от няколко различни фирми. Тя трябваше да координира електротехници, водопроводчици, бояджии и носачи, но в крайна сметка нямаше да бъде прекалено натоварена. Вече беше подготвила график за всички тях.

Всичко беше организирано и обмислено, и тя се чувстваше доста добре, когато телефонът започна да звъни. След четири телефонни разговора от доброто ѝ настроение нямаше и следа.

Първо се обади чичо ѝ Брайън. Той искаше да говори с нея за малкото си момиченце Деби. Той помоли Пейтън да позволи на сладката му дъщеричка да участва в това вълнуващо начинание.

Малко момиченце? Тя беше на трийсет години. Сладка? Той сериозно ли говореше? Пейтън се изненада, че той можеше да изрече *сладка* и *Деби* в едно изречение, без да се задави. Вярно, че ѝ беше баща, и вярно, че я обичаше, но не можеше да не вижда колко е зла.

Пейтън търпеливо му обясни, че не е възможно да включат Деби. Имаха писмен договор, подписан от всички страни. Той не можеше да се променя. Когато най-после приключи разговора с чичо си, знаеше, че той не е доволен, но смяташе, че въпросът е приключен.

Десет минути по-късно се обади баща ѝ. След като не беше успял да я убеди лично, чичо Брайън веднага се беше оплакал на баща ѝ. Бащата на Пейтън искаше да пази мира и разбирателството в семейството и поради тази причина помоли Пейтън да дадат още един шанс на Деби. Пейтън отново му обясни за договора. Освен това му напомни, че Деби сама се е отказала от шанса си да управлява курорта в Калифорния. Според баща ѝ това било вече свършено и нямало

нужда да се обсъжда. Въпреки протестите му тя не отстъпи и отново завърши разговора с убеждението, че с този въпрос е приключено.

За нещастие чичо Брайън не беше изоставил опитите да угоди на дъщеря си. Той се обади още веднъж и заплаши — с тон на любящ чичо — че ще разкаже на чичо й Лен колко твърдоглаво и жестоко се държи тя. Щеше да му се наложи да почака обаче, защото брат му беше в Бали, но веднага щом Лен се върнеше у дома, те щели да си поговорят надълго и нашироко за нейното отношение.

На бащата на Пейтън му беше писнало от обажданията на брат му и искаше въпросът да бъде разрешен. Поне така каза на Пейтън, когато й се обади отново. Опита да впрегне и някои религиозни поучения. Нали бог ни учи да даваме, а не да вземаме? *Не, не винаги* — мислено му отвърна Пейтън. Тя трябвало да обърне и другата си страна за Деби. *Защо?* — учуди се Пейтън. Да, вярно, че Деби била трудна на моменти, но в нейна защита тя била единствено дете и нямала сестри, които да й покажат къде греша. Пейтън си помисли, че този аргумент е абсурден. Познаваше много хора, които бяха единствени деца и не бяха разглежени или неспособни на нормално общуване. Обаче не изрече мислите си на глас. Знаеше, че щеше да се наложи да виси на телефона още час, ако оспореше доводите му.

Чу, че майка й казва нещо на баща й, но не може да различи какво.

— Какво казва мама?

Баща й въздъхна продължително.

— Майка ти се чуди дали не си си намерила някого там на юг.

Пейтън реши, че има две възможности. Или да се разпищи, или да се разсмее. Избра хумора.

— Не, не съм. Много съм заета. Сега трябва да затварям.

— Чакай — спря я баща й. — Знаеш ли къде е Луси? Чичо ти Брайън се опитва да се свърже с нея, но тя не вдига телефона си. Знаеш ли защо?

Можеше да му каже истината, че Луси е по-умна и не вдига, когато види, че я търси човек, с когото не иска да говори. Луси знаеше защо я търсеше чичо Брайън и не искаше да спори с него. Чичо й нямаше да се откаже. Луси знаеше и това.

— Сигурно си е легнала. Имаше тежък ден. И аз съм изтощена — добави тя. — Обичам те, татко. Лека нощ.

Преди телефонът ѝ да успее да иззвъни отново, тя го изгаси и го включи да се зарежда. После се просна по корем на леглото и затвори очи.

Фин стоеше до вратата и слушаше как Пейтън си мърмори нещо. Погледът му се плъзна по дългите ѝ крака и бавно се изкачи по сексапилния ѝ гръб.

— Пейтън? Може ли да вляза?

Тя се претърколи настрана и го изгледа раздражено.

— Разбира се, влизай.

— Какво правеше? — попита той, като прекоси стаята и седна на леглото до нея.

— Обсъждах нещо със себе си.

— Тоест?

— Преценявах предимствата на това да си сирак.

— А! Предполагам, че се е обадил бащата на Деби.

— Как се сети?

— Тя обеща да го накара да се обади и да те принуди да промениш решението си. Всъщност го изкрещя, когато си тръгваше. Е, стана ли?

— Какво?

— Промени ли решението си?

Беше ѝ трудно да следи разговора. Присъствието му я разсейваше. Беше облечен с избелели сини гащета и нищо друго. Искаше да се любува на изваяните му гърди, да плъзне длани по твърдото му топло тяло, да го целуне навсякъде.

— Не — промълви тя. — Не го промених.

Тя седна в леглото и прокара пръсти през косата си, за да я среше малко. Една от презрамките на нощницата ѝ се плъзна надолу и част от гърдата ѝ се оголи. Тя намести презрамката и изчака той да ѝ обясни защо е дошъл в стаята ѝ.

Закле се, че няма да говори за минали неща. Копнееше да го попита: *Какво е това?* Да му кажеше ли, че не знае правилата и иска той да ѝ ги обясни? Двамата правиха секс, нали? Не си го беше въобразила. Но сега той се държеше, все едно нищо не се беше случило. Така ли се предполагаше да се държат?

Явно сексът с нея го беше разочаровал, реши тя, и той нямаше желание да повторят изпълнението. Това поне ѝ беше ясно, защото

сега тя седеше облечена в оскъдната си нощница, а той дори не я поглеждаше. Всъщност се вираше някъде над главата ѝ с отегчено изражение. Какво трябваше да правят сега — зачуди се тя. Да се държат като добри познати? Като стари приятели? Добре тогава. Щом това искаше, това щеше да получи.

— Каза ли нещо? — попита тя. Той кимна, но продължи да мълчи. — Е? — подкани го тя.

— Току-що ми се обадиха. Албъртсън е на летището и чака да се качи на частния самолет на компанията. Изпратил съм един човек да го държи под око — обясни той. — Засега Албъртсън е сам. Парсънс го няма.

— Може да е в Далтън и Дрю наистина да е дошъл сам. Кога ще ми върнат колата?

Той разтри брадата си.

— Утре, вероятно късно следобед.

Тя не попита дали техниците са открили нещо, което би им помогнало да идентифицират стрелеца, защото сметна, че Фин щеше да ѝ каже, ако имаше новини.

— Колко време ще останеш тук? — попита тя.

Той се изтегна на леглото и пъкна две възглавници зад гърба си.

— Още не знам. Ронан ще има нужда от помощта ми по един случай скоро. Този матрак е страхотен.

Тя го видя как скръсти ръце на гърдите си и затвори очи.

— Матракът в твоята стая е същият. Отиди да го изпробваш.

— Тук ми е удобно.

— Слушай, приятелю...

— Приятелю? — повтори той, смеейки се.

Той я издърпа до себе си и я задържа така. Тя опита да стане, докато той не натисна главата ѝ върху рамото си.

— Ето, сега удобно ли ти е?

Тя се засмя и попита:

— Какво правиш?

— Почивам си.

Тя прехвърли единия си крак върху него. Той спря коляното ѝ, преди да го е ударило в слабините. Тя се сгуши до него, прозя се и попита:

— Външната врата заключена ли е?

— Да.

Това беше лудост, помисли си тя. Той трябваше или да я целуне, или да стане от леглото ѝ и да отиде в своето. Но сега ѝ беше хладно, а тялото му беше приятно топло. Не можеше да устои на изкушението и започна да гали гърдите му с върховете на пръстите си. Фин постави ръката си върху нейната и я накара да спре.

— Дръж се прилично и заспивай.

Фин беше решил, че двамата с Пейтън трябва да поговорят за очакванията си, преди отново да правят секс. Без повече забавления, преди тя да разбере, че това не можеше да бъде дългосрочна връзка. От нея щеше да зависи дали ще продължат при това положение. Докато не проведяха този разговор, той щеше да се държи почтено и да стои настрана от нея.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Той не спираше да си повтаря, че трябва да стане от леглото ѝ и да отиде в стаята си, но тялото му не помръдваше. Прекалено много му харесваше да е там, където беше, мекото ѝ тяло да е сгушено до неговото. Опияняващото ѝ ухание го обгърна и той заспа доволен, защото тя беше в прегръдката му.

Още пет минути, помисли си Пейтън. Само толкова време щеше да си позволи да остане с Фин, после щеше да стане и да се премести в неговата спалня. Нямахше да може да заспи, ако той беше в леглото до нея. Добре, може би още десет минути. Беше ѝ толкова топло и спокойно до него, щеше да остане още десет минути и след това щеше да се премести. И това беше последната ѝ мисъл, преди сънят да я победи.

Посред нощ тя се събуди в най-необикновената поза. Тя лежеше с гръб към Фин и той я прегръщаше. Ръцете му бяха под нощницата ѝ и бяха обхванали гърдите ѝ, а палците му нежно търкаха зърната ѝ по най-еротичен начин. Устните му целуваха врата ѝ, а стенанията, които тя чу, идваха от нея самата. Бикините ѝ бяха смъкнати до коленете. Тя ли беше направила това или той?

Тя изрита бикините си и изстена, когато той плъзна ръка между бедрата ѝ. Фин изгаряше от желание. Тя беше толкова гореща и влажна, че той полудяваше от нетърпение да я обладее. Покри я с тялото си и нежно целуна устните ѝ, после — ушите и врата. След това се отпусна настрана и я издърпа върху себе си.

Тя го възседна и издърпа нощницата си през глава. И двамата бяха толкова нетърпеливи, че не можеха да действат бавно.

— Спри ме, ако те боли — каза той с дрезгав от желание глас.

Постави длан на тила ѝ и я придърпа към себе си, за да я целуне. Тя беше толкова сладка на вкус, толкова прекрасна.

Пейтън усети помитащо изригване на суров екстаз. Неговият оргазъм трая по-дълго и беше по-силен и помитащ. Блажено разтърсване.

Трябваша му няколко минути да овладее дишането си и да успокои лудешкия темп на сърцето си.

— Добре ли си? — прошепна той.

Тя не отговори. Само обви ръце около врата му и го целуна страстно.

Заспаха прегърнати. Щяха да се оправят с последствията утре.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят започна доста приятно, но нещата се влошиха със стремителна скорост. Пейтън си взе душ и облече бял ленен панталон и син памучен пуловер, после отиде в кухнята. Фин ѝ беше приготвил закуска. Той я целуна за добро утро и ѝ издърпа стол, за да седне. Когато той постави чинията пред нея, ѝ се прииска да се престори, че не закусва, но тъй като това щеше да нарани чувствата му и щеше да бъде грубо, тя остана на мястото си. Той беше направил бъркани яйца, които имаха вкус на гума, бекон, който беше толкова препечен, че се разтроши при първата хапка и изстинала препечена филийка, намазана с прекалено много масло.

— Не трябваше да си правиш труда — каза тя. — Можех да хапна зърнена закуска.

— Исках да ти сготвя. Яж.

По една малка хапка от яйцата и бекона беше единственото, което може да понесе. Тя разбута останалата храна из чинията, дебнейки за подходящ момент да я изхвърли на боклука, но Фин я наблюдаваше, докато наместваше кобура с пистолета на кръста си.

— Проверих прогнозата — каза тя. — Вече е двайсет и три градуса. Искаш ли да поплуваш?

— Къде?

— Има няколко басейна в курорта и един двайсет и пет метров на покрива на хотела.

— Наистина ли?

— Да. Над него има купол. Ще се впечатлиш — обеща му тя.

Видя, че той се ентусиазира. Според майката на Фин, която каза на майката на Пейтън, която каза... ами на всички... плуването действало като терапия за Фин. Някой ден щеше да го попита за какво си мисли, докато плува. Веднъж беше казал, че във водата се освобождавал от всички тревоги. Какво ли беше усещането?

— Ще трябва да дойдеш с мен — каза той. — Няма да ти позволя да обикаляш курорта сама.

- Ще дойда с теб.
- Ами работата ти?
- Първата ми среща е чак в десет.
- Ще поплуваш ли с мен?

Тя поклати глава. Задържа вилицата, натоварена с яйца, за да го заблуди, че яде.

— Ще си облека банския — каза той. Прекоси дневната и извика името ѝ от коридора.

— Да? — отвърна тя.

— Изчакай да вляза в спалнята, преди да изхвърлиш храната.

Тя мислеше, че е успяла да се престори, че закуската ѝ харесва, но явно не беше толкова лесно да го заблуди. *Не можеш да измамиш агент от ФБР* — заключи тя засмяна.

Фин беше оставил бъркотия в кухнята. Тя разчисти, докато го чакаше. Все още гладна отвори киселото мляко с боровинки и се подпря на острова, докато го ядеше. Фин още не се беше върнал, така че тя провери дали е взела лаптопа си в раницата, прибра и мобилния си телефон и отиде до дрешника, за да вземе плажна кърпа за Фин, след което продължи да чака. Той тъкмо се сбогуваше с някого по телефона, когато най-после се появи.

Задният вход на хотела беше точно от другата страна на паркинга срещу апартамента ѝ. Пейтън не искаше да влизат през задния вход, защото коридорът минаваше покрай административните офиси и най-вероятно някой щеше да я извика за нещо, затова минаха през главния вход и взеха асансьора до покрива. Неколцина служители тренираха на уредите във фитнеса. Тя им махна с ръка, докато водеше Фин към басейна.

Фин остави пистолета си, значката и телефона на една маса до шезлонга, който издърпа за нея. Тя остави телефона си до неговия, после извади лаптопа си и шише вода и беше готова да се заеме за работа.

— Трябва ли ти нещо? — попита той.

— Не. Върви да плуваш.

Той свали тениската и дънките си. Докато Фин крачеше към ръба на басейна, Пейтън забеляза колко избелял е тъмносиният му бански. Тя не знаеше дали водата в басейна се отоплява, но Фин не се оплака, когато коленичи и наплиска раменете си. Провери колко е дълбоко,

после се изправи, скочи и се гмурна елегантно. Водата почти не се раздвижи.

Пейтън погледна часовника си. Беше седем и десет. Тя провери часа отново, когато той излезе от водата и се шокира колко много време е минало. Той беше плувал повече от час и не изглеждаше уморен или дори задъхан. Издръжливостта му беше впечатляваща.

В това време Даниел беше звънила на Фин два пъти. Пейтън разбра, защото телефонът беше обърнат с дисплея нагоре и тя погледна кой звъни. Защо му се обаждаше? Той беше казал на Пейтън, че преди три години се канел да ѝ предложи, но в последния момент размислил и се разделил с Даниел. Тогава защо тя му се обаждаше три години по-късно?

Пейтън му подаде хавлиената кърпа и остави въпроса за Даниел за друг момент.

— Не си ли уморен? Плува дълго.

— Това е много ободряващо.

— Ако искаш, можем да се върнем довечера и да поплуваш пак.

— Добре, ако има време, нека го направим — каза той ентузиазно. — Но довечера ще плуваш с мен. — Той взе кърпата и изтри лицето си.

Мокър той изглеждаше като Адонис. С капчиците вода по раменете и ръцете кожата му блестеше. Тя не смееше да погледне към гърдите или бедрата му. Щеше да загуби мисълта си. Спомените за предната нощ нахлуха в главата ѝ. Тя ги блокира, доколкото можа, и каза:

— Трябва да тръгваме.

Час по-късно двамата отново вървяха към фойето на хотела. Сега поведението на Фин беше различно. Той отново се беше превърнал в агент от ФБР. Беше облечен небрежно с бежов панталон и бяла риза с дълги ръкави, които той беше навил, но кобурът с пистолета на кръста му придаваше страховит вид.

— Налага ли се да носиш оръжието си? — попита тя. — Тук не си на работа.

— Докато не намерим този, който е стрелял по колата ти, ще го нося — заяви твърдо той. Не ѝ остави възможност за дискусии. — Може да се наложи да изляза за известно време тази сутрин и искам да знам с кого ще бъдеш. Какви са планове ти?

— Електротехниците би трябвало вече да са се заели за работа. Луси и Кристофър трябваше да се срещнат с тях в седем и да им дадат инструкции. По-старите бунгала се нуждаят от подмяна на електроинсталациите, за да издържат на всички модерни уреди — обясни тя. — Само ще ги нагледам и после с Луси имаме среща.

— С кого?

— С един строителен предприемач на име Скот Касади. Билбордовете му са из целия остров.

Фин кимна.

— Да, видях няколко, докато идвах насам.

— Той е завзел по-голямата част от острова и чичо Лен ни обясни, че той иска и Бишъпс Коув. Когато Касади поискал среща, Луси решила, че е добра идея да чуем какво е намислил. По-добре да знаем какви са плановете му, нали?

— Къде ще се проведе тази среща?

— Във фоайето. Предпочитам да не е много официална. Не искам да му създава усещането, че това е бизнес среща. По-скоро съседско посещение.

Фин отвори вратата и я последва вътре. Тя спря и изохка, когато видя разтревоженото изражение на Луси. Кристофър беше на рецепцията и говореше по телефона.

— Електротехниците ги няма — съобщи Луси. — Някой се обадил във фирмата им и отменил поръчката ни. Кристофър се опитва да открие как е станало.

— Кой я е отменил? И кога?

— Жената, която записва поръчките, каза, че съм се обадила аз и съм отменила поръчката преди седмица. Не съм го правила, разбира се. Станало е някакво объркване. — Гласът ѝ звучеше отчаяно. — Това ще ни забави много. Електротехниците са поели друга поръчка, която ще им отнеме три или четири седмици.

Телефонът на Фин иззвъня. Той видя, че го търси техникът, който проверяваше колата на Пейтън, затова се извини и се отдалечи, преди да отговори. Застанал до един от прозорците, той забеляза, че Деби слиза от колата си на алеята отпред. Съпругът ѝ не беше с нея. Тя махна с ръка на някакъв човек, който тъкмо влизаше в паркинга. Беше очевидно, че двамата се познават.

След кратък разговор с техника, Фин пусна телефона в джоба си и се върна при Пейтън.

— Колата ти е готова. Ще изляза за около час. Ти стой вътре, докато се върна — нареди ѝ той.

Пейтън кимна към Луси и Кристофър, които тъкмо започваха да спорят за възможните решения на най-новото фиаско.

— Не мисля, че скоро ще мръдна оттук — въздъхна тя.

Пейтън изпрати с поглед Фин и тъкмо обърна гръб на двамата спорещи до рецепцията, когато чу тракането на токчета по мраморния под. О, не, сега трябваше да се занимава с нахалната си братовчедка. Стисна зъби.

Ако Деби не беше такава досадница, Пейтън щеше да се разсмее на вида ѝ. Тя изглеждаше, сякаш беше си купила дрехи от детския магазин. Щампираната ѝ пола беше прекалено къса, за да мине за благоприлична, а жълтата ѝ тениска беше поне два размера по-малка, отколкото би трябвало. Гърдите на Деби, които изглеждаха като две прекалено напompани волейболни топки, опъваха тънката материя на тениската до краен предел. Беше очевидно, че братовчедка ѝ е особено горда с най-новите си придобивки.

Поздравът на Пейтън не беше учтив.

— Какво правиш тук?

— Баща ми не ти ли се обади?

— Да, обади ми се. Поприказвахме си приятно и аз му казах, че ти няма да участваш в това начинание.

— Няма да си тръгна — сопна се тя. — Луси, ти говори ли с баща ми? Той те търсеше. — Гласът ѝ прозвуча захаросан, когато се обърна към по-голямата сестра.

— Говорих с него тази сутрин и също му отказах. Наистина трябва да се откажеш и да си тръгнеш.

Деби се изпъчи, сложи ръка на кръста си и прехапа долната си устна, докато обмисляше следващия си ход.

— Добре, вижте — каза тя с тон на умиротворител. — Признавам, че допуснах грешка, като взех парите, но това е минало и искам да получа още един шанс. Мога да ви помогна много... или да ви попреча — заплаши тя. — От вас зависи.

— Къде е Шон? — попита Луси.

— Съпругът ми се прибра у дома, за да се върне на работа. Не сме милионери, както знаете.

В този момент вратата се отвори и Скот Касади влезе. Пейтън не искаше Деби да присъства на разговора им и отново я помоли да си тръгне.

— Ще остана — настоя братовчедка й.

Пейтън я заобиколи, за да посрещне Касади. Цялата му външност крещеше, че той е успешен предприемач. Излъчването му беше толкова претенциозно. Всичко у него беше фалшиво — от пясъчнорусата коса, която беше идеално пригладена с гел, този човек не ходеше на бръснар, той си имаше собствен стилист — до внимателно подбраните дрехи. Беше направил огромни усилия външността му да изглеждаше постигната без усилия. Носеше изгладени дънки „Ливайс“ и бледа тениска с якичка, която беше леко повдигната, а излъсканите му кожени ботуши изглеждаха чисто нови без нито една драскотина. Единственото нещо, което липсваше, беше кашмирен пуловер, небрежно наметнат на раменете.

— Моля, наричайте ме Скот — настоя той, протегна ръка и се усмихна топло.

Пейтън се канеше да го представи на Луси, но Деби застана пред нея и протегна ръка на предприемача.

— Аз съм братовчедката, Деби Пейн. Приятно ми е да се запознаем. Аз съм една от собственичките на Бишъпс Коув.

Ако тя си мислеше, че може да постигне своето с блъфиране, беше сбъркала.

— Не, не е — възрази Пейтън. — Всъщност тя тъкмо си тръгваше.

— Смятам да поостана — каза Деби и изгледа предизвикателно Пейтън.

Пейтън не й обърна внимание. Тя обърна гръб на нахалницата, представи сестра си и предложи да седнат, като посочи двете нови канапета, които бяха разположени пред водопада. Бяха едно срещу друго с голяма квадратна масичка за кафе помежду им. Луси и Пейтън седнаха на едното канапе, а Касади седна срещу тях. Щом всички се настаниха, Деби се намести до Касади.

Докато Касади правеше всичко възможно да очарова жените с размяна на любезности, мислите на Пейтън бяха другаде — тя се

чудеше как да се отърват от Деби. Сещаше се за две-три блатисти местности, където можеха да я изхвърлят, но това би било жестоко наказание за алигаторите.

Пейтън чу Касади да изрича името ѝ и осъзна, че не е чула въпроса му.

— Извинявай, какво каза?

Луси я сръга.

— Скот знае за сделката между чичо Лен и нас. — Тя нетърпеливо отмести бретона от очите си. — Откъде научи за нея, Скот?

Касади обмисли отговора си известно време.

— Май някой от охраната ви е казал на секретарката ми.

— Откъде някой от охраната ще знае подробностите? — попита Луси. — Не сме споделяли тази информация с никого от персонала, освен с Кристофър.

— Тогава може би той ѝ е казал — побърза да отговори Касади.

Пейтън извика на Кристофър, който тъкмо затваряше телефона.

— Кристофър, казвал ли си на някого за уговорката ни с чичо Лен?

Кристофър я погледна възмутен.

— Разбира се, че не. Луси ме помоли да не я коментирам.

Пейтън се обърна към Касади.

— Кристофър е много почтен човек и аз му вярвам. — Тя седна по-напред на дивана и кръстоса ръце. — Сега ще ни кажеш ли как наистина се добра до тази информация?

Касади сви рамене и се засмя.

— Какво значение има? Тук съм да говорим за бъдещето на курорта — за вашето бъдеще.

Пейтън губеше търпение с всяка изминала секунда.

— Има голямо значение. Ако искаш да говориш за бизнес с нас, ще ни кажеш откъде си получил информацията.

Деби скочи на крака.

— О, за бога. Стига толкова. Аз му казах.

Луси я погледна, сякаш искаше да прескочи масата и да я сграбчи за гърлото. Червените петна по бузите ѝ показваха, че е бясна също като Пейтън. Тя не хранеше никакви заблуди по отношение на

интригите на братовчедка им. Пейтън се беше научила да очаква най-лошото от Деби и никога не грешеше.

— Обадох се на Скот миналата седмица и вечерях с него — съобщи Деби. В признанието ѝ не се долови никакво извинение. Тя се обърна към Касади и заповяда: — Давай, Скот. Кажи им какво си говорихме.

— Вие двете сте се нагърбили със сериозно предизвикателство — започна той, като се обърна към Луси и Пейтън.

— Трите — поправи го Деби, включвайки и себе си.

На Луси ѝ беше писнало от обажданията на братовчедка им.

— Трите сме Пейтън, Айви и аз, ние приехме предизвикателството. Кристофър, би ли изпратил Деби до колата ѝ?

— С удоволствие — отвърна Кристофър ентусиазирано.

Деби явно усети, че е прекрачила границата. Тя се изправи и тръгна бавно през фоайето.

— Няма нужда да ме изпращаш — измърмори тя. Кристофър се втурна да ѝ отвори вратата, но тя избута ръката му. — Не съм свършила тук.

Кристофър въздъхна.

— Знам.

Касади се зае да говори по същество и представи офертата си.

— Вие сте се наели с колосален проект. Мога да ви помогна за него. И ви обещавам, че ще получите повече от двацет процента печалба в края на годината. Всъщност ви го гарантирам.

— Как можеш да го гарантираш... — започна Луси.

— Отдавна се занимавам с това — отвърна той. — Разполагам със собствени екипи и съм отработил всички проблемни области. Огледайте острова. Всички тези красиви небостъргачи са мои. — Не звучеше като хвалба, а като факт. — Бизнесът ми се развива добре и знам как се печели. Бишъпс Коув има най-красивия плаж на острова. В някой момент бих искал да развия района, да осъществя потенциала му.

— На нас ни харесва такъв, какъвто е — настоя Пейтън.

Луси кимна.

— Може в бъдеще да поискаме да строим още няколко бунгала, но не се интересуваме от високи сгради. Искаме да запазим това малко кътче от рая.

— Курортът е остарял — възрази Касади. — Не осъзнавате ли колко повече пари можете да изкарате с няколко високи хотела вместо с пет малки бунгала? Кои са целевите ви клиенти? Свръхбогатите? Тези хора са непредвидими — продължи бързо той. — Бишъпс Коув може да е популярен една година и напълно забравен на следващата. Аз строя за средния човек, който спестява цяла година, за да си прекара добре ваканцията, или за пенсионери, които искат да изкарат старините си край плажа. Много хора все още си купуват втори дом. Аз строя апартаментите, така че да могат хората да си ги позволят. Е, не всеки, разбира се — призна той ухилен.

Кристофър седна до Луси. Той се наведе напред и попита:

— Какво искате в замяна?

— Всичко — заяви невъзмутимо Касади. — Ще ви гарантирам трийсет процента печалба и в края на годината, когато получите собствеността, ще ми продадете курорта. Ще подпишем договор сега, за да не настъпят промени или някой да се разколебае.

Пейтън едва се удържаше на мястото си. Искаше да изпрати Касади възможно най-бързо.

— Толкова ли си сигурен, че ние със сестрите ми сме обречени на провал?

— Честно казано ви давам десет процента шанс да успеете да съживите курорта. Няма да ви е лесно.

— Щом си толкова сигурен... — започна Пейтън.

Касади я прекъсна усмихнат:

— Деветдесет процента сигурен.

— Защо просто не изчакаш годината да мине и после да купиш курорта от чичо ни? Не вярваш, че той ще го продаде на теб, нали?

Скот сви рамене.

— Няма никакви лоши чувства помежду ни — настоя той. — Но сме имали някои спорове за развитието на острова. Мога да ви покажа проектите и чертежите, за да видите, че няма да унищожа Бишъпс Коув. Просто ще го доразвия. — Той беше уверен в успеха си. Вече имаше проекти и чертежи.

— Ако не приемете предложението ми, рискувате да се провалите и да загубите всичко. Аз съм осигуровката ви. Ако подпишете, че ще ми продадете курорта, аз мога да ви обещавам, че няма да се провалите. — Сестрите не отговориха и той прие мълчанието им

за знак, че обмислят предложението му. Затова продължи с натиска си: — Вече сте видели колко е трудно да се управлява такъв курорт. Наистина ли искате да се занимавате с това? Да сте приковани към място, което се нуждае от постоянно внимание? Готов съм да ви предложа много пари, повече отколкото ще изкарате за години от този курорт.

— Даде ни доста поводи за размисъл — каза Луси.

— Искате ли сега да обсъдим парите?

И Пейтън, и Луси поклатиха глави.

— На този етап, не — отвърна Пейтън. — Първо трябва да обсъдим възможностите с Айви. Трите заедно ще вземем решение. Има ли срок, в който трябва да отговорим на предложението ти?

— Не. Мислете колкото време ви трябва, но ако по-рано започнем, толкова по-добре.

Касади си тръгна след няколко минути. Луси го изпрати до паркинга и се ръкува с него. Веднага щом се върна във фоайето, тя възкликна:

— Боже Господи!

Кристофър поклати глава и тръгна към офиса си. Пейтън го спря с въпроса си:

— Касади ми прави впечатление на човек, който е свикнал да получава каквото иска. Когато му кажем, че не се интересуваме от офертата му, мислиш ли, че ще ни създаде неприятности?

— Той винаги създава неприятности — отвърна Кристофър. — Електротехниците в момента работят в една от неговите сгради.

— Той няма ли си свои електротехници?

— Има.

— Какво ще правим? — попита Луси.

— Ще наемем електротехници от друг град и няма да шумим, че сме го направили. И за бога, дръжте братовчедка си надалече оттук.

Кристофър изчезна зад ъгъла и Луси се отпусна на дивана.

— Как мислиш, какво ще получи Деби, ако стане сделката с Касади? Той сигурно ѝ е обещал нещо, но какво?

— Пари, разбира се. Няма смисъл да питаме колко. Никой от двамата няма да ни каже направо.

— Къде отиде Фин? — попита Луси.

— Да докара колата ми. Техниците са я проверили.

— А, да, дупките от куршуми от Далтън. — В смеха ѝ се долови нотка на истерия. — Чу ли какво казах толкова небрежно? Дупките от куршуми.

— Намерих нова дупка в покрива на колата.

Луси се изправи.

— Какво каза?

— Някой отново е стрелял по мен. Това казвам.

Луси пребледня.

— Кога?

— Пред „Ванс“. — Тя не остави на сестра си време да реагира, а ѝ разказа за неочакваното посещение на Дрю и казаното от него. Когато Пейтън свърши с разказа си, очите на Луси бяха пълни със сълзи.

— Той стои зад това, нали?

— Да, почти сигурна съм, че е той.

— Убеди ли го, че няма да създаваш неприятности?

Пейтън сви рамене.

— Мисля, че да.

— И ти наистина няма да създаваш неприятности, нали?

Пейтън не отговори.

Луси избухна:

— Чуй ме добре. Изтрий онзи запис и забрави цялата история. Щом стане изпълнителен директор на компанията, той няма да се занимава с теб. Нали така каза самата ти? Просто трябва да бъдеш по-предпазлива дотогава и ако не предизвикваш вълни... — Тя замълча, за да си поеме дъх. — Ще се обадя на Айви — каза тя със заплашителен тон.

— Не, няма да се обаждаш на Айви — възрази Пейтън. — Тя не може да направи нищо, няма смисъл да я тревожим.

— Може би ще успее да те вразуми.

— Успокой се — каза тя. — Викаш ми.

— Някой се опитва да те убие и ти искаш да се успокоя. — Тя си пое дъх и каза: — Имаш избор. Да продължиш напред и да живееш дълъг и продуктивен живот или да се заемеш с този кръстоносен поход срещу Албъртсън и да рискуваш живота си. Ти си избери.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Късно същия следобед Мими се обади и изтри всяка надежда Пейтън да продължи напред и да не се занимава с Албъртсън. Тя не го направи нарочно. Просто разказа на Пейтън последните новини.

— Поради някаква необяснима причина Бриджит е решила, че аз съм новата ѝ довереница. Току идва при мен да си бърбим. Знае, че аз нямам какво да правя, освен да записвам ангажиментите на Дрю и да му нося кафе. Когато него го няма в офиса, чета книга. Онзи ден тя ми каза, че е лудо влюбена в Дрю. Сякаш двете с теб не го знаехме — изсумтя Мими. — И затова държи да е толкова кльоцава. Мисли, че Дрю харесва само кльоцави жени... и за твое сведение всички други в списанието си мислят, че си напуснала, защото не си се справяла с работата, но не и Бриджит. Тя знае истинската причина да не се задържиш и тя е, защото не си била достатъчно кльоцава за Дрю.

— Тя е една нещастна жена — каза Пейтън.

— Повече от нещастна. Тя го боготвори маниакално. Всичко, което прави, е с цел да я хареса. Премести се да живее в неговия квартал и дори кара абсолютно същата кола като неговата. Не мисля, че Дрю я забелязва през повечето време, така че аз по-скоро я съжалявам.

— Какво друго става?

— Радвам се, че попита. В „Човешки ресурси“ двама души отсъстват по болест и Бриджит ме попита дали ще отида да помогна, за да наваксат с работата. Първата задача, която ми възложиха, беше да проверя текста на обявата за работа.

— За нов кулинарен критик? — Пейтън не можа да скрие отвращението си при мисълта, че Албъртсън търси следващата си жертва.

— Не точно. Дрю дори не се преструва, че търси човек, когото да обучи за екипа от кулинарни критици. Пуснал е обява за лична асистентка.

— Мислех, че ти си такава.

— Бриджит ми каза, че ще ме прехвърлят в производствения отдел. Ще работя под надзора на Парсънс.

— Подай си заявлението за напускане още днес и се махай оттам.

— Не, двамата с Ларс имаме план и ще се придържаме към него. Престорих се на въодушевена от прехвърлянето — добави тя. — И Бриджит се върза. Искам да ти кажа за обявата. Не е необходима диплома от университет, нито някакъв опит. Той ще избира само от жените, които кандидатстват, разбира се. Бриджит каза, че предпочита някоя по-млада, може би момиче, което наскоро е завършило гимназията, за да може да я обучи. Сигурно си мисли, че ако е младо, наивно момиче, то ще си мълчи. Направо ми се повръща.

— Добре, това решава въпроса — заяви Пейтън. — Няма да чакам повече. Трябва да съобщя на Рандолф Суифт какво става в списанието му. Дрю трябва да бъде спрян.

— Невъзможно е да се добереш до Рандолф. Той е заобиколен от хора на Ейлийн и е зает с организацията на траурната служба за жена му. Що се отнася до бизнеса, вече се е оттеглил. Единствената ти надежда е Ерик. Изпрати записа на него.

— Не можем да видим реакцията му. Ако не отговори, няма да зная дали го е чул, дали му е обърнал внимание, или го е помислил за някакъв майтап.

— Защо не му се обадиш? Така ще можеш да говориш лично с него.

— Не мога просто да му се обадя и да му пусна записа по телефона. Той не ме познава. Мисля, че трябва да се срещна лично с него.

— Той ще присъства на паметната служба. Нека аз да му кажа. Изпрати ми пак записа и аз ще опитам да се добера до него.

— Не, сама трябва да свърша това. Искам да го погледна в очите и да чуя какво ще направи. Ако се наложи да го заплаша със съд, ще го направя. Искам той да разбере, че ако не се отърве от Дрю, ще съдя компанията и скандалът ще стане публичен.

Двете спориха известно време коя какво да свърши. После Мими отстъпи.

— Добре, разбирам. Ти трябва да го направиш. Но не може да се върнеш в Минесота. Прекалено опасно е.

— Къде другаде мога да се срещна с него?

Изведнъж Мими се ентусиазира.

— Мога да ти помогна.

— Как?

— Ерик ще пътува със самолет насам за траурната служба. Той никога не лети с фирмения самолет. Купува си билети за редовните линии и мисля, че от „Човешки ресурси“ правят резервациите му. Обикновено прави прехвърляне в Чикаго. Мога да променя това и никой няма да разбере — похвали се тя. — Постоянно се случва да отменят полети. Защо да не го пратя през Атланта и да му оставя три-четири часа прозорец между полетите? Знам, че е малко крайно, но ако наистина искаш да говориш с него лично, това е единственият вариант, за който се сещам.

— Ще го направя — отвърна Пейтън. — Ще се срещна с него в Атланта. Разстоянието не е голямо и има много директни полети всеки ден. Мога да отида и да се върна в същия ден.

— Жалко, че няма да съм там, когато Ерик открие с какво се занимава скъпият му девер.

— Не се тревожи — успокои я Пейтън. — Ще ти разкажа подробно как е минало. Само да се надяваме, че на Ерик ще му стиска да постъпи както е редно.

Техникът от ФБР предаде на Фин писмения доклад и ключовете от колата на Пейтън.

— Намерих един куршум седемдесет и втори калибър. Беше в доста добро състояние предвид обстоятелствата. Това е ловджийска пушка, използвана за по-едър дивеч като елени и лосове. Съжалявам, че не мога да ти дам повече информация, но ако откриеш оръжието, мога да го свържа с куршума.

Фин се ръкува с техника.

— Ще го намеря.

Техникът си тръгна, а веднага след като се разделиха, Фин отиде в Порт Джеймс, за да говори с шефа на полицията. Искаше да го информира за ситуацията с Пейтън. Фин знаеше, че скоро щяха да го извикат по работа и той трябваше да напусне Бишъпс Коув, а не

искаше да остави Пейтън в опасност и без никаква защита. Надяваше се заплахата да е отминала, преди да се наложеше той да си тръгне.

Порт Джеймс беше малко крайбрежно градче и Фин лесно намери полицейския участък — едноетажна измазана сграда, която се намираще точно до редица от магазини. Той попита жената в приемната дали може да говори с шефа на участъка.

— Не може — отвърна тя с приятна усмивка. — Том и още четирима полицаи са в Джаксънвил на погребение. Полицай Трейс Айлс е тук. Искате ли да говорите с него? — Тя взе решението вместо Фин и извика на Трейс.

Полицаят отвори една врата зад гърба ѝ и бързо се доближи до малкото приемно гише. Беше млад. На вид можеше да мине и за гимназист, но Фин предположи, че е около двайсет и три годишен.

Фин се представи като федерален агент и се ръкува с полицая.

— Шефът ще се върне утре — каза Трейс, когато жената на гишето му обясни, че Фин е питал за началника.

В този момент телефонът извъня и прекъсна разговора им. Жената отиде до бюрото и вдигна слушалките с микрофон, за да отговори. След няколко секунди тя се обърна към Трейс.

— Има човек на покрива на местния клон на Фърст Авеню Банк.

— Какво прави на покрива? — попита Трейс.

— Държи пушка. — Тя поклати глава. — Това не можеше да се случи в по-лош момент, повечето ни полицаи са в Джаксънвил. Ще трябва да звъня на съседните градове.

Фин видя, че Трейс беше развълнуван и нервен, когато се втурна към вратата.

— Банката е само на четири пресечки. Тръгвам натам.

— Искаш ли помощ? — попита Фин.

Трейс спря.

— Аз... ъъ...

— Разбира се, че искаш — отговори вместо него Фин. — Къде са жилетките?

Трейс се намръщи озадачен, защото не разбра въпроса.

— Бронирани жилетки — подкани го Фин. — Донеси две. Вземи и пушка с оптичен мерник и амуниции — добави той.

Жената на бюрото очевидно одобряваше. Тя кимаше при всяка дума на Фин.

Фин изчака до вратата, а Трейс се втурна назад, за да вземе необходимото. Когато се върна, той подаде на Фин една жилетка и хвърли своята на задната седалка на полицейската кола, после се намести на пътническото място. *Може би по навик* — помисли си Фин. Щом Трейс искаше той да кара, добре, но нямаше да тръгнат, преди младежът да си облече жилетката.

— Губим време — отвърна Трейс. — Ще си я сложа, когато стигнем там.

— Не, сложи си я сега. — Фин даде назад, за да изкара колата от мястото, където беше паркирана, и включи на скорост.

— Три пресечки право напред и после наляво — инструктира го Трейс, докато се пресягаше назад, за да вземе жилетката от пода. Облече я, преди Фин да стигне до ъгъла.

— Провери дали пушката е заредена — каза му Фин.

— Заредена е — увери го Трейс, но провери още веднъж. — Да, заредена е.

Диспечерът се обади по радиостанцията.

— Управителят на банката съобщи, че заподозреният на покрива е Рой Джоунс. Жена му Кейти е вътре в банката. Тя казва, че съпругът ѝ, с когото се е разделила, я чака да излезе, за да я застреля. Той ѝ казал, че ще я убие. Заплашвал я повече от седмица.

— Знам го Рой — каза Трейс. — Истинска гадина, а Кейти е толкова мила жена. Знаех си, че ще има неприятности още като чух, че тя най-после е събрала кураж да го напусне.

— Тя съобщила ли е за заплахите?

— Не. Той не блъфира — каза притеснено Трейс. — Щом е казал, че ще я убие, точно това ще направи.

— Няма да позволим това да се случи. Предполагам, че Кейти е достатъчно умна, за да не излезе от банката.

Фин зави зад ъгъла и откри, че банката се намира на осем пресечки, а не на четири. На паркинга за клиенти имаше три коли. Едната, стара хонда сивик, очевидно принадлежеше на Кейти Джоунс, защото беше осеяна с дупки от куршуми. И четирите ѝ гуми бяха простреляни, предното стъкло беше натрошено, а предният капак — почти унищожен.

Покривът на триетажната сграда беше плосък и Рой Джоунс лежеше по корем. Виждаше се върхът на пушката му. Фин планираше

да спре на входа на паркинга, за да не могат да влязат други коли, но още преди да изключи от скорост, Трейс изскочи от колата. Един куршум го уцели право в гърдите и той отскочи назад. Ако не носеше жилетката, изстрелът щеше да го убие. Фин се наведе настрана, сграбчи полицая за ръката и го издърпа в колата.

— Добре съм — каза задавено Трейс.

— Стой тук — заповяда му Фин. — Иначе ще ти отнесе главата. Има стрелба. Съобщи по радиостанцията. — Той даде назад и премести колата на едно възвишение до няколко дървета. Никое не беше достатъчно високо, за да може Фин да се качи на него и да получи добра видимост към стрелеца, но клоните висяха надолу и пречеха на мъжа да ги види.

— Какво ще правиш? — попита Трейс и направи болезнена гримаса.

Фин взе пушката и амунициите.

— Ще застрелям копелето.

Той изтича към дърветата. Притисна гърба си до един дънер, вдигна пушката и се прицели. После търпеливо зачака.

Рой крещеше името на жена си, предизвикваше я да излезе.

— Имам достатъчно патрони да убия половината град, Кейти, и ще го направя, докато те чакам да излезеш. — Последваха няколко секунди мълчание и после той отново извика още по-разярен. — Мислиш, че можеш да ме напуснеш? — Никакъв отговор. — Ще стрелям, докато излезеш, Кейти. Вече застрелях едно ченге. — Сега звучеше, сякаш се хвалеше. — Ето идва един бегач. Ще го убия.

С угълчето на окото си Фин видя млад мъж в далечината, който бягаше по тротоара към банката. Пушката на покрива се завъртя по посока на бегача и постепенно се появи бейзболна шапка, после ръка и рамо. Точно от това се нуждаеше Фин. Един изстрел и Рой беше отстранен.

Какъв ден.

Докато Луси и Кристофър обикаляха всички бунгала и съставяха списък какво трябва да бъде подменено, Пейтън беше в офиса, затрупана от планина от документи. Тя преглеждаше всички фактури, договори, поръчки, формуляри и инвентарни списъци и едва не се

отчая от чудовищните размери на задачата, с която се бяха заели. Всяко несъответствие изискваше телефонно обаждане, а сякаш никой не беше на работното си място. Автоматични записи на приятни гласове ѝ предлагаша да я поставят на изчакване, докато дойде редът ѝ да приемат обаждането ѝ. Тя реши, че ако трябва да слуша тези влудяващи машинни гласове още и една секунда, ще изпадне в истерия.

Фин влезе точно когато тя за пореден път затръшна слушалката на телефона. Изнервена и отчаяна, тя го видя и ѝ се прииска да се хвърли в прегръдката му и да се люби дивашки с него. Ако я целунеше, нищо друго нямаше да има значение. Само Фин. Очите му се присвиха и изражението му стана напрегнато. Пейтън реши, че той е прочел мислите ѝ. Взираше се в устните ѝ. О, да, беше отгатнал желанието ѝ. За пръв път в живота си тя щеше да се отдаде на фантазията си. Нямаше да разкъса дрехите му, преди да стигнат до спалнята ѝ, но това беше единствената отстъпка, на която беше склонна.

Погледът ѝ прикова неговия и тя понечи да се изправи. Точно тогава в офиса нахлу Луси и прекъсна рязко фантазиите на сестра си.

— Ще ни трябва поне година, за да стегнем това място.

— Това се казва позитивно мислене — вметна Пейтън.

— Целия следобед е такава — отбеляза Кристофър, когато мина покрай нея и пусна бележника си върху едно празно бюро.

Луси го сръга в гърба.

— Това пък какво означава?

Кристофър бавно се обърна към нея.

— Трябва да ти обясня ли?

— Да, трябва. — Тя беше готова за битка.

— Цял следобед не правиш нищо, освен да се оплакваш. Или се залавяй за работа, или си кажи, че се отказваш.

Той не изчака отговора ѝ. Взе телефона си и набра кода, за да прослуша гласовата си поща.

Пейтън започваше да страда от клаустрофобия. Тя седеше на бюрото от часове и не беше свършила почти нищо. Изправи се, разкърши скования си гръбнак, после отиде до Фин, който стоеше подпрян на бюрото със скръстени ръце. На случаен наблюдател той би

се сторил отпуснат. Но изобщо не беше така. Пейтън усещаше напрежението му. Беше готов да подскочи като на пружина.

— Добре ли си? — прошепна въпроса си тя.

— Да, супер — отговори рязко той.

Не беше супер. Нещо не беше наред, но щом той не искаше да ѝ каже, тя нямаше да го преследва с въпросите си.

Няколко минути двамата наблюдаваха словесния тенис мач между Луси и Кристофър. Веднага щом Кристофър остави телефона си, Луси подхвана спора. Тя изтъкна няколко сериозни аргумента относно промените, които искаше да направи, но и Кристофър имаше своите аргументи срещу нейния избор.

Пейтън опитваше да измисли какво да каже, за да спре кавгата им, когато Фин каза:

— Кристофър се забавлява.

Тя не му повярва, докато Кристофър не се обърна към нея и тя видя блясъка в очите му. Фин беше прав. Той се забавляваше от споровете с Луси.

— Обаче Луси не се забавлява никак.

— Тя е отчаяна и недоволна — каза Фин тихо, за да го чуе само Пейтън.

— Това не е свързано само със секса — прошепна тя.

Той се ухили.

— Да съм казал нещо подобно?

— Намекна го.

Той се разсмя, с което предизвика Луси да му се намръщи, преди да продължи с доводите си пред Кристофър.

— Отчаяна е, защото не печели този рунд — обясни Фин.

— А, ясно, разбрала съм те погрешно.

Фин погледна към Пейтън. Лицето ѝ беше поруменяло от смущение.

— Просто се занасям — призна той. — Тя го желае също толкова силно, колкото и той.

— Аха! — Пейтън се почувства отмъстена и го сръга в ребрата. — Освен ако не можеш да четеш мисли, няма откъде да знаеш какво иска който и да е от тях.

— Работата ми е да разгадавам мислите на хората.

Тя изсумтя.

— Супер!

Пейтън забеляза как напрежението отпуска раменете му. Момчешката му усмивка отново се появи.

— Искаш ли да плуваш тази вечер? — попита тя.

Той отговори без колебание.

— Да. А ти ми обеща да плуваш с мен.

— Обещала съм? Не помня такова нещо. Като се замисля, май е по-добре да го отложим за утре. Изглеждаш ми доста уморен.

— Добър опит, Локхарт. Ти ще плуваш, а аз изобщо не съм уморен. — После кимна към Луси. — Обаче сестра ти изглежда направо изтощена.

Пейтън не можеше да не се съгласи. Лицето на Луси беше бледо, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Тя се преуморяваше от работа и имаше нужда от почивка. Всички се нуждаеха от почивка.

Кристофър вече излизаше от офиса, когато Пейтън го повика.

— Искаш ли да пийнеш по бира с нас с Фин? — попита тя.

Той се съгласи веднага.

— Да. Защо не. Една бира ще ми се отрази добре. — Той погледна многозначително Луси и добави: — Тежък ден беше.

— Ами аз? — попита Луси.

— Ти имаш нужда от нещо по-силно — каза ѝ Пейтън. — Нуждаеш се от чипс и бира.

— Така е — потвърди Луси. Тя се изправи веднага щом чу думата чипс. Това беше забраненият ѝ грях. — Наистина се нуждая. Само да си взема чантата.

Фин обви ръка около кръста на Пейтън и я придърпа към себе си. Той понижи глас, за да не могат другите двама да ги чуят.

— Имаш още лоши новини, нали?

— Как разбра?

Той си спомни как беше затръшнала слушалката на телефона.

— Просто предчувствие.

Той извади ключовете от джоба си и съобщи.

— Аз ще карам. Къде отиваме?

Пейтън и Луси отговориха едновременно.

— В „Редс“.

— Още ли не са ти наложили забрана да посещаваш това място? — попита Кристофър Луси.

Тя го последва в коридора.

— Не е смешно.

— Не се шегувах. Попитах съвсем сериозно.

Пейтън хвана Фин под ръка и двамата ги последваха.

— Чудесна двойка са, нали?

Барът се намираше само на километър и половина от Бишъпс Коув. Когато стигнаха до портала, Фин слезе, за да поговори с двамата охранители, които бяха на смяна, и забеляза фотокопираната снимка на Деби, която беше закачена за стъклото. „Достъп абсолютно забранен“ пишеше отдолу. Щеше да ѝ се наложи да измине петнайсет километра пеша, ако искаше да влезе в курорта.

„Редс“ беше място, където се събираха местните. На пръв поглед приличаше на дупка. Стените, боядисани в тъмночервено, бяха напукани, а старият дървен под беше хлътнал на места, но мястото беше чисто. На стените имаше няколко плоски телевизора, всеки показващ различен спорт. Заведението беше претъпкано, нямаше свободни места за сядане, а край бара имаше тълпа от правостоящи клиенти.

Барманът наливаше бира, когато те влязоха. Той погледна към отварящата се врата и очите му веднага забелязаха пистолета на кръста на Фин. Той остави пълните чаши на подноса на сервитьорката и тръгна към тях с вдигната ръка, за да ги накара да спрат. Фин извади служебната си значка и барманът кимна и се върна на мястото си. Никой друг наоколо не забеляза оръжието или ако го забеляза, не се впечатли.

Една сервитьорка тъкмо разчистваше масата на едно сепаре в дъното и Луси си проправи с лакти път до него, преди някой друг да успее да го заеме. Кристофър седна до нея.

Една възрастна двойка спря Фин и го заговори.

— Познавам ви — каза мъжът. — Показвах ви по телевизията. Справихте се страхотно. Вие бяхте, нали?

Жена му се усмихна с обожание.

— И аз ви гледах. Бяхте толкова смел.

Мъжът настоя да стисне ръката на Фин, преди да го пуснат да продължи.

Пейтън му прошепна.

— Казах ти, че още има хора, които те помнят.

— Какво?

— Не може да спечелиш три златни медала и да очакваш, че никой няма да си спомня. Няма значение колко време е минало. Какво ти е толкова смешно?

Той не ѝ каза, но не можа да спре да се смее, докато се настаниха в сепарето срещу Луси и Кристофър. Той седеше с лице към бара и гръб към стената — идеална наблюдателна позиция.

След като похапнаха чипс и мексикански сандвичи с риба, настроението на всички се повиши. Пейтън се радваше, че Луси си прекарва добре. Тя дори разказа някакъв виц. Не беше особено добър, но тримата все пак се разсмяха — дори и Кристофър. Бръчките от смях се появиха отново около очите му, а намръщеното му изражение изчезна. Когато той им разказа една смешна история за гост на хотела, който опитал да отмъкне една лампа, Луси се разсмях толкова силно, че накрая се хвана за ръката му и се облегна на него. Може би все пак между тях двамата ставаше нещо, каза си Пейтън.

Неизбежно разговорът се върна към работата в курорта.

— Утре отново ще влезем в ритъм — каза Луси на Фин.

— Не, няма — прекъсна я Пейтън.

— Не погледна ли графика? Водопроводчиците... — Тя млъкна, защото Пейтън поклати глава. — Какво?

— Няма да дойдат — съобщи Пейтън.

Кристофър не се впечатли от тази новина. Луси обаче направо превъртя.

— Ако ми кажеш...

— Казвам ти — потвърди Пейтън. — Според офиса им ти си се обадила и си отменила поръчката миналата седмица. Също като с електротехниците. Сега те работят на друго място и няма да са свободни поне месец.

— Касади го е направил — каза Луси през зъби. — Обзалагам се, че и те работят на негов обект.

Пейтън се обърна към Фин и му обясни.

— Касади се опитва да ни саботира, за да ни се притече после на помощ и да поеме контрола над Бишъпс Коув.

— Аз мога да осигуря нови водопроводчици, също както намерих електротехници — обади се Кристофър, — но ще трябва да си мълчим и за тях. — Спокойният му прагматичен подход им подежда успокоително и той им изложи плана си. Щеше да отиде до най-близкия град Порт Джеймс и да наеме нужните работници. Можело да струва малко повече, каза им той, но така нямало да се разправят с Касади.

Фин слушаше разговора, но наблюдаваше бара. Двама мъже, приближаващи четирийсетте, спореха с бармана.

Пейтън забарабани с пръсти по масата.

— Мисля, че е време да започнем да играем твърдо. Кристофър, кой е най-големият конкурент на Касади?

Фин се усмихна.

— Харесва ми начинът ти на мислене.

— Милър — отвърна Кристофър. — Дан Милър и Скот Касади се конкурират за всеки проект в Порт Джеймс. Там Милър е много пред Касади, но Касади се гордее с това, че е изтласкал Милър от острова.

— Казваш, че Милър няма нито един имот тук? — попита Луси.

— Точно така.

Пейтън и Луси се спогледаха и се разсмяха. После Пейтън каза:

— Мисля да поканим господин Милър на обиколка из нашия малък курорт.

— Колко бързо мислиш, че ще научи Касади? — попита Луси.

— Преди Милър да слезе от колата си.

Фин прекъсна разговора им, като скочи на крака.

— Стойте тук — каза той, извади пистолета си и се отправи към бара.

Паникьосаният млад барман опитваше да раздели двамата мъже, които вече се блъскаха. И двамата бяха по-тежки от бармана с поне петдесет кила. Единият имаше голям бирен корем, а другият — изпъкнала двойна брадичка. И двамата не бяха в добра форма и вече се бяха задъхали и се потяха обилно. Фин заподозря, че евентуален юмручен бой ще убие и двамата. Двойната брадичка обвиняваше Бирения корем, че му е откраднал пари. *Винаги е това, пари или жени* — помисли си Фин.

Всички в бара бяха притихнали и се разпръснаха настрана, за да гледат кавгата от безопасно разстояние. Положението излизаше от контрол и Фин се намеси точно навреме. Бирения корем се пресегна отзад на кръста си и извади пистолет изпод ризата си. В същия момент Фин заби главата му в бара.

— Да ви виждам ръцете! — заповяда той.

Бирения корем се мъчеше да вдигне глава.

— Кой си ти да ми казваш...

Фин взе пистолета му.

— Аз съм от ФБР. Сега постави ръцете си върху бара.

Той се обърна към Двойната брадичка, чиято ръка също се беше скрила зад гърба.

— Ти също — изръмжа му Фин. — Обърни се и сложи ръце на бара.

— Какво ще направиш? Ще ме застреляш? — Подхилкването на лицето му изчезна и той замръзна, когато Фин притисна дулото на пистолета си към слепоочието му.

— Да, точно това ще направя — каза Фин.

Двойната брадичка се обърна бавно. Фин грабна пистолета му и го блъсна към бара.

— Какво смятахте да правите? — попита Фин двамата. — Да се стреляте в бар, пълен с хора?

— Той ми дължи пари — оплака се Бирения корем.

— О, в такъв случай няма проблем да го застреляш. — На Фин му се искаше да изпрати и двамата в несвяст, но устоя на изкушението. Претърси ги и извади един автоматичен нож от джоба на Бирения корем, после издърпа двамата мъже в дъното на бара и ги накара да седнат на пода, докато чакат полицията. Докато се обаждаше, той се върна при масата, където Луси и Кристофър наблюдаваха действията му, зяпнали от почуда.

— Ще можем да тръгнем след няколко минути — каза им Фин.

Той се тревожеше, че Пейтън ще се изплаши, но тя беше съвсем спокойна. Усмивната му заяви:

— Тогава ще хапна десерт.

След десет минути и една топка ванилов сладолед по-късно пристигнаха полицаите Трейс Айлс и Коуди Пепърсън. Фин ги чакаше, застанал до двамата мъже, седнали на пода.

— Два пъти за един ден — отбеляза Трейс. — Много се радваме, че си тук. Пресече вълната от престъпления.

— Как са ребрата ти? — попита Фин.

— Натъртени, но цели. Няма нищо пукнато. А можеше да стане кървава баня.

Фин кимна.

— Можеше.

— Съжалявам, че те забавихме в участъка толкова дълго заради докладите.

Фин го успокои усмихнат:

— Прекарах повече време на телефона с шефа си.

— Онези репортери, които се появиха, все едно нямаше да те оставят да си тръгнеш тихомълком.

— Казах им само че всички официални изявления ще дойдат от полицейското управление на Порт Джеймс. — Той смени темата и кимна към двамата побойници на пода. — А тези двамата... — Той им разказа какво се беше случило и предаде оръжията на Трейс.

В другия край на помещението Пейтън наблюдаваше с интерес случващото се и опитваше да разбере какво става. Изглеждаше, че Фин се познава с един от полицаите и тя не можеше да си обясни откъде. Когато най-после полицаите отведоха двамата мъже, Фин се върна при тяхната маса.

— Вече можем да си тръгваме — съобщи той.

— Ти познаваше ли онзи полицай? — попита тя.

— Да.

Все още любопитна, тя продължи:

— Откъде?

— Ще ти обясня по-късно. — Той я хвана за ръката и я поведе към вратата, а Луси и Кристофър ги последваха.

Бяха прекосили помещението до половината, когато Пейтън забеляза, че всички ги гледат и местят поглед към телевизора над бара. Тя издърпа ръката си от дланта на Фин и спря. На екрана се виждаше мъж, когото носеха на носилка към една линейка. После камерата показва лицето на Фин. Към него протягаха микрофони, докато той се качваше в колата си. Долу на екрана се движеше новината за стрелеца в банката и смелия агент от ФБР, който спасил града от кръвопролитие.

Пейтън погледна екрана, а после — Фин, напълно шокирана.

— Спасил си целия град?

— Хайде. Да се махаме оттук. — Той я прегърна през рамото.

Тя се разсмя.

— Разбира се, че си го направил — каза тя, докато той я водеше към вратата.

Тъкмо излизаха от бара, когато изригнаха бурни ръкопляскания. Всички аплодираха Фин. Шампиона.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Представата на Пейтън за плуване беше да седи на ръба на басейна, потопила краката си във водата. Ако беше на плажа, щеше да седи на пясъка, така че вълните да обливат пръстите на краката ѝ. За нея плуването беше спокойно, отпускащо занимание, което не изискваше никакви усилия.

Знаеше, че Фин няма да я остави да седи край басейна тази вечер. Когато той каза, че отиват да плуват, имаше предвид точно плуване.

Може би тя можеше да го разсее или поне малко да го измъчи. Знаеше, че той харесва тялото ѝ — беше ѝ го казал вече няколко пъти — и ако се канеше да я принуди да плува дължини, тя щеше да си облече един доста изрязан бански. Искаше да му е трудно да се концентрира, а банският ѝ щеше да има точно такъв ефект. Горницето представляваше два триъгълника, които не можеха да скрият много, а долницето беше миниатюрно и вързано с връвчици от двете страни. Не за пръв път обличаше този убийствен бански. Беше го слагала няколко пъти през последните години, но никога не беше събрала смелост да излезе облечена с него извън собствената си стая. Тази вечер беше различно. Искаше да побърка мъжа, който току-що беше спасил един цял град.

Нахлузи тениска на университета на Тексас и чифт бели къси панталонки. Ако случайно станеше хладно, си носеше и бял хавлиен халат, който беше взела от хотелския склад. С него щеше да ѝ бъде топло на връщане. Тя пхна телефона и още няколко необходими неща в джобовете на халата и беше готова.

Фин я чакаше до вратата. Той взе ключа от нея и заключи, след като излязоха, а после пхна ключа в джоба на дънките си. Както обикновено pistolетът му беше на кръста. Той забеляза, че Пейтън го гледа.

— Вече обсъдихме това. Докато съм тук, предпочитам pistolетът да ми е подръка.

— Имаше полза от него в бара.

Той хвана ръката ѝ.

— Не се влачи така. Да побързаме.

Тя ускори ход с неохота, а джапанките ѝ зашляпаха по циментовия под.

— Добре че мъжът, когото заплаши с пистолета, не знаеше, че блъфираш.

— Блъфирах ли?

Усмивката му се беше върнала. *Той може да получи всичко с тази усмивка* — помисли си тя. Беше готова да му се нахвърли и си представи, че всяка друга жена, която го срещнеше, би изпитала същото желание. Хмм... не знаеше дали това ѝ харесва. Не искаше да си го представя с друга жена. Тази неприятна мисъл доведе до следващата. Даниел. Каква ли беше историята с нея?

— Защо ме гледаш така втренчено? — попита той, докато вървяха през паркинга и се отправиха към страничния вход на хотела.

Тя поклати глава.

— Какво казаха техниците?

Фин обясни какво бяха открили и завърши:

— Когато открия пушката, която е била използвана, те ще я свържат с куршума.

Пейтън подаде на Фин ключа за вратата на хотела. Малцината служители си бяха тръгнали още преди часове. Вътре беше злоецо тихо. Меката светлина над знаците в коридора водеше към фойето и асансьорите. Друг ключ отключваше вратата към басейна. Мирисът на хлор беше слаб, но се усещаше. Фин заключи отвътре, за да не може да влезе никой друг, после включи подводното осветление и мек фосфоресциращ отблясък изпълни купола.

Пейтън го видя как се съблича по бански, как изпъкваха мускулите на ръцете му, докато издърпваше през глава тениската си. Кожата му изглеждаше златиста на тази светлина. Той седна на ръба на басейна, за да я изчака, но тя не бързаше. Обърна се с гръб към него и свали панталонките си, грижливо ги сгъна и ги постави на стола до халата си. Бавно издърпа тениската си през глава и отметна косата зад раменете си, надявайки се да изглежда достатъчно предизвикателно.

Осъзна, че старанието да изглежда секси изисква концентрация. За нещастие това се оказа напразно усилие, защото когато се обърна,

Фин беше във водата и правеше дължини. Може би все пак тя щеше да успее да седне на ръба на басейна и да потопи само краката си. Тази мисъл я ободри. Бръкна в джоба на халата си, откри един ластик за коса и събра косата си на конска опашка. После провери съобщенията на телефона си. Когато свърши и с това, беше сигурна, че Фин вече е направил няколко дължини.

Фин се измъкна от басейна и застана с леко разкрячени крака, очаквайки Пейтън да се обърне. Не можеше да откъсне поглед от великолепия й гръб. Чудеше се как щеше да се почувства тя, ако й кажеше, че гръбът ѝ го възбужда адски. Когато тя най-после се обърна към него, коленете му едва не го предадоха. Гърдите ѝ бяха пълни и закръглени, а ханшът — приятно заоблен над свършените бедра и удивителни дълги крака. Тя беше слаба и стегната и в същото време мека навсякъде. По дяволите, как я желаше.

Пейтън пусна телефона в джоба на халата си и погледна през рамо. Видя, че Фин стои до басейна и я наблюдава. Изражението му ѝ подсказа, че банският ѝ си е свършил работата. Тя бавно се приближи до него, спря за момент, за да прекара пръсти по гърдите му и после продължи. Той я настигна, вдигна я на ръце и скочи във водата. Когато се подадоха над водата, ръцете ѝ бяха обвити около врата му, а тялото ѝ се притискаше към неговото.

— Покажи ми какво можеш. — Заповедта му беше строга и невероятно секси.

Тя целуна врата му, после ухапа леко ухото му. Езикът ѝ докосна кожата му.

Фин се напрегна и инстинктивно я прегърна още по-силно.

— Какво правиш, Пейтън?

— Показвам ти какво мога — прошепна тя.

— Имах предвид плуването — каза той и дръпна опашката ѝ, така че да повдигне лицето ѝ нагоре. Устните му покриха нейните. Дланите му се спуснаха към ханша ѝ и я повдигнаха, така че да обвие краката си около него. В този момент тя му принадлежеше напълно.

Задъхан, той най-после повдигна глава.

— Какво друго можеш?

Предизвикателството проблесна в погледа му.

— Още много — прошепна тя.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му, погалиха ги, после се спуснаха надолу, все така нежни. Той рязко си пое дъх, докато пръстите ѝ се пъгнаха под ластика на банския му.

Изведнъж тя се отблъсна от него.

— Но ние сме дошли тук да плуваме. — Тя се засмя и заплува към другия край на басейна.

Фин стоеше и я наблюдаваше. Дълги равномерни махове, правилно движение на краката, завъртане на главата само колкото да вдиша. Техниката ѝ беше толкова добра, колкото и последния път, когато я беше виждал да плува. Тя беше изминала дълъг път от онова лято преди години, когато той се зае да я учи.

Спомни си на какъв ад беше подложила родителите си. Те отчаяно искаха дъщерите им да се научат да плуват — и до ден-днешен майка ѝ се разплакваше винаги щом станеше дума как Пейтън за малко не се бе удавила. Луси и Айви напредваха бързо, но Пейтън пицеше като попарена всеки път, щом се доближеше до водата. Родителите ѝ опитаха всичко. Групови уроци в градския басейн, индивидуални уроци в кьнтри клуба, но Пейтън — упорита като магаре и ужасена от водата — отказваше всичко. Харесваше ѝ да носи бански. Но нямаше никакво намерение да го мокри.

Двамата бащи — неговият и на Пейтън — измислиха гениалната идея Фин да я научи. В първия момент реакцията му не беше положителна. Точно това му трябваше на един четиринайсетгодишен тийнейджър: момиче — на колко ли беше тогава — на пет или на шест — което не спира да пици, щом се доближи до водата. Той опита да се измъкне от уроците, но баща ѝ използва собствените думи на Фин, за да го накара да се съгласи. Напомни му, че той самият беше настоял, че Пейтън трябва да се научи да плува заради собствената си безопасност. Макар и с неохота Фин отстъпи.

След като беше предупреден за страха ѝ от басейна, Фин се появи за първия урок, подготвен за битка, но се случи най-странното нещо. Тя изобщо не запищя. Обви ръце около врата му и доброволно му позволи да я занесе във водата. Беше прекалено малка, за да изпитва такова безусловно доверие, но то беше факт и само след три-четири седмици той я беше научил да плува като риба.

А сега стоеше в басейна и я гледаше как се плъзга във водата. Беше доволен, че тя не е забравила наученото. Тя плуваше към него и

когато се обърна и започна поредната дължина, той заплува редом с нея.

Пейтън не притежаваше издръжливостта на Фин. Тя се измори след десет минути и излезе от басейна, доволна, че може да седне отстрани, докато той продължаваше да плува.

Мислите ѝ бяха много объркани. Имаше толкова неща, за които да се тревожи, че не знаеше откъде да започне. Откакто беше пристигнала в Бишъпс Коув, се занимаваше само с потушаване на пожари. Не беше имала време да мисли за ресторанта, който искаше да ремонтира. Сградата му беше вътре в курорта, но той беше затворен от години. С правилния майстор-готвач, с едно убийствено меню и красив интериор, той можеше да стане популярно място. Веднага щом другите ремонти потръгнаха гладко, тя щеше да се фокусира върху ресторанта.

Новата дупка от куршум в колата ѝ беше друга грижа. Според Фин не можели да идентифицират стрелеца... поне засега. Ако Дрю Албъртсън стоеше зад стрелбата, тя се надяваше да го е убедила, че не представлява заплаха за него и че той се е прибрал в Минесота, готов да забрави за нея.

А това извика най-голямата ѝ грижа — записът и как той да се озове в правилните ръце. Трябваше да обсъди с Фин ходенето в Атланта. Веднага щом Мими ѝ изпратеше точните часове на полетите на Ерик, Пейтън щеше да си запази билет. Надяваше се да успее да се върне още в същия ден. Записът беше голяма тежест на раменете ѝ и колкото по-скоро го предадеше на Ерик, толкова по-добре.

Неизвестността допълнително я изнервяше. Ами ако Ерик не предприемеше нищо спрямо Дрю? Ами ако не обърнеше внимание на записа? Тогава какво? След преживяното в Далтън беше почти невъзможно да запази оптимизма си, но тя беше твърдо решена да опита. Искаше да вярва, че Ерик ще постъпи правилно.

Вдигна ръка и свали ластика от косата си, после прокара пръсти, за да я подреди малко, и я изсуши с една кърпа. Дали Фин щеше да я придружи в Атланта? Не би имал причина да го направи, помисли си тя. Сега, когато Дрю смяташе, че Пейтън няма да му създава проблеми, вероятно тя вече не беше в опасност.

Изведнъж Фин се озова пред нея. Той се подаде от водата като митичен бог, а меката светлина от басейна му придаваше неземен ореол. Пейтън не можеше да мисли нормално, когато той беше толкова

близо до нея. Той я вдигна на ръце и издърпа във водата. Пейтън обви крака около кръста му и постави ръце на раменете му.

— На какво се усмихваш? — попита той.

Тя започна да масажира врата му.

— Когато се подаде от водата, ми напомни за Посейдон. Само дете не носеше вила.

— Посейдон носи тризъбец, не вила — поправи я той.

Усмивките им избледняха, когато двамата впериха погледи един в друг и изведнъж напрежението помежду им стана осезаемо.

Той се любуваше на устните ѝ.

— Не мога да се контролирам, когато съм с теб. — Това не прозвуча като щастливо признание.

— И това е лошо?

— Да. — Устните му покриха нейните. В тази целувка нямаше нищо нежно. Тя беше ненаситна и търсеца. Когато той най-последно вдигна глава, и двамата едва си поеха дъх. — Устните ти са толкова меки. — Палецът му нежно обходи линията им. — Харесва ми вкуса ти.

Тя потрепери в ръцете му, сладките му думи караха топлина да се разлива на вълни през тялото ѝ. Той отново я целуна — дълга, страстна целувка без никакви задръжки. Пейтън се разтопи в ръцете му. Ако той беше пожелал, можеше да я има веднага там. Беше готова да му даде всичко за още една целувка.

Вместо това той я издърпа от басейна и уви халата около раменете ѝ.

Фин не каза нито дума, докато вървяха към апартамента. Той изглеждаше потънал в мислите си.

Веднага щом вратата се затвори зад тях, Пейтън се отправи към банята.

— Ще си взема душ, за да отмия хлора от косата си.

Тя свали банския си и тъкмо пусна водата и настрои температурата, когато той почука на вратата. Пейтън се покри с една хавлия и извика:

— Не е заключено. Какво искаш? Кърпите са в шкафа, сапунът... — Тя откря вратата и надникна. — Искаш ли нещо?

Той бутна вратата и тръгна към нея.

— Искам теб.

Това беше най-дългият душ, който някой от двамата си беше вземал. И най-удовлетворяващият.

Час по-късно Пейтън седеше по средата на леглото с лаптопа си и търсеше полети до Атланта. Фин беше в дневната и говореше с Ронан по телефона. В един момент тя чу Фин да повишава глас и си помисли, че разговорът им е станал разгорещен, но после го чу да се смее.

След няколко минути Фин завърши разговора си и отиде в стаята на Пейтън, за да говори с нея. Спря на прага и остана известно време, загледан в нея. Тя носеше памучна нощница, която се закопчаваше отпред. Косата ѝ беше изсъхнала и беше прибрана зад раменете. Когато Пейтън помръдваше, кичури падаха върху лицето ѝ. Той искаше да прокара пръсти през копирената коса, да издърпа Пейтън в прегръдката си и да се люби с нея. Искаше отново да бъде вътре в нея, да усеща горещината ѝ.

— Какво правиш? — попита той.

Тя вдигна глава от екрана.

— Търся полет до Атланта в събота. Искаш ли да чуеш плана ми?

Бос и облечен само с боксерки, той се опъна на леглото до нея. Пъхна една възглавница под главата си и каза:

— Разбира се. Разкажи ми за плана.

— Удобно ли ти е?

— Съвсем.

След като тя му повтори наученото от Мими по телефона, каза:

— Ерик ще пътува през Атланта и има престой от три часа. Ще говоря с него там и ще го накарам да изслуша записа. После всичко ще зависи от него. Ще разбере, ако не можеш да дойдеш с мен — добави тя.

— Няма да ходиш без мен.

Тя се изненада от прилива на облекчение, който я заля.

— Да, добре, но ти не очакваш никакви неприятности, нали? Никой в Далтън освен Мими не знае, че ще разговарям с Ерик.

— И аз искам да говоря с него. Искам да чуя какво възнамерява да прави. Ще закова Парсънс — добави той сериозно. — Не ме

интересува колко време ще отнеме. Може би Ерик ще може да ми помогне за това.

— Как?

— Като помогне да се открият оръжията, които Парсънс използва. И, Пейтън, опасността ще дойде, след като изритат Дрю и жена му на улицата. Те няма да си тръгнат мирно и тихо.

— Ако ги изритат.

— Разказа ли на Луси за плана си?

Пейтън поклати глава.

— Утре ще ѝ кажа. — Тя изключи лаптопа си и го остави на шкафчето до леглото. — На нея няма да ѝ хареса. — Изведнъж се почувства уморена, облегна глава и затвори очи. — Искане ми се да не се налагаше да правя това — прошепна тя. Обърна глава да го погледне и попита: — Искаш ли да опиташ да ме разубедиш?

— Не.

— Разкажи ми за Даниел.

Въпросът го изненада.

— Защо питаш?

— Просто сменям темата. Кажи ми за нея.

— Какво за нея?

— Канел си се да ѝ предложиш брак преди три години, а после си се отказал. Тогава защо тя ти звъни сега, след толкова много време.

— Преди около година се срещнахме случайно на едно парти и тя ме покани да излезем на вечеря. Казах си — защо не.

— И сте вечеряли.

— Да.

Уф, получаването на информация от него, беше все едно му вадеше зъб.

— И?

— Тя искаше да се съберем отново. Аз не исках.

— А какво предизвика раздялата ви преди три години?

— Тя беше правила секс с друг мъж. Не можах да ѝ го простя, не исках — призна той. — Вече ѝ няха доверие.

— Повече от веднъж ли?

Той я погледна.

— Има ли значение?

— Не.

— Беше правила секс с него много пъти по време на отсъствията ми от града.

— И веднъж е стигало.

Фин си спомни колко го беше наранила изневярата. Проклет да беше, ако отново тръгнеше по този път.

— Приключихме ли с тази тема?

— Да. Но искам да те питам нещо друго... не за Даниел — добави бързо тя, като видя намръщеното му изражение.

— Добре, казвай.

— Ако аз не ти се бях обадила за дупката от куршум на покрива, ти щеше ли да ми се обадиш?

— Аз не знаех, че има такава, преди да ми се обадиш.

— Знаеш какво те питам. Щях ли изобщо да те чуя някога?

Той не искаше да я нарани, но и не искаше да я излъже. Отговори рязко.

— Не.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Добре тогава. Вече знаеше.

Пейтън се почувства сразена от отговора му, но се закле, че няма да му го покаже. Твърдят му отговор ѝ стигаше. Не искаше да чува основанията му. Тя не каза нищо, само кимна, за да покаже, че го е чула и после стана от леглото, взе лаптопа си и излезе от стаята.

— Къде отиваш?

— Да си включа лаптопа в зарядното. Батерията ми е паднала. — Пейтън доволна установи, че гласът ѝ не звучи напрегнат. Беше твърдо решена да се държи като зрял човек, да не си позволи да избухне. Щом той не искаше да я види отново, добре. Само дето не беше добре. Току-що се бяха любили под душа, за бога. Емоциите ѝ бушуваха. Беше ядосана, отчаяна и се чувстваше ужасно уязвима. Пак се беше издънила. Изобщо не трябваше да го целува, нито да си ляга с него, не трябваше да му се обажда. Въздъхна. Беше си научила урока.

— Твоят телефон ли звъни, или моят? — попита той, като я последва в кухнята.

Пейтън взе телефона му от плота и му го подаде. Не погледна кой го търсеше. Без да му обръща внимание, включи лаптопа си да се зарежда и започна да търси собствения си телефон. След като прерови под всички възглавници и завивки и размести всички кутии в кухнята — провери дори в хладилника, защото в Брентууд ѝ се беше случвало да го оставя там повече от веднъж — си спомни, че го беше пуснала в джоба на халата, който беше взела в басейна.

Там беше, но батерията му беше паднала. Канеше се да го включи в зарядното, когато забеляза, че има есемес от чичо Лен. Той искаше да се види с нея и сестра ѝ утре, за да обсъдят някакъв проблем. Пристигал в ранния следобед. Имаше и есемес от Луси, която я молеше да ѝ се обади, но Пейтън реши, че сестра ѝ ще почака до сутринта. Беше късно и Пейтън не беше в настроение за дълги разговори с никого.

Фин още говореше по телефона, когато тя си легна. Затвори вратата на спалнята си — мълчаливо послание, че иска той да я остави сама. Не се получи. Посред нощ се събуди в прегръдката му. Истината беше, че и тя го прегръщаше. Отново заспа, докато си мислеше, че трябва да се премести на другото легло.

Пейтън беше облечена и приготвяше закуската, когато Фин стана от сън. Тя чу шума от душа и устоя на еротичните мисли, които я връхлетяха. Вместо това се фокусира върху нещата, които вършеше в момента. Щеше да бъде най-любезната домакиня на света — дори и това да я убиваше.

Фин наместваше кобура си, когато влезе в кухнята.

— Мирише хубаво.

— Закуската ти е готова — усмихна се тя.

— А къде е твоята закуска?

— Вече я изядох. — Препечена филийка и портокалов сок — това беше единственото, което можа да погълне. С тези тревоги напоследък беше цяло чудо, че не беше получила язва.

Фин омете всичко до последната хапка.

— Наистина знаеш да готвиш — похвали я той.

— Благодаря. Трябва да тръгваме. Чака ме много работа тази сутрин.

Той стисна ръката ѝ.

— Пейтън, не мислиш ли, че трябва да поговорим за...

— Не — почти извика тя, за да го прекъсне. — Няма изобщо да говорим за това.

— Не искаш ли да знаеш защо аз...

Тя рязко издърпа ръката си.

— Не, не искам да знам.

Пейтън беше раздразнена, така че Фин реши да не настоява. Тя изглеждаше адски секси днес с тесните си дънки и тънко потниче под почти прозрачната блуза. Не беше неприлично облечена, но все пак беше провокативна. Искаше да ѝ каже да се върне в стаята си и да облече нещо не толкова възбуждащо, но всъщност просто искаше да сваля дрехите ѝ и да се люби с нея. Тъй като студеното ѝ отношение

показваше, че няма шанс това да се случи, той насочи мислите си към плановете за деня.

Каза ѝ какво възнамерява да направи чак когато стигнаха до хотела. Заведе я в офиса на Кристофър и я помоли да седне, после извика Луси да дойде при тях.

— Какво правиш? — попита Пейтън.

— Ще поговорим за това, което става. — И той обясни на всички защо е в курорта. Без Пейтън да подозира, Фин вече беше обсъдил ситуацията с Кристофър. Той знаеше повече от Луси.

— Открихме куршума в тавана на колата ѝ и трябва да открием пушката. В момента работим по този въпрос.

Кристофър попита:

— Как можем да помогнем?

— Нищо не може да се направи — каза Луси. — Пейтън е решила да не се занимава повече с тази история. Онзи ужасен мъж е дошъл да я заплашва чак тук, нали? И тя му е казала, че няма да създава неприятности. — Тя погледна Пейтън строго, но всъщност не беше сърдита, а изплашена за сестра си.

Пейтън погледна Фин, преди да ѝ отговори.

— В събота ще отида в Атланта, за да говоря с Ерик Суифт и да му дам записа. След това ще продължа напред.

Очите на Луси се напълниха със сълзи. Тя не каза нито дума цяла минута, докато Пейтън обясняваше какъв е планът ѝ, после избухна:

— Не. В никакъв случай. Да не си се побъркала? Трябва да се откажеш от тази история. Така сама си просиш неприятностите. Той ще ти отмъсти. Не можеш ли просто да се откажеш?

— Ти би ли могла? — предизвика я Пейтън. — Като знаеш на какво е способен, би ли си мълчала?

Луси понечи да отговори, но после размисли. Кристофър реши да отговори вместо нея.

— Не, не би могла да си замълчи. Би опитала да го спре.

Пейтън не искаше да продължава със споровете.

— Съжалявам, Луси — прошепна тя и излезе от стаята.

Фин я последва до бюрото ѝ.

— Трябва да отида до Порт Джеймс, за да се срещна с шефа на полицията и с още някои хора. От охранителния бизнес — добави той,

когато тя го погледна озадачена. — Тук си в безопасност. Обещай ми, че няма да излизаш.

Нямаше смисъл той да се тревожи. Тя имаше толкова работа, че можеше да остане на бюрото си до полунощ. Той я придърпа в прегръдката си и я целуна, преди да тръгне. Луси стоеше на вратата на офиса на Кристофър и ги видя, но не направи никакъв коментар за тази размяна на нежности, само повдигна леко вежди.

Сутринта отлетя. Пейтън откри оригиналните архитектурни планове на курорта и ги разгъна на една голяма маса в конферентната зала до офиса на Кристофър. Имаше два басейна близо един до друг, които се нуждаеха от сериозен ремонт. Колкото повече изучаваше плановете, толкова повече се убеждаваше, че басейните трябва да бъдат премахнати и заменени от един голям басейн. Може би с олимпийски размери. Тази мисъл я доведе до друга. Дали това място не можеше да стане тренировъчна база за известен брой седмици през годината? Мислите ѝ запрепусаха в посока на различните възможности.

Пейтън погледна часовника си. Чичо ѝ щеше да пристигне скоро и тя започваше да се чувства все по-притеснена заради причината за посещението му.

Луси беше също толкова напрегната. Тя беше сигурна, че проблемът е свързан с Деби. Отвори вратата на конферентната зала и показа глава, за да сподели това свое предположение.

— Братовчедка ни се е свързала с Лен. Той ще дойде да ни убеди да я приемем. — Петнайсет минути по-късно тя се появи отново, отпусна се тежко на един стол и попита: — Ами ако Лен е банкрутирал, но го пази в тайна?

Пейтън вдигна глава. Тя имаше свои собствени версии. Тревожеше се, че Лен може да е размислил, след като е открил колко неподготвени са за тази задача трите сестри. Сигурно идваше, за да им каже, че е допуснал грешка с предложението да управляват курорта.

Двете осъзнаха, че версиите само ги изнервят допълнително и решиха да поставят спирачки на въображението си до пристигането на чичо им. Не можеха да отгатнат причината за посещението му. Скоро обаче щяха да научат.

Фин се върна в един, а в един и половина се обади един от мъжете от охраната на портала. Луси вдигна телефона, но след като

послуша няколко секунди, включи високоговорителя.

— Обажда се Дейн от портала. Имаме проблем — каза мъжът.

— Какъв? — попита Фин.

— Тук има една луда жена и тя прави страшна сцена. Крещи и ругае нас с Роджър, защото отказваме да ѝ отворим. Тя е жената от снимката, която ни дадохте и която не трябва да влиза в курорта, нали?

— Точно така. Не ѝ отваряйте — настоя Луси.

— Да, госпожо. Но как да се отървем от нея? Тя вдига страшен шум. Чувате ли я? Не спира да натиска клаксона на колата си.

Всички погледнаха Фин, в очакване той да отговори. Той едва се удържаше да не се разсмее.

— Ти си от ФБР — напомни му Пейтън. — Отиди и я застреляй.

Той се разсмя. Луси споделяше мнението на сестра си, което разсмя и Кристофър.

— Тъх... агент Макбейн, тя заплашва да разбие портала с колата си — каза Дейн.

— Дайте ѝ последна възможност да си тръгне — инструктира ги Фин. — Кажете ѝ, че в противен случай ще извикате полиция. И го направете.

— Да, сър. Благодаря, сър.

Щом разговорът приключи, Луси попита:

— Колко ли време ще мине, преди тя да се откаже и да си отиде вкъщи?

Пейтън сви рамене.

— Тя е свикнала да получава каквото си науми.

— Може би ако се обадиш на съпруга ѝ, той ще дойде да я прибере — предположи Луси.

— Майтапиш ли се? Той дори няма да говори с мен. Той не ме харесва. Ти му се обади.

— И мен не харесва. Виж, ако Айви беше тук... С нея щеше да говори. Айви е сладураната на семейството.

— В семейството ви има и сладурана? — попита Фин.

— Трудно е да се повярва — обади се Кристофър.

— Хей, и ние сме сладки — настоя Луси.

Кристофър намери изявлението ѝ за изключително смешно и продължи да се смее, докато не се върна при бюрото си. Фин привлече

вниманието му, като го попита дали могат да поговорят за някои неща насаме.

— Какви неща? — попита Пейтън.

Фин не отговори. Той последва Кристофър в офиса му и затвори вратата зад себе си.

— Забелязала ли си колко грубо се държи Фин понякога? — попита Пейтън.

— А ти забелязала ли си колко отвратително се държи Кристофър понякога? — изтъкна Луси. — Поне с мен. С теб е учтив.

— Само защото аз не споря с него. Той е много експедитивен, не мислиш ли? И умен. Сякаш винаги е управлявал курорт.

Луси кимна.

— Не бих го признала пред него, но наистина се нуждаем от него тук. Той знае какво прави.

Пейтън се съгласи, после каза:

— Имам идея за басейните. Кажете ми какво мислите.

Тя обясни хрумването си, като нахвърли няколко варианта на сестра си и по средата на обяснението на гениалната ѝ идея, чичо Лен влезе в офиса. И двете сестри скочиха на крака и го прегърнаха. С посребрената на слепоочията коса и искрящи очи той изглеждаше още по-хубав и впечатляващ от обикновено.

След като приключиха с поздравите, Лен огледа офиса и попита:

— Къде са останалите?

— Из целия курорт — отвърна Луси.

— Как се справя Кристофър?

Тъй като той гледаше към Луси, тя отговори:

— Страхотно. Много го бива.

— Къде е той?

— В офиса си заедно с Фин — отвърна му Пейтън.

— Фин е тук? — попита усмихнат Лен. — Не съм го виждал от години. Какво прави тук?

— О, знаеш го Фин, обичайното, печели награди, получава повишения, спасява градове. Все същото.

— Той е изключителен, нали?

— Такъв си е.

— Надявам се, да не се сърди, че ще ги прекъсна. Хайде да видим. — Той почука на вратата на Кристофър и надникна в стаята.

— Имам малък проблем и се надявам ти и момичетата да можете да ми помогнете.

— Разбира се — отвърна Кристофър.

Лен направи знак на Луси и Пейтън да влязат и да седнат на кожения диван, а той си придърпа един стол и седна срещу бюрото. Фин стоеше облегнат на прозореца и нямаше желание да се мести оттам. Пейтън му отправи красноречив поглед, с който искаше да му внуши, че не желае Лен да научава причината за присъствието му. Фин ѝ намигна. Дали това означаваше, че е разбрал мълчаливото ѝ послание? Или че смяташе да му разкаже всичко?

Лен привлече вниманието на всички.

— Човек има предел на търпението си.

Озадачен, Кристофър се обади:

— Сър?

Фин наблюдаваше Пейтън и Луси. Израженията им показваха, че знаят за какво говори Лен. Изглеждаха ужасени.

— Не мога да ви кажа какъв брой обаждания получих от брат си Брайън. Това е бащата на племенницата ми Деби — обясни на Фин той. — Също и от самата Деби — добави уморено. — По около десет-дванайсет на ден. Всъщност обмислях да си сменя телефонния номер.

Пейтън усети присвиване в корема. Луси я сръга и произнесе без звук:

— О, боже.

Пейтън се прекръсти, за да се спаси от задаващото се бедствие и съжали, че не си носи светена вода, за да се напръска и с нея. Човек трябва да използва всички средства, когато се сблъска с дявола.

— Знам, че понякога тя е непоносима — продължи Лен. — Но тя е от семейството и е в затруднено положение. Шон е подал молба за развод. Оказа се, че той има връзка с друга жена.

Още един провален брак — помисли си Пейтън. — Никой ли не можеше да бъде верен?

— Повечето пари, които им дадох, са отишли за плащане на данъци, които са дължали отпреди — обясни Лен. — Предполагам, че адвокатът по бракоразводното дело ще им прибере останалите. Така, ето какво ви предлагам. — Той погледна племенниците си и видя, че косите им са настръхнали, затова бързо продължи: — Не се тревожете,

няма да позволя тя да се включи във вашето начинание. Бишъпс Коув принадлежи на вас.

Лора и Пейтън се облегнаха назад облекчени. Но радостта им се оказа кратка.

— Говорих с Деби и й казах, че ще й купя къща, може би къща на брега, ако иска, но че тя трябва да работи тук в продължение на шест месеца и да докаже на Кристофър, че се труди усърдно. Като казвам работа, имам предвид истинска работа — без глезотии.

— Защо тук? Имаш и други имоти? — Гласът на Пейтън прозвуча, сякаш се задушаваше.

— Защото Кристофър знае как да се оправя с трудни хора.

В този момент Кристофър погледна Луси и се ухили.

— Добре, значи се разбрахме — каза Лен и Кристофър кимна.

— Къде ще се настани тя? — попита Луси.

— Извън курорта. Платих й наема за един апартамент за шест месеца. Не е сигурно, че ще издържи толкова дълго. Ще видим. Казах й, че започва в понеделник.

Фин погледна Пейтън и Луси. Израженията на двете сестри бяха почти еднакви. Изглеждаха сякаш на главите им щеше да се излее дъжд от злини.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пейтън и Фин пристигнаха в Атланта един час преди кацането на полета на Ерик, което им даде достатъчно време да стигнат до неговия изход и да изчакат там, за да го пресрещнат.

Мими беше снимала с телефона си една снимка на Ерик и я беше изпратила на Пейтън, но кадърът не беше много ясен. Все пак Пейтън беше сигурна, че ще го разпознае, защото всички казваха, че той много приличал на баща си.

— Ти познаваш ли Рандолф Суифт? — попита Фин.

— Не.

— Някога виждала ли си го? Примерно по коридора или и кафенето на издателството?

— Не, но има един голям негов портрет с маслени бои във фойето на сградата. Не се притеснявам. Ще позная Ерик. Мими каза, че приличал на Рандолф.

— Но ти никога... — Той спря. — Добре, ти си знаеш.

— Да.

След час се наложи да преосмисли това си твърдение. Първият мъж, когото заговори, беше точно копие на образа на Ерик, който си представяше: руса коса, висок, слаб, с вид на студент. Той дори носеше раница като типичен студент.

— Скрый си пистолета — прошепна тя, докато се приближаваха към мъжа. — Не искам да го изплашиш.

— Къде предлагаш да го скрия?

— Под сакото си.

Фин остана на крачка-две зад нея и видя как Пейтън дръпна непознатия настрана и му се представи, а после попита дали той е Ерик Суифт. Мъжът огледа Пейтън от главата до петите, усмихна се, после отново я огледа. На Фин му се прииска да го удари. Когато чу отговора, Фин се приближи, готов да му забие един.

— Ще бъда който искаш — отвърна мъжът. — Да отидем ли някъде да се опознаем?

Пейтън погледна през рамо към Фин.

— Кой го казва?

Господин Флиртаджия изтрезня, когато видя значката на Фин.

— Ей, тя ми се нахвърли.

— Не съм ви се нахвърлила — отрече възмутено Пейтън, а лицето ѝ почервения.

Фин накара мъжа да покаже документ за самоличност, после го отпрати.

— Не мисля, че някога съм се чувствала толкова неловко — прошепна тя.

— А, чувствала си се — отвърна Фин с усмивка.

Обърнаха се и загледаха хората, които се появяваха на изхода от самолета. Група мъже следваха възрастна двойка, която не бързаше, докато вървеше нагоре по рампата.

Фин изчака мъжете да изпреварят двойката, после извика:

— Хей, Ерик.

— Да? — Един мъж се отдели от останалите пътници и се обърна към Фин.

— Ето ти го — каза Фин на Пейтън.

— Не прилича на баща си — каза тя смутено. — Чувствам се нервна — прошепна, докато гледеше как Ерик се приближава.

Той беше висок и слаб, както го беше описала Мими, но според Пейтън нямаше никаква прилика с портрета на Рандолф. Тя знаеше, че Ерик е на около двайсет и седем, но този мъж изглеждаше много по-млад, като някой, който току-що е постъпил в университета. Облечен бе в раирана тениска и дънки и със слушалки на врата, чийто тънък кабел се губеше в джоба му. Носеше в ръка яке и раница.

— Ерик Суифт? — попита Пейтън.

— Да. — Той се усмихна учтиво, но изглеждаше озадачен, сякаш би трябвало да я познае, но не може да се сети коя е.

Пейтън протегна ръка, представи себе си и Фин, а после побърза да обясни:

— Не сме се срещали. Работех за списанието на баща ви за кратко.

Ерик насочи вниманието си към Фин и се намръщи при вида на пистолета му.

— За какво става въпрос? — попита той.

— Можем ли да поговорим някъде на по-спокойно място? — попита Пейтън. — Има нещо, което мисля, че трябва да чуете.

Без да каже нещо, но любопитен, Ерик ги последва до зоната за транзитни пътници, която беше след още няколко изхода. Значката на Фин беше достатъчна, за да ги пуснат в залата с ограничен достъп за пътници първа класа. Пейтън се зарадва, че Ерик очевидно не беше свикнал да посещава такива ВИП зали, защото това го правеше по-нормален и по-различен от Дрю и Ейлийн. Фин избра една ниша в дъното, която беше достатъчно изолирана от останалите места за сядане, за да им осигури известно уединение, и Пейтън и Ерик се отпавиха натам, а Фин се отби на бара да вземе бутилки с вода за всички.

Ерик и Пейтън седнаха един срещу друг, а Фин постави бутилките на ниската масичка по средата и се настани на съседното кожено канапе. Езикът на тялото на Ерик го издаваше. Той беше напрегнат, сякаш знаеше, че предстои нещо лошо.

— Както казах — започна Пейтън, — аз работех за списанието ви.

Фин наблюдаваше внимателно Ерик в очакване на реакцията му.

— Съпругът на сестра ви ми беше шеф.

— Досетих се — каза той и се наведе напред.

— Как се досетихте...

— Красива сте — каза той направо. — Дрю рано или късно би намерил начин да ви премести в своя отдел и под своето ръководство.

— Харесвате ли съпруга на сестра си? — попита Фин.

— Не, не го харесвам. Той е негодник.

— Ами сестра ви? Разбирате ли се с Ейлийн?

Отначало Ерик изглеждаше малко смутен от въпроса.

Той замълча за момент, после каза:

— Всеки от нас пое по различен път още преди години. Тя се държеше ужасно с майка ни. — Той поклати глава. — Никога няма да й простя това... въпреки че баща ни й прости — добави той след малко. Изправи се на стола си и каза настоятелно: — Кажете ми за какво става въпрос.

— Откъде да започна? — попита тя Фин.

— Защо не от първия ти работен ден в списанието.

— Да, добре. — Тя започна да описва своя кошмар.

На няколко пъти Ерик преbledня, изруга тихо, но явно изобщо не се усъмни в разказа ѝ.

Когато Пейтън завърши разказа си, вече трепереше. Тя се изправи и взе едно шише вода. Отвори го, отпи и щеше да се върне на стола си, но Фин я дръпна да седне до него. Той усети, че в момента тя имаше нужда той да ѝ прехвърли малко от силата си.

— Парсънс е тръгнал да я преследва, когато тя е потеглила от Далтън — каза Фин и обясни за дупките от куршуми.

Ерик отвори уста да спори, после спря, защото осъзна, че твърденията им звучат достоверно.

— Знам, че Парсънс е способен на всичко. Той е побойник и паразит.

— Вече на два пъти някой стреля по Пейтън. Два пъти — повтори гневно Фин. — Имаме четирима заподозрени.

Четирима? — учуди се Пейтън. Откъде му хрумна това число? Тя се обърна да го попита, но той постави дланта си върху ръката ѝ и леко я стисна, за да ѝ покаже, че ще ѝ обясни по-късно.

— Предлагам сега да чуете записа — каза Фин.

— Тъй като имате слушалки, няма да го пускам на говорител, за да не го слушам отново — каза Пейтън и добави мислено: — *Слава богу!* — Всеки път, когато чуваше гласа на Дрю, настръхваше от ужас.

Тя отвори файла със записа и подаде телефона си на Ерик. Той включи жака, намести слушалките на ушите си и натисна бутона за възпроизвеждане.

Всякакъв цвят изчезна от лицето на Ерик, макар че преди няколко минути страните му бяха поруменели. Пейтън предположи, че той слуша ужасните неща, които Дрю беше казал за майка му. Когато записът свърши, Ерик изглеждаше остарял с десет години. Челото му беше набраздено от дълбоки бръчки и устните му се бяха превърнали в тънка ивица. Той подаде телефона на Пейтън и свали слушалките си.

— Баща ми чул ли е този запис? — попита той.

— Не.

— Защо не?

— Сестра ви го охранява като ротвайлер. Никой не може да се добере до него. Тя го изолира от всички негативни новини.

Ерик разтри челото си.

— Пътуването до Европа, за да посетят всички любими места на мама... това е било измама, нали? За да си възвърнат благоразположението на татко.

Пейтън не каза нищо и през следващите десет минути Ерик мълча.

— Какво ще предприемете, след като знаете това? — попита Фин.

Отговорът беше незабавен.

— Ще го изритам. Също и Ейлийн. Татко искаше да поема по-активна роля в компанията и сега, след като почти съм завършил магистратурата си, мога да го направя — заяви той решително. — Ще говоря с него. Винаги ходим заедно на гробището, когато се прибера вкъщи. Мисля, че това му помага. — Гласът му беше пропит с тъга, когато добави: — Тя много му липсва. На мен също.

Той почука с пръст по телефона на Пейтън и каза:

— Ще ми изпратите ли записа? — Даде ѝ номера си и след секунди файлът беше прехвърлен. — Ще накарам татко да го изслуша, докато сме на гробището. Това е единственото време, когато сме сами. Ейлийн никога не идва с нас.

— Дрю очаква, че баща ви ще съобщи на паметната служба, че той е новият главен изпълнителен директор на компанията.

Ерик поклати глава.

— Не, това се промени. Вчера татко ми се обади и ми каза, че ще направи официалното съобщение в петък. Каза, че Дрю го убедил да го изтеглят напред. Не искал на паметната служба за майка ми да се говори за бизнес.

— Това е след по-малко от седмица — каза Пейтън. — Как ще го изритате, ако вече е поел компанията? Най-добре да намерите начин да го направите преди това.

— Назначението му е временно — обясни Ерик. — Татко иска да прекарам две години в компанията, като изучавам как работят различните отдели, а после да поема управлението. Той не желае зет му да ръководи семейния бизнес.

— Дрю никога няма да ви отстъпи ръководството, ако го получи — каза Пейтън. — Защо не са сложили Ейлийн на този пост?

— Тя не желаше — отвърна Ерик. — Ейлийн искаше Дрю да ръководи компанията. Тя и без това не би могла да се справи. С начина,

по който се отнася с хората... На моменти е непоносима — каза той и въздъхна уморено, после добави: — Но обожава съпруга си.

— Това е странна любов — не се сдържа Пейтън. — Чухте записа, за бога. Знаете, че Дрю постоянно кръшка.

— Чувал съм слухове. Просто не бях...

— ... сигурен дали са верни? Наистина ли сте били толкова наивен? — Пейтън не искаше да прозвучи грубо, но държеше той да разбере последствията, ако Дрю останеше начело на компанията.

— Не наивен — поправи я Фин. — Просто не е искал да знае, нали така, Ерик?

Ерик нямаше намерение да се извинява.

— Не, явно не съм искал. Знаех, че е женкар, знаех, че Ейлийн не се интересува от другите жени. — После веднага попита Пейтън: — Ще съдите ли компанията? Успехът ви е гарантиран, ако го направите.

Тя седеше на ръба на канапето. Облегна се назад върху рамото на Фин и каза:

— Това зависи от вас и баща ви. Прогонете Дрю от компанията и включете причината за уволнението в досието му. Искам миналото му да го преследва. И още нещо, Ерик... считайте, че сте предупреден. Разказах ви, разполагате със записа. Ако не предприемете нищо спрямо Дрю, рано или късно някоя от жертвите му ще съобщи за тормоза и аз ще оповестя, че вие сте знаели що за перверзник е. Ако го оставите ненаказан, той ще съсипе компанията. Най-добре да постъпите правилно.

— Дадохте ми доста теми за размисъл — каза той, изправи се и взе раницата си.

До този момент Фин, който седеше спокойно отпуснат, рязко се промени.

— Седнете. Още не сме свършили.

Гласът му стресна Ерик и той седна на стола си.

Фин се наведе, подпрял ръце на коленете си, и впери поглед в Ерик. Искаше да го накара да се притесни и постигна целта си.

— Колко често Дрю ходи с приятелите си на лов? — попита той.

Въпросът изненада Ерик.

— Не знам. По-рано ходеха два-три пъти годишно.

Пейтън се зачуди какво е намислил Фин. Дрю беше заявил, че не ходи на лов, а само за риба. Нали така?

— Къде държат пушките си?

— Защо питате?

— Къде държат пушките си? — повтори въпроса Фин.

— Винаги вземат назаем пушките на баща ми. Когато татко беше по-млад, обичаше да ходи на лов. Веднъж води и мен. На мен не ми хареса студът и не пожелах да отида втори път. Татко има доста голяма колекция от пушки. Някои от тях са доста ценни. Затова татко винаги настоява Дрю да ги връща веднага след като свършат с лова.

Изведнъж Ерик придоби слисан вид, осъзнал накъде биеха въпросите на Фин.

— Мислите, че Дрю е използвал... — Най-последно си даваше сметка колко тежка е ситуацията. Той се обърна към Пейтън. — Той е искал да ви убие — прошепна. — Бил е готов да стигне толкова далеч заради какво? Заради някаква глупава работа.

— Заради парите и властта — каза Фин. — Искам да получа тези оръжия. Ще ми помогнете ли?

Ерик кимна.

— Кажете ми какво да направя.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Ти направо му изкара ангелите — каза Пейтън на Фин. — Горкият Ерик трепереше, когато си тръгна.

— Чудесно. Трябва да е изплашен. Ако се издъни, ако каже нещо на някого, преди баща му да е преминал към действие, какво мислиш, че ще стане?

Фин водеше Пейтън към изхода за полета им към Флорида.

— Дрю ще опита да го спре.

— Приятен начин да кажеш, че ще го убие.

— Не можеш да знаеш...

— Стига. Ти направи записа и той прати някой да те убие. Разбира се, че ще поиска Ерик да замълчи завинаги. Вероятно ще го нагласи да изглежда като нещастен случай. Имаш ли представа колко пари са заложили на карта? По дяволите, да, той ще го убие.

— Казваш го така невъзмутимо.

Той се усмихна.

— С какъв тон искаш да го кажа?

— Не знам. Може би загрижен. — *Поне загрижен* — помисли си тя. Отношението му ѝ се струваше твърде цинично.

Той рязко спря и постави ръце върху раменете ѝ. Вгледа се в очите ѝ с много сериозно изражение.

— Ти си моят приоритет. Агенти Хътън и Лейн ще се върнат в Далтън, преди Ерик да пристигне. Те ще отговарят за него. Не се тревожи.

— Ще се върнат в Далтън? Вече ходили ли са там?

— Да, разпитаха Парсънс и още неколцина.

— Кога е станало това?

— След като видях дупките край резервоара ти, им се обадох.

По уредбата съобщиха, че пътниците за техния полет трябва да се отправят към изхода за самолета и това прекъсна разговора им. Пейтън беше уморена, напрежението и стресът от срещата с Ерик и

тревогите каква ще бъде реакцията му я бяха изтощили. Тя просто искаше да затвори очи и да опита да се отпусне.

Но нямаше никаква вероятност това да се случи. Тя постоянно си повтаряше, че е направила каквото е могла и че сега всичко е в ръцете на Рандолф и сина му. Ако Ерик спазеше обещанието си, тя можеше най-после да продължи напред.

Но нямаше да продължи напред с Фин. Той беше заявил съвсем открито, че не е възнамерявал да ѝ се обади, и тя беше сигурна, че чувствата му не са се променили. Чак когато вече бяха в колата и пътуваха по моста към Бишъпс Коув, тя събра кураж да повдигне темата.

— Когато това свърши, ако искам да те видя отново, трябва ли да си купя пистолет и да стрелям по колата си?

Той я погледна, намръщи се и каза:

— Знаеш, че ако някога имаш проблем, ще дойда да ти помогна. Просто трябва да ми се обадиш.

О, не, това нямаше да се случи никога, обеща си тя. Никога повече нямаше да му се обади по никаква причина. Щом той не я искаше в живота си, тя нямаше да го кара да промени мнението си.

Никой от двамата не каза нито дума повече, докато не паркираха пред апартамента ѝ. Точно когато тя посегна да отвори вратата, той постави длан върху ръката ѝ, за да я спре, и каза:

— Наистина прецаках нещата с теб. Изобщо не трябваше да те докосвам. Това не може да доведе доникъде, знам това... и ти беше девствена, което не предполагам. Трябваше да те оставя сама... Ако продължа с това, преди да си усетила, ще се окаже, че съм разбил сърцето ти. Не искам да те наранявам.

— Защо ще си разбил сърцето ми?

— Да влезем вътре.

Тя отчаяно се опитваше да не избухне. Ако Фин не изглеждала и не говореше толкова измъчено, тя щеше да му каже какво мисли. Щеше да му изкрещи: *Сега* ли се сети да ми го кажеш? След като се люби с мен толкова пъти? *Сега* ли реши, че това не е трябвало да се случи?

— Отговори на въпроса ми — настоя тя.

— Защото може да се влюбиш в мен.

Това беше моментът, в който тя осъзна колко е заблуден Фин Макбейн.

— Аха, разбирам.

— Знам, че това звучи арогантно. Просто...

— Разбирам — повтори тя.

Пейтън слезе от колата, преди той да успее да заобиколи, за да ѝ отвори вратата. Не изтича вътре, а го изчака и тръгна с него, за да не му покаже колко е разстроена.

— Дватамата с теб искаме различни неща. Аз съм осем години по-голям от теб и не искам никога да се женя. Това няма да се промени — натърти той. — А ти си млада и вероятно искаш всичко. Съпруг и деца.

Любопитна, тя попита:

— Откъде знаеш какво искам?

— Ти имаш любящо сърце.

Това друг начин да я нарече наивна ли беше? — зачуди се тя.

— А ти нямаш, така ли?

— Ти не си такъв песимист като мен.

Тя му подаде ключа и го остави да отключи.

— Казваш ми, че аз все още вярвам в любовта и в щастливия брак, а ти си проумял, че това са глупости. Ето, виждаш ли? Разбрах те.

Той не опита да спори с нея. Минаваше полунощ и тя беше изтощена.

— Ще си взема душ и ще лягам. Лека нощ.

След няколко минути тя седеше под душа с надеждата горещата вода да облекчи възлите в мускулите ѝ. Чудеше се колко време ще ѝ трябва да се отърве от гнева и отчаянието, и да се почувства обидена от това, че я беше отхвърлил. Тя не беше дете, знаеше какво прави, когато си легна с него, и не съжаляваше за случилото се.

Искаше ѝ се и той да не съжалява. Станалото — станало. Така ѝ казваше баща ѝ, винаги когато не можеше да измисли логично обяснение защо се е случило нещо лошо.

Не можеше да се успокои. След като изгаси лампите и си легна, си припомни разговора им. Той ѝ каза, че не е трябвало изобщо да я докосва. Точно думите, които всяко момиче си мечтае да чуе. И че бракът не бил за него. Реши, че вината за това е на Даниел. Той е искал да се ожени за нея, а тя му е изневерила. Явно е бил съсипан от

предателството ѝ. Всичко беше свързано с доверието, заключи Пейтън. Фин очевидно беше решил, че единственият начин да защити сърцето си, е, като никога повече не се довери на жена. Дали още обичаше Даниел? От тази мисъл ѝ се догади.

Предстоящата седмица щеше да бъде трудна и тя нямаше време да се самосъжалява. Една-едничка сълза се плъзна по бузата ѝ. Повече не си позволи.

По време на закуската в неделя сутрин Фин каза на Пейтън, че трябва да си тръгне рано в понеделник.

— Двамата с Ронан трябва да отидем в Сиатъл за една среща, преди да се върнем във Вашингтон, но с теб всичко ще бъде наред. Кристофър е наел двама души от една от най-добрите охранителни фирми в окръга. Проверих ги, наистина се справят отлично с работата си. Те ще те охраняват.

— Не би трябвало да има никакви проблеми, докато Дрю не открие, че Ерик разполага със записа.

— Винаги очаквай проблеми. Бъди готова за тях.

Тя кимна. Внезапно си спомни нещо, което се канеше да го попита.

— На летището ти каза на Ерик, че има четирима заподозрени. Преброих Дрю, Парсънс и Ейлийн. Кой е четвъртият?

— Ерик.

— Но той...

— Казах ти го и преди. Не вярвай на нищо, преди да бъде доказано. Ерик твърди, че двамата със сестра му не се разбират изобщо. Но това може да не е вярно. Не можем да бъдем сигурни дали не ѝ се е обадил още от летището, за да я предупреди.

Пейтън се замисли над думите на Фин и му наля още кафе.

— Ами ако не е никой от тях, ако е някой друг, който няма нищо общо с Далтън, но въпреки това желае смъртта ми. Това би било истинска изненада, не мислиш ли?

Той не повярва на ушите си.

— По дяволите, Пейтън, истинска изненада?

— Просто казвам...

Той я прекъсна.

— След като проучих Дрю и след срещата с него, съм убеден, че той стои зад опитите за убийството ти. Знаем, че Парсънс е съмнителна личност и че работи за него. Но може да има и някой неизвестен и това ме тревожи. Може да е наел убиец, някой извън кръга на познатите му, някой, когото не познаваме.

— Ако е наел професионалист да ме убие, не получава това, за което е платил. Този стрелец не го бива с мерника.

Фин бързо отиде до нея и я притисна към плота.

— Не се шегувай с това. Ако нещо ти се случи... — Той потъна в красивите ѝ очи, водеше битка, която знаеше, че ще загуби. — По дяволите — прошепна само секунда преди устните му да се притиснат към нейните.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му и пръстите ѝ се заровиха в косата му. Страстта изригна помежду им и Пейтън искаше целувката никога да не свърши.

Той се осъзна и рязко се дръпна назад. Опита да си поеме дъх и каза:

— Съжалявам. Не трябваше да го правя. Не знам какво ми става. Когато съм край теб, явно не мога да се контролирам. Това е ужасно.

Наистина — помисли си Пейтън.

— Тогава е добре, че си тръгваш. — Тя отпусна глава на рамото му и затвори очи. Искаше да запомни прекрасното му ухане — толкова свежо, чисто и мъжествено.

Осъзна, че се държи като глупачка и се дръпна настрана. Всички хубави неща свършват, нали?

— Трябва да отидем в хотела. Кристофър ни чака — каза Фин.

— Защо ни чака?

— За да поговорим за охранителите и техния график.

— Ами ако не ги харесам?

— Тогава няма да ги харесаш.

— Не мога ли да поискам да ги сменят с други?

— Не, не можеш. — Той стисна ръката ѝ. — Това е сериозно.

Кристофър беше във фойето с Луси и спореше за нещо, което очевидно беше важно за нея. Кристофър изглеждаше примирен, а Луси — раздразнена.

— Спорите ли? — попита Пейтън. — Каква изненада!

— Не спорим — настоя Луси. — Просто Кристофър се инати.

— Кога ще пристигнат охранителите? — попита Фин.

— Срещата е в десет и те ще дойдат навреме — отвърна Кристофър.

— И ти познаваш лично и двамата?

Кристофър кимна.

— Работил съм с тях в „Специални операции“.

Луси го погледна шашната.

— Кой си ти всъщност?

— Аз съм човекът, който ти казва какво можеш да поръчваш и какво не, сладурче, а канапета по дванайсет хиляди долара не са ни по джоба. Няма да ги получиш. Обещах на чичо ти, че всички разходи за ремонти и обновяване ще бъдат разумни.

Пейтън обмисли думите на Кристофър и изведнъж осъзна истината. Чичо Лен беше възложил на Кристофър да следи те с Луси и Айви да не направят някакъв сериозен гаф. Лен не искаше те да се провалят и Кристофър трябваше да се погрижи за това. Беше странно, но изведнъж тя се почувства, сякаш товарът на раменете ѝ беше станал малко по-лек. Кристофър очевидно знаеше какво прави.

— Добре тогава — каза тя.

Луси се обърна към нея.

— Какво значи добре тогава?

Пейтън вдигна ръка.

— Ще говорим за това по-късно. Тогава ще ми обясниш.

Луси кимна.

— Аз ще донеса виното. — Тя взе една папка, разкърши раменете си и мина наперено покрай Кристофър. — Ще бъда в офиса, ако ви трябва.

Кристофър не изглеждаше ни най-малко раздразнен от нейното поведение. Всъщност леката извивка на устните му, докато наблюдаваше Луси, подсказваше точно обратното.

— Приятно ти е да я дразниш, нали? — попита Пейтън.

— Признавам, така е.

Фин беше прав. Той беше казал на Пейтън, че Кристофър си пада по Луси. Пейтън предпочиташе да мисли, че той се интересува от сестра ѝ, защото са му приятни споровете с нея. Нейната интерпретация не звучеше толкова първично. Нямаше съмнение, че между тях двамата прехвърчаха искри, и всички знаеха, че искрите

могат да запалят пожар. Може би споровете им бяха начин да прикрият истинските си чувства. Връзката между двама души, които щяха да работят заедно цяла година, можеше и да не се окаже добра идея. Но пък и двамата бяха възрастни хора. Ако Луси искаше да бъде с Кристофър и Кристофър искаше да бъде с Луси, не беше работа на Пейтън да се меси. Тя просто не искаше сестра ѝ да бъде наранена. Надяваше се, че Луси знае как да опази сърцето си.

Фин привлече вниманието ѝ.

— Охранителите дойдоха.

Вратата се отвори и двама изключително мускулести мъже влязоха във фоайето. Бяха привлекателни по един грубоват, атлетичен начин. И двамата имаха тъмни коси и силен тен. Бяха приблизително на възрастта на Фин, прецени Пейтън, и с телосложение подобно на неговото, но по отношение на сексапила Фин значително ги превъзходеше.

От поздравите им беше очевидно, че са добри приятели на Кристофър. Те се засмяха и си размениха няколко цветущи обиди, преди да прекосят фоайето и да дойдат при Фин и Пейтън.

По-високият от двамата пристъпи напред и протегна ръка.

— Наричайте ме Дрейк.

Вторият не можеше да откъсне поглед от Пейтън.

— Бракстън — представи се той.

После двамата се обърнаха към Фин. Когато се представиха, Дрейк му каза:

— Хей, познавам те.

— Да, и аз — обади се Бракстън.

Пейтън беше готова да тържествува. Можеше да му каже най-после: *Видя ли? Казах ти, че хората те помнят от олимпиадата.*

— Ти залови Хейс и го накара да си признае — каза Дрейк.

— Партньорът ми, агент Ронан Конрад, свърши повечето работа — каза Фин. Смутен от похвалите, той добави бързо: — Да отидем в конферентната зала, за да ви запозная със ситуацията около Пейтън.

Пейтън поведе мъжете към конферентната зала и охранителите изслушаха внимателно Фин, който им обясни какво очаква от тях. Пейтън не предполагаше, че ще му трябва толкова дълго време, за да ги инструктира, но се оказа, че греша. Мина цял час, а те все още имаха въпроси.

— Агенти Хътън и Лейн са в Далтън. Те провеждат разследването там и ще ви информират своевременно — каза им Фин.

— Поставили ли са под наблюдение всички заподозрени? — попита Дрейк.

Фин кимна.

— Това може да приключи скоро. Снощи Ерик Суифт е уредил агентите да вземат всички оръжия от къщата на баща му. Сега те се намират в лабораторията.

Дрейк и Бракстън държаха да уточнят всички подробности, за да са спокойни, че ще се справят със случая. Когато Фин им предложи да ги разведе из курорта, за да се ориентират в обстановката, Пейтън се върна на бюрото си. След като така и така беше в офиса, тя реши, че може да се заеме с проекта за новия басейн. Щом искаха да отворят курорта за посетители скоро, трябваше да свършат всичко бързо.

Фин и двамата охранители тъкмо се отправяха към вратата, когато тя чу Дрейк да пита:

— Кога искате да започнем?

— Аз отговарям за нея до утре сутрин. После е изцяло във ваши ръце — отвърна Фин.

Какъв чудесен начин да се сбогуваш — помисли си тя.

Пейтън не беше голям пияч, но в пет следобед си помисли, че би пийнала бутилка вино. Или пък две. Нямаше време за почивка, дори и в неделя. Кристофър знаеше как да товари с работа. Беше се появил малко след обяд с купчина оферти от доставчици и я помоли да ги прегледа, за да избере с кои от тях ще работят ресторантите на курорта. Тъкмо беше сравнила последните цени на руколата и беше сортирала всичко в отделни папки, когато забеляза колко е часът. Фин още не се беше върнал.

— Искам да отида да поплувам в океана — съобщи тя на празния си офис. Като по поръчка навън отекна силна гръмотевица. — Явно това отпада. — Тя стана от бюрото и се протегна.

Луси беше отишла в офиса на Кристофър преди няколко минути и вратата беше затворена. Сигурно не искаше сестра ѝ да чува виковете им, предположи Пейтън. Реши да се върне в апартамента си и да изчака Фин там, така че се отправи към офиса на Кристофър, за да

го помоли да предаде на Фин къде е отишла. Отвори вратата и прекалено късно осъзна, че е трябвало да почука, преди да влезе. Луси беше в прегръдката на Кристофър и двамата се целуваха страстно. Никой от двамата не я забеляза.

Тя затвори тихо вратата и се подготвяше да си тръгне, когато Фин се върна.

— Кое е толкова смешно? — попита той, когато забеляза усмивката на лицето ѝ.

Тя беше сигурна, че ако му кажеше, той щеше да тържествува, че се е оказал прав, затова отвърна:

— Нищо. Абсолютно нищо. — Тя разтри врата си. — Уморена съм. Искам да се прибирам в апартамента. Бракстън и Дрейк още ли са тук?

— Не. Обиколиха целия курорт и сега знаят всички места, където има възможност за проникване. Ще дежурят на смени, но един от тях ще бъде с теб, когато си тръгна. Ще бъдеш в безопасност.

Нея ли опитваше да убеди... или себе си?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Настроението на вечеря беше доста неловко. Луси беше отказала да вечеря с тях и Пейтън си помисли, че сестра ѝ сигурно е излязла с Кристофър. Присъствието на Луси нямаше да е излишно, защото можеше да отслаби напрежението между Фин и нея. Той беше предложил да поддържат платонични отношения и тя повярва, че той е искрен в желанието си да останат приятели. Тя не беше съвсем искрена, когато се съгласи, но не искаше Фин да разбере.

Когато той си тръгнаше утре, това щеше да бъде краят. Тя не искаше да го види никога повече. Щом той можеше да я изостави след всичко, което бяха преживели заедно, значи не я заслужаваше. Тя заслужаваше да бъде с човек, който я обича, наистина я обича. Безусловно. Някой, който няма да я изостави.

Съществуваше ли истинска любов? Искаше ѝ се да вярва, че да. Преди Фин да го спомене, тя не беше мислила много за брака. Просто беше приела, че някой ден ще се ожени и след това ще има деца. Това архаично мислене ли беше — да иска щастлив живот с мъжа на мечтите си?

Рано сутринта в понеделник Фин я придърпа към себе си, прегърна я и каза:

— Всичко ще бъде наред.

— Да — потвърди тя убедено.

— Ако се нуждаеш от мен, обади се — напомни ѝ той.

Бърза целувка и той си тръгна. Докато вратата се затваряше след него, Пейтън усети пробождане в сърцето, но не си позволи да се отдаде на болката. Принуди се да мисли за предстоящите дни и какво искаше да постигне. Не беше лесно да държи емоциите си под контрол, но успя.

Бракът беше до нея през целия ден, докато тя обикаляше да провери как напредват ремонтите в курорта. Всички работеха под пара

и ако не изникнеха никакви непредвидени проблеми, щяха да могат да открият курорта и да приемат резервации след три седмици. Повечето бивши служители бяха в отпуск и имаха готовност да се завърнат на работа, а Пейтън започваше да получава и молби за работа за новите позиции. Някои големи проекти, като реновирането на бунгалата и новия плувен басейн, нямаше да бъдат приключени дотогава, но те нямаше да попречат на функционирането на другите части на курорта.

Пейтън се върна в офиса за срещата с Дан Милър, който беше пристигнал според уговорката с Кристофър. Предприемачът беше пълна противоположност на конкурента си Скот Касади като поведение и външност. Милър беше към петдесет и пет годишен, носеше работни дрехи и караше стар пикап, натоварен с всевъзможни инструменти. Той беше спокоен и самоуверен и не се стараеше да впечатли никого. Пейтън много го хареса. Тя усети мазолите на дланта и пръстите му, докато се ръкуваше с него. Касади беше излъскан и изкуствен, а Милър беше прям и открит. Той не беше от хората, които казваха на клиентите това, което те желаят да чуят, само за да ги спечели. Говореше направо и Пейтън нямаше търпение да чуе мнението му за плановете си. Какво ли щеше да каже за премахването на два малки, амортизирани басейни и изграждането на един нов с олимпийски размери? Кристофър не беше отхвърлил идеята и беше готов да изслуша мнението на строителя, така че придружи Пейтън, Милър и Бракстън, за да огледат района и да обмислят възможностите.

— Какво мислите, господин Милър? — попита Пейтън, когато се изправиха на възвишението, от което се виждаше теренът, който беше набелязала за басейна. — Може ли да се направи?

— Да оставим официалностите — каза той. — Викай ми Дан. И да, разбира се, че може да се направи. Защо не направя изчисления и да ви изпратя оферта?

Кристофър отведе Дан, за да му покаже какви други ремонти и обновявания иска да се извършат в курорта, а Пейтън и Бракстън се върнаха в хотела. По-късно следобед Кристофър извика Пейтън и Луси в офиса си.

— Трябва да решите какво искате да представлява това място — каза им той. — Всички бунгала са разположени от западната страна на курорта, а, Луси, ти ми каза, че искаш да бъдат построени още няколко, по-близо до хотела.

Луси кимна.

— Да.

— Хотелът е от източната страна — продължи той. — А Пейтън иска да постави басейн с олимпийски размери в близост до него.

— Два от по-малките басейни се нуждаят от основен ремонт и предпочитам да ги заменя с един голям — обясни Пейтън. — Ако има секции с водни атракции и както океанът е точно отпред, семействата ще го посещават. Можем да предложим и варианти с обяд, за да стане ол инклузив — добави ентузиазирано тя. — Огледах мястото, можем да го добавим, без да променим характера на курорта. Мисля, че чичо Лен ще одобри идеята. Искам Бишъпс Коув да запази чара си.

Луси не се съгласи с идеята на Пейтън.

— Когато бъдат ремонтирани, бунгалата ще привличат клиенти, които ценят лукса и са готови да платят за него.

— Не можем ли да имаме и двете неща? — попита Пейтън.

Някаква суматоха във външния офис прекъсна дискусията им. Луси и Пейтън разпознаха пискливия глас. Беше пристигнала Деби. Тъй като Бракстън беше единственият човек във фоайето, Пейтън предположи, че той е станал обект на гнева ѝ.

— Познай кой е тук! — каза Пейтън с равен тон.

— Тя не трябваше ли да започне работа тази сутрин? — попита Луси. — Пейтън, защо се усмихваш?

— Защото тя не е наш проблем. Кристофър ѝ е шеф.

Луси се усмихна сладко и без да откъсва поглед от Кристофър, отбеляза:

— Не се тревожи, той е свикнал да работи с трудни хора.

— Извини ме — каза Пейтън. — Ще отида да спася Бракстън от приятелката на сатаната.

Веднага щом Деби забеляза Пейтън, се нахвърли върху нея.

— Този грубиян не ме пусна да вляза в офиса на Кристофър. Казах му, че работя тук, но той отказа да ме чуе. За кого се мисли?

— Да тръгваме — каза Пейтън на Бракстън и мина покрай Деби, без да ѝ обърне внимание.

Чу как братовчедка ѝ избухна от възмущение, докато те двамата излизаха от сградата. Пейтън се усмихна с детинско злорадство. Бракстън очевидно одобри подхода ѝ, защото ѝ намигна.

Докато вървяха към апартамента ѝ, Бракстън ѝ разказа за разговора, който беше провел с агентите в Далтън.

— Съобщиха, че всичко е спокойно и всички хора, които са под наблюдение, се занимават с обичайните си дела. Ерик Суифт им оказва пълно съдействие и също ги информира ежедневно. Имали известни притеснения, че Рандолф Суифт може да възпрепятства действията им, но след като чул записа, който ти си дала на Ерик, той осъзнал колко сериозна е ситуацията.

— Значи Рандолф ще предприеме някакви мерки?

— Да. Един от агентите каза, че Ерик и баща му посетили адвокат в Минеаполис и променили условията по тръста на Рандолф. Той каза, че те изчакали там, докато новите документи станали готови, подписали ги пред свидетели и ги регистрирали в съда. Този петък Дрю и жена му ги очаква голяма изненада.

— Петък е денят, в който Рандолф щеше да обяви, че прехвърля управлението на компанията в ръцете на Дрю.

— Очевидно той е толкова ядосан от поведението на Албъртсън, че иска да го уволни пред цялата компания. Рандолф не желае никакви недоразумения, така че Дрю ще изхвърчи, също и жена му.

— Жалко, че няма да съм там — призна Пейтън.

— Обзалагам се, че и Фин би искал да види това.

— Относно Фин — започна тя, после се поколеба, докато обмисляше как точно да формулира това, което искаше да каже.

— Да?

— Той е семеен приятел и вече прекалих с молбите си към него. Той отсъства известно време от работа, за да ми помогне, и аз високо оценявам това, но сега той вече е на работа и не искам никой да му се обажда за помощ. Той направи достатъчно — натърти тя. — Можем да се оправим и сами, нали така? Ако има някакъв проблем, ти и Дрейк ще се погрижите, а дори и нещо да се случи, не искам той да научава. Достатъчно време му отнех.

Бракстън прие молбата ѝ без възражения.

— Добре — каза той. После смени темата и попита: — Тук ли ще прекараш вечерта, или искаш да ходиш някъде?

— Няма да излизам. — Тя провери телефона си, за да се увери, че номерът на Бракстън е вкаран, както и номерът на Дрейк. — Тръгваш ли си?

Той се усмихна.

— Ще се навъртаме наоколо.

Пейтън беше успяла да блокира мислите за Фин през деня, но щом си легна, не можа да спре да мисли за него. Къде ли беше той? Все още в Сياتъл? Или на път за Вашингтон? Какво щеше да прави там? Сигурно щеше да се отбие в Белия дом, за да получи някоя награда за някоя изключителна проява, предположи тя и се усмихна. С Фин всичко беше възможно.

Или може би той искаше да се види с Даниел, жената, която го беше съсипала. Пейтън затвори ядосано очи и си каза, че това не я интересува. Той я беше изоставил и тя нямаше да му прости за това.

Сънят ѝ убягваше. Тя отметна завивките си, взе тетрадката и започна да си записва какви уроци е научила, за да ги използва някой ден за курабийките с послание. Уроци като: „Не използвай скъпо сирене за закуската на мъж, който се кани да те изостави“. Или: „Не обличай най-съблазнителния си бански за мъж, който се кани да те изостави“. Или: „Винаги заключвай вратата на банята, когато се къпеш, за да не се поддадеш на съблазняването на мъж, който се кани да те изостави“. Вярно, поуците ѝ бяха малко дълги и многословни и може би беше досадно, че всички завършваха с „мъж, който се кани да те изостави“, но това не ги правеше по-малко верни. Тя знаеше, че няма да сложи никое от тези предупреждения в курабийките си, но все пак си ги записа и като изля това от гърдите си, се почувства по-добре.

Винаги, когато мислеше за Фин, се мяташе между помитаща тъга и абсурден гняв. Когато най-после заспа, беше изтощена.

Остатъкът от работната седмица беше ужасна каша... изцяло заради Деби. Във вторник некадърната им братовчедка изтри неволно повече от шейсет файла от компютъра и Пейтън работи до полунощ, за да ги възстанови. В сряда Деби разпечата сто копия на един и същи файл — пак без да иска, поне така твърдеше — и счупи главния принтер, докато опитваше да пхне хартия на погрешно място. В четвъртък сутрин Луси връчи на Деби списък с майстори и ѝ възложи да им се обади и да уточни кога ще започнат работа в курорта. В девет часа тя вече беше успяла да ядоса всички от списъка, а един дори заплаши да я съди за клевета. В десет часа Кристофър ѝ връчи списък

със задачи. Прости задачи. Тя трябваше да занесе една папка с планове на озеленителя, да вземе мостри на бои от офиса на Дан Милър, да прибере два колета от пощата в Порт Джеймс и да донесе обяд от местната закувалня. Всичко това трябваше да ѝ отнеме максимум три часа. Деби потегли в десет сутринта и се върна в офиса в четири следобед. Пиеше газирана напитка в чаша от закувалнята, не носеше никакви колети, обаче имаше няколко съществени промени във външността ѝ. Сега ноктите ѝ бяха лакирани в лилаво. Пейтън веднага ги забележа, защото бяха в ужасен неонов оттенък. Русата коса на Деби беше още по-светла, подстригана и оформена. Дрехите ѝ също бяха различни. Тя беше тръгнала от офиса с черен панталон и оранжева блуза, а се върна с пола на цветя и тесен лилав потник. Сандалите в тон с тоалета също бяха нови.

Освен че си размениха красноречиви погледи, Пейтън и Луси не казаха нито дума. И двете се зачудиха дали Кристофър щеше да забележи промените, когато се върнеше. Двамата с Брактън бяха откън и обсъждаха сигурността на курорта повече от час.

Пейтън тъкмо оставяше една бележка на бюрото му, когато той влезе. Той не спомена Деби и закъснението ѝ, а се залови веднага за работа, като подаде на Пейтън бележките, които беше направил върху чеклиста за сигурността на курорта. Пейтън му съобщи за две-три обаждания, които беше приела, и се облегна на бюфета, докато четеше записките му. В стаята беше тихо и всеки вършеше работата си. Когато Пейтън дочете препоръките, се обърна към Кристофър, за да му каже, че ги одобрява, но той я спря. Вдигна показалеца си и каза:

— Можеш ли да изчакаш секунда? — Той погледна през отворената врата на офиса и извика: — Деби, би ли дошла тук, ако обичаш.

Прясно разкрасената служителка не си счупи краката от бързане. Тя довърши освежаването на червилото си, после го прибра заедно с огледалцето в чантата си и чак след това влезе в офиса и седна.

Кристофър нямаше желание да си губи времето.

— Уволнена си — съобщи ѝ той.

Деби го погледна слисана.

— Защо?

Пейтън не можеше да повярва, че тя питаше. Деби изглеждаше искрено удивена. Изобщо ли не осъзнаваше колко е некомпетентна?

Няма начин, помисли си Пейтън. За Деби всичко беше игра. Следващото ѝ изказване го доказа.

— Добре. Тогава се обади на чичо Лен и му кажи, че сте се провалили и да ми купи къщата. Той знае коя искам.

Кристофър се облегна на стола си и гледа Деби цяла минута, без да каже нищо. Тя се раздвижи смутено под погледа му.

— Хайде. Обади му се — настоя тя.

— Нещо не си разбрала — започна той. — Ти си се съгласила да работиш тук шест месеца и да изпълняваш старателно всички задачи, които ти възлагам, а после, в зависимост от това как си се представила, аз ще реша дали заслужаваш къща, или не.

— *Ти* да решиш?

— Аз бях последният ти шанс пред чичо ти. Той не искаше да си губи и минута повече с теб и проблемите ти. Беше му писнало и ме помоли да поема тази отговорност.

— И ще получа ли къщата си?

— Не, няма.

Тя скочи на крака, после отново седна. Изглеждаше паникьосана. Пейтън си помисли, че тя най-после започва да осъзнава, че Кристофър говори сериозно и че не може да го манипулира.

— О, не, не може така. Знам каква беше сделката. Аз обещах на Лен да работя тук шест месеца и после трябваше да получа къщата. Аз си изпълнявам моята част от сделката. Готова съм да остана шест месеца. Ти си този, който нарушава уговорката.

— Ти си изпълняваш своята част от сделката?

— Да — заекна тя. — Аз работих. Направих всичко, което поиска.

Кристофър беше забележително спокоен и просто попита:

— Достави ли скиците на озеленителя?

— Да — отвърна тя. — Беше кално, така че ги оставих до пощенската кутия.

— А взе ли мострите на цветовете от Дан Милър?

— Секретарката му каза, че е излязъл.

— И не я помоли да ти ги даде?

— Ами не бях точно там — призна тя. — Обадох се по телефона, докато бях... заета.

— С какво беше заета? — попита Пейтън. — Беше на фризьор или на маникюр.

Деби не отговори.

— А колетите от пощата? — попита Кристофър.

— Имаше опашка и реших, че няма да искаш да пилея времето на фирмата, като вися по опашки — каза тя възмутено.

— Но нямаше проблем да пилееш време в салона за красота? — зачуди се Пейтън.

Деби вирна брадичка, но отказа да отговори.

Кристофър поклати глава.

— Предполагам, че си забравила и за обяда.

— Още не сервираха обяд.

— Значи не си поръчала нищо — заключи Кристофър.

— Взех си кифличка и лате.

Кристофър имаше железни нерви, за което Пейтън искрено му се възхити. Напълно спокоен, той заяви:

— Съжалявам, но това просто не се получава. Ще се обадя на Лен. Можеш да си тръгваш.

Деби избухна в сълзи.

— Не можеш да ме уволниш. Не ми даде шанс. Ти си виновен, не аз. Никой не ми показва как да направя каквото и да било. Не разбирам от компютри. Пейтън беше виновна. Тя ме натопи, за да се проваля.

Пейтън не се сдържа.

— Ти каза, че можеш да работиш с всички програми. Защо не ни каза истината?

По лицето на Деби вече се стичаха сълзи.

— Не исках да ми се присмивате.

Пейтън забели очи.

— Не сме в гимназията.

— Моля те, Кристофър, дай ми още един шанс — умоляваше го Деби. — Този път много ще се старая. Просто не ми давай работа на компютър, докато Луси не ме научи как да работя на него.

— Защо Луси? — любопитства Кристофър.

— Защото тя е търпелива. Не е кучка — добави тя, като изстреля навъсен поглед към Пейтън. — Луси може да ме обучи.

Кристофър се разколеба, но не от молбите на Деби. Луси стоеше на вратата и трескаво клатеше глава. Той просто не устоя. С дяволит

блясък в очите каза:

— Добре, получаваш един последен шанс. Луси ще те обучи, но все още аз съм ти шеф. Още една издънка и изхвърчаш.

Деби се втурна към вратата, преди Кристофър да е размислил. Тя беше щастлива и дори леко самодоволна, помисли си Пейтън. Луси, от друга страна, изглеждаше готова на убийство. Пейтън се измъкна от офиса, точно когато сестра ѝ нахлу бясна в офиса.

— Кристофър? Една дума — каза Луси.

Вратата се затръшна зад нея.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Специален агент Джон Коулфийлд се беше завърнал в кошмара на Фин. Той помагаше за разпита на заподозрения, който беше предизвикал пожара. Ръцете на Коулфийлд бяха обгорени, лицето му почти липсваше, но гласът му беше същият — силен и решителен.

Кошмарът го върна на местопрестъплението — двуетажната къща. Коулфийлд стоеше на най-горното стъпало, поставил ръка върху дръжката на вратата. Той говореше с Фин по телефона, казваше му, че ще изчака подкрепление, че ще направи всичко точно по правилата, затова той да побърза и да дойде възможно най-скоро, за да присъства на ареста. Беше сигурен, че заподозреният се крие вътре.

Все още говореше с Фин, когато бавно отвори вратата. Пламъците го погълнаха моментално, изгориха го, а той продължаваше да притиска телефона до ухото си и да инструктира Фин.

До неотдавна кошмарът започваше и свършваше в стаята за разпити. Сега краят беше различен. Пейтън беше там. Стоеше пред вратата на Фин и го чакаше. Точно преди той да се събуди, го заля вълна от спокойствие.

Ронан и Фин бяха подранили за лекцията. Седяха на маса в една от големите бални зали в хотел „Адамс“ в покрайнините на Сиатъл и чакаха първия лектор. Семинарът беше задължителен, а никой от двамата нямаше желание да присъства. Израженията на лицата на другите агенти, които влизаха в залата, показваха, че и те не горяха от желание да са там.

— За какво е първата лекция? — попита Ронан, като се прозя и изсипа пакетче захар в кафето си.

— Новите законови разпоредби — отвърна Фин. — Поне така чух.

— Не разбирам — каза Ронан. — Защо трябваше да идваме чак до Сиатъл за това? Не организират ли същите семинари и на Източното крайбрежие?

— Сигурно — каза Фин. — Но ние не сме тук само заради семинара. Ще ни разпитат за спасяването на заложниците.

— Ти ли го уреди?

— Не. Ти ли?

— Не.

— Тогава какво по... — измърмори Фин.

— Трябва да е заради нещо друго. Може би трябва да се обадя на Грейсън — добави Ронан, имайки предвид стария си партньор. — Той се издигна и сега е важна клечка. Може да разбере какво става.

— Да, обади му се — съгласи се Фин.

— Ако сме тук до четвъртък, може да хванем мача. Познавам един човек, който може да ни намери билети.

Фин се засмя.

— Ти винаги познаваш един човек, който може да свърши работа.

Ронан и Фин бяха партньори отскоро, но вече бяха свикнали със странностите си. Ронан беше израснал в Бостън, в един от най-лошите квартали на града. Той беше правил доста глупости и се беше озовавал от погрешната страна на закона повече пъти, отколкото би признал. Една пълна стипендия за колеж беше променила живота му. Стипендията и службата във флота. Двамата с Фин бяха добър екип, затова им бяха възложили да работят заедно по няколко случая. Фин се доверяваше на преценката му и знаеше, че Ронан ще пази гърба му, ако нещата станат напечени.

— Някакви новини от Далтън? — попита Ронан.

Фин му беше разказал за разследването.

— Чакам да получа балистичната експертиза за оръжията, които са в лабораторията. Обзалагам се, че довереникът на Албъртсън, Парсънс, е използвал някоя от онези пушки, за да стреля по Пейтън.

— Защо Парсънс, а не Албъртсън?

— И Албъртсън е сред заподозрените, но Пейтън е сигурна, че Парсънс е стрелял по колата ѝ в Минесота. Досието му е дълго повече от метър и той не би се поколебал да опита да я убие отново. Много ми се иска да го привикам за разпит...

— Не можеш. Прекалено си обвързан със случая.

Фин не се съгласи.

— Мога да го накарам да проговори.

— Той е стрелял по жената, която обичаш — каза Ронан. Заяви го съвсем невъзмутимо. — Ще влезеш в стаята за разпити и ще го пребиеш.

— Аз съм приятел на Пейтън.

— Да, ясно. Приятел. — Ронан се засмя. — Точно когато си мислиш, че си си изяснил всичко, казваш нещо тъпо. Мозъкът ти сигурно е ръждясал от толкова плуване.

— Какво, сега стана експерт по любовния ми живот ли? Кога се превърна в момиче?

Ронан не се обиждаше лесно.

— Просто си лесен за разгадаване. Държиш се различно, откакто я срещна. Станал си...

— Какъв? — попита нетърпеливо Фин, за да спори отново.

— По-щастлив.

— Как ли пък не. — Чак след като изрече това, той осъзна колко откачено звучи. — Да поговорим за твоя любовен живот. Да видим как е при теб.

— Няма какво да говорим. Колинс не желае връзка. Каза ми, че е най-добре повече да не се виждаме. Вървим в различни посоки и помежду ни няма да се получи.

Не това, което Ронан каза, а начинът, по който го изрече, подсказа на Фин, че в тази история има нещо повече.

— Не ми изглеждаш съсипан. Даже си доста весел.

— Искам тя да бъде щастлива. Ако иска да бъде сама, нямам нищо против.

— Ами ти? Какво ще направиш?

— Ще се ожения за нея. — Когато видя скептичната физиономия на приятеля си, той повтори: — Бог ми е свидетел, ще се ожения за нея.

Фин се разсмя.

— Звучиш сигурен в себе си.

— Тя ме обича — сви рамене Ронан. — Просто се страхува. В някой момент ще се съгласи.

— Бракът е сериозно обвързване.

— Така е — съгласи се той. — Но когато си готов, си готов. Мисля, че ти също се страхуваш, но в някой момент ще се решиш.

Фин поклати глава.

— Бракът не е за всеки.

С едно мигване на окоето Ронан се върна на темата за разследването в Далтън. Той зададе няколко въпроса за пътуването на Албъртсън до Флорида. Колкото повече говореше за Албъртсън, толкова повече Фин се ядосваше.

— Искане ми се да съм там, за да видя лицето на негодника, когато го изритат от фирмата.

— Защо да не отидеш? Семинарът свършва в сряда вечер. Можеш да хванеш полет до Минеаполис в четвъртък, да нощуваш там, да си вземеш кола под наем и в петък да се придвижиш до Далтън. Кога се очаква да съобщят голямата новина?

— Хътън каза, че е насрочено за един на обед. Той може да ме вкара, без Албъртсън да ме види. Не бих искал да разваля изненадата или да събудя подозренията му. — Той обмисли идеята няколко секунди, после каза: — Не знам. Може би ще отида. Ще си помисля.

Фин не можеше да пропусне тази възможност. Трябваше да отиде. Знаеше, че Пейтън се тревожеше как ще мине всичко, но Фин се безпокоеше повече от това, което Албъртсън щеше да направи, след като го изхвърлеха от компанията. Фин беше говорил с него, беше го гледал в очите, когато той се беше появил в Бишъпс Коув и отправяше завоалираните си заплахи. Вече знаеше на какво е способен Албъртсън. Беше чувал за буйните му изблици. Фин очакваше, че той ще побеснее и ще тръгне да си отмъщава. Въпросът беше колко време щеше да се стреми към отмъщение, преди да се успокои и да продължи с живота си. Рандолф Суифт се канеше да го лиши от милиони долари и да го унижи пред всички. Рандолф сигурно щеше да се откаже от дъщеря си. О, да, Албъртсън щеше да поиска да си отмъсти. Агенти Хътън и Лейн смятаха, че той ще атакува Рандолф или може би Ерик, но Фин беше убеден, че основната му цел щеше да бъде Пейтън. Тя беше бутнала камъка надолу по планинския склон.

Не беше трудно да уреди необходимото. Тъй като шефът на Фин също присъстваше на семинара, той лесно получи одобрението му без имейли и бумащина. Фин си купи билети за полетите до и от Минеаполис и резервира кола, която да наеме на летището.

Предвиди всичко освен времето. Валеше суграшица, когато потегли от паркинга на летището. Лекият му шлифер не можеше да го предпази от студа. Мразеше дебелиите дрехи. Носеше костюм, но когато парното започна да стопля колата, свали самото си, разхлаби вратовръзката и се настани удобно. Докато караше на север, мислите му постоянно се връщаха към Пейтън. Той си я представи как напуска Далтън в снежната буря. Бяха минали няколко месеца оттогава и пролетта официално беше настъпила, но още имаше сняг по земята и сега трупаше нов.

Хътън му се обади точно когато завиваше по изхода от магистралата, който водеше към Далтън. Той му обясни как да стигне до офиса на „Суифт Пъбликейшънс“ и каза:

— Не можеш да го сбъркаш. Гигантски фалически символ.

Фин си мислеше, че агентът се е пошегувал, докато не видя сградата. По дяволите, колко беше грозна. Дизайнерът ѝ се нуждаеше от сериозно лечение, помисли си Фин. Паркира на паркинга за посетители и се срещна с Хътън до страничния вход. Въпреки че беше говорил с него много пъти по телефона, никога не го беше срещал лично.

Агент Хътън беше около четирийсетте. Имаше здраво ръкостискане и хапливо чувство за хумор. След като се здрависа с Фин, той попита:

— Прав ли бях за сградата? Наистина прилича на гигантски фалос, не мислиш ли?

— Определено.

— Влез. Ще се качим до голямата зала по задното стълбище. Има един празен офис до асансьорите. Ерик Суифт каза, че можем да изчакаме там. Лейн държи Албъртсън под око.

— Къде е Албъртсън?

— В офиса си. Подготвя речта си. — Той се усмихна и добави:
— Ще бъде адски ядосан.

— Тук има голяма зала?

— Да, със сцена. Оборудвана е с кухненски уреди и голям остров отпред. Там снимат няколко кулинарни предавания за кабелната телевизия. Всички ще влязат и ще седнат. О, чуй това, ще ти хареса, Албъртсън настоя събитието да бъде филмирано. Той лично се увери, че камерите са подготвени.

— Да, много ми харесва — призна Фин. — Личната асистентка на Албъртсън, казва се Мими. Той знае, че тя е помагала на Пейтън. Трябва да я изведеш отгук невредима.

— Вече го направих. Албъртсън смята, че е отишла да обядва. Тя няма да се върне. Потегли заедно с един мъж на име Ларс.

Докато се изкачваха по стълбището, Фин попита:

— Вие с Лейн как обяснихте присъствието си тук?

— Бяхме тук преди няколко седмици и задавахме въпроси, свързани с това кой може да е преследвал Пейтън Локхарт при заминаването ѝ от Далтън. Тогава не стигнахме доникъде, разбира се. И Албъртсън, и Парсънс имаха алиби. Откакто ни съобщи за втория инцидент във Флорида, ги държим под наблюдение почти без прекъсване. Както знаеш, не успяхме да свържем Албъртсън или Парсънс със стрелбата... засега. — Той отвори вратата на малък офис и светна лампите. — Албъртсън мисли, че днес сме се отбили, за да довършим доклада си и Ерик Суифт поддържа тази версия. Албъртсън е толкова въодушевен от предстоящото си повишение, че не забелязва нищо. По дяволите, самият Джей Едгар Хувър да беше дошъл от царството небесно да се ръкува с него днес, той нямаше да забележи.

Няколко минути по-късно той заведе Фин в залата. Беше построена като театър, с широка сцена и тапицирани столове, разположени амфитеатрално, така че и седящите на последния ред виждаха толкова добре, колкото и тези най-отпред. Сцената блестеше в неръждаема стомана и мрамор. Един служител беше зает да подрежда сгъваеми столове от двете страни на подиума, който беше разположен в центъра. Друг служител проверяваше микрофона. Шоуто щеше да започне след двайсет минути.

— Албъртсън и останалите ще се качат на сцената през страничните входове — каза Хътън. — Намерих едно добро място за теб, откъдето да гледаш. — Той посочи ъгъла в дъното. — Ей там, до колоните. Осветлението ще бъде насочено към сцената. Ако застанеш от другата страна на колоната, никой няма да те види.

Фин зае мястото си в сенките, а залата започна да се пълни с хора. Някои влизаха сами, други — на малки групи. За десетина минути залата се напълни и зажува от разговорите за предстоящото съобщение. Фин дочу разговора между две жени, седнали на

последния ред. Обсъждаха промяната, която бяха забелязали у Рандолф Суифт.

— Напоследък походката му е по-енергична. Не си ли забелязала? Дълго време не го бяхме виждали, а сега отново идва в офиса.

— Мислиш ли, че си е намерил някоя? Струва ми се по-жизнен напоследък.

— Той изглеждаше като смъртник, след като Мириам почина. Тя наистина беше добра жена.

— Определено. Помнеше името на всеки служител. Дори беше запомнила името на моята Сара.

— Мислех си, че Рандолф иска да влезе в гроба с нея, толкова съсипан беше. Но сега, изглежда, се е върнал при живите.

— Радвам се, че е така. Не ми се иска той да се пенсионира. Ще бъде ужасно Дрю Албъртсън да ръководи компанията. Виждала си го как се отнася с жените.

— Особено с младите жени — добави приятелката ѝ.

— Двамата с Ейлийн опитват да пресекат слуховете, но аз мисля, че са верни. Ако той стане шеф, не знам още колко време ще издържа да работя тук.

Светлините на сцената изведнъж станаха по-ярки и служителите веднага замлъкнаха и се понадигнаха в очакване. Страничните врати се отвориха и Ерик със сериозно изражение седна вдясно от подиума. В същия момент Дрю и съпругата му Ейлийн се появиха в светлините на прожекторите. Те постояха известно време заедно, усмихвайки се на публиката, преди да се качат на сцената. Дрю се държеше като политик на предизборен митинг, помахаше с ръка на тълпата, а Ейлийн се усмихна и кимна на няколко души на първия ред. Двамата седнаха вляво от подиума.

Всички заръкопляскаха и се изправиха, когато Рандолф Суифт излезе на сцената. Той беше висок и много слаб. Имаше широки рамене като дъщеря си и подчертана линия на челюстта като сина си. Бръчките на лицето му разказваха историята на един живот, познал много, но в походката му имаше жизненост, точно както бяха казали двете жени. Той изглеждаше трогнат от овациите и вдигна ръка да покаже обичта и признанието си. Когато аплодисментите и възгласите не спряха, той вдигна и двете си ръце и направи знак на хората да

седнат по местата си. Най-после шумът стихна достатъчно, за да се чува какво казва той.

Рандолф благодари на всички за топлото посрещане и каза:

— Днес ще направя няколко официални съобщения. — Той извади няколко картончета за бележки от вътрешния джоб на самото си и ги постави върху катедрата. — Бих искал да започна с това, че не постъпих правилно, като изисках от вас да присъствате на паметната служба за Мириам. Тя би ми вдигнала скандал, ако знаеше какво правя. Тя не искаше и аз да скърбя. Все пак ще проведе службата, но вие не сте длъжни да идвате. Ако имате други планове, няма проблем. И тя, и аз знаем, че я обичахте.

Избухнаха нови аплодисменти и той изчака, за да може да продължи.

— На паметната служба няма да има речи. Ще бъде парти с храна и напитки и балони за децата. Ще отпразнуваме пълноценния живот, който тя имаше.

Отново тълпата показва одобрението си с ръкопляскания. Рандолф изпъна рамене, после погледна за момент Дрю и Ейлийн. Те се усмихваха на публиката, сякаш аплодисментите бяха за тях.

— А сега ще говоря за другите промени, които искам да споделя с вас. След много внимателно обмисляне, реших да се оттегля от поста си начело на компанията. Знам, че това не е изненада за повечето от вас. — Той добави с кимане: — Време е. Убеден съм, че ви оставям в добри ръце. Нека ви разкажа за новия главен изпълнителен директор. Той е изключително енергичен. Вярвам, че е много по-умен от мен, много по-креативен и по-иновативен. Той няма да се страхува да изпробва нови идеи, така че не се тревожа, че компанията ще забави ход. Той има прекрасни планове за разширение на бизнеса и което е по-важно, той истински разбира колко важни сте всички вие за компанията. Моралният му компас е непогрешим и той ще го направлява, за да взема правилните решения.

Той замълча, погледна през рамо към Албъртсън, който позираше с най-искреното смирение, на което беше способен. Рандолф отново се обърна към публиката и продължи:

— Бих искал да ви представя новия главен изпълнителен директор на „Суифт Пъбликейшънс“... Ерик Суифт.

Залата започна да вибрира, защото тълпата скочи на крака и изригна в диви аплодисменти и радостни викове.

Фин наблюдаваше Дрю. Нито мускулче не помръдна на лицето му и Фин си помисли, че той не е разбрал напълно какво се беше случило току-що.

Ейлийн обаче разбра. Лицето ѝ се изкриви от ярост и тя едва не преобърна стола си, като скочи напред и извика:

— Това не е вярно. Обърка се. Дрю е новият главен изпълнителен директор.

Паниката ѝ беше необузdana. Рандолф не ѝ обърна внимание и това само подхрани гнева ѝ. Тя се обърна към публиката и изкрещя:

— Спрете. Стига сте ръкопляскали. Млъкнете и седнете. — Тя почти изръмжа последните си думи, после се обърна към баща си и попита: — Това шега ли е? Дрю е новият шеф. Шегуваш се, нали?

Дрю сграбчи ръката на Ейлийн и я дръпна да седне на стола си. Изражението му беше каменно, но дори и от разстоянието помежду им Фин видя огъня в очите му.

Отвратителната реакция на Ейлийн беше накарала хората да замлъкнат. Въздухът се изпълни с напрежение в очакване какво щеше да последва.

Рандолф почука по микрофона, за да привлече вниманието им.

— Имам още новини. Ейлийн и Дрю Албъртсън напускат компанията днес. — Той изрече това с леден тон.

Дрю се изправи, стиснал ръце в юмруци от двете си страни, и попита:

— Защо ми причиняваш това?

Рандолф огледа публиката и каза:

— Мога да обясня защо, но мисля, че ще бъде по-добре, ако всички просто чуят.

Той вдигна ръка, за да даде знак на пулта, и гласът на Пейтън Локхарт прозвуча по високоговорителите, ясен като камбана: *Имаш ли нещо против да запиша този разговор...*

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато Фин чу гласа на Пейтън по уредбата, му се стори, че сърцето му спря.

— По дяволите — прошепна той.

Рандолф пусна целия запис, а вниманието на Фин беше приковано върху Дрю и Ейлийн. Ейлийн дърпаше Дрю за ръката, за да го накара да я погледне, но той се взираше право напред и не ѝ обръщаше внимание. Лицето му беше студено и безизразно. Сигурно беше впрегнал и последната си капчица самоконтрол, за да не покаже никаква емоция. Фин знаеше, че той вътрешно кипи.

Двама охранители се качиха на сцената, за да придружат Дрю и Ейлийн до изхода на сградата. Дрю ги видя. Той се изправи, намести вратовръзката си и сковано напусна сцената. Ейлийн се втурна след него.

— Мога да се погрижа за това, Дрю. Остави ме аз да се оправя с това — умоляваше го тя. — Той е изкуфял старец. Не може да носи отговорност. Можем да отидем в съда... — Вратата се затвори след нея и заглуши гласа ѝ.

Никой в залата не помръдна, нито издаде звук. Хипнотизирани от чутото, служителите седяха слисани в пълно мълчание.

Рандолф и Ерик вече бяха напуснали сцената. Те излязоха още в мига когато гласът на Дрю изпълни залата с грозните обиди към Мириам.

Фин извади телефона си и се обади на Бракстън, още докато вървеше от залата към малкия офис.

— Къде е Пейтън? — В гласа му се долавяше тревожност, който не можеше да контролира.

— В конферентната зала. Работи — отвърна Бракстън.

Фин набързо го информира за случилото се и нареди:

— Не я изпускай от поглед.

— Този Рандолф е хвърлил Пейтън на кучетата, като е пуснал записа, нали? Можеше да изобличи негодника и без да посочва с пръст

Пейтън.

— Албъртсън все едно щеше да се досети. Трябваше да видиш погледа му.

— Ние пазим Пейтън — увери го той. — Ще предупредя Дрейк... и Кристофър. Той може да добави още един-двама души към охраната на курорта.

— Добра идея.

— Искаш ли да говориш с Пейтън?

— Не, ще ѝ се обадя по-късно. Просто ѝ кажи, че съм в Далтън.

Фин тъкмо приключи с разговора, когато агент Хътън влезе и съобщи своята лоша новина.

— Току-що получих доклада от балистичната експертиза. Куршумите не съответстват на никое от оръжията, които взехме от дома на Суифт.

— По дяволите. Надявах се...

— Да, аз също. Лейн е още по-разочарован. Той намрази Парсънс още като го видя и нямаше търпение да го прибере под ключ. Но сега не разполагаме с нищо срещу него. Съвсем нищо — натърти той намръщен. — Но няма да се откажем. Преди да вземем оръжията, ние спазихме процедурата. Описахме всички, едно по едно и Ерик се подписа. Той не беше казал на баща си, че ни ги е дал до тази сутрин. Показал му списъка и му обещава, че скоро ще бъдат отново в кабинета му. Както и да е, баща му прегледал списъка и твърди, че един пистолет и две пушки липсват. И двете пушки са с оптични мерници — добави той. — Рандолф помислил, че сме се объркали и сме пропуснали да ги включим в списъка, но Ерик го убедил, че сме били много внимателни и прецизни. После му разказал за Пейтън и как Парсънс я преследвал. Каза, че баща му бил шокиран и ядосан, че досега не е осъзнавал на какво са способни Дрю и Ейлийн, за да получат това, което искат. Ерик каза, че Рандолф придобил много особено изражение и вероятно тогава е решил да използва записа, за да унижи публично Дрю.

— Ти знаеше ли, че ще го пуснат? — попита Фин.

Хътън поклати глава.

— Нито Рандолф, нито Ерик ми споменаха за този план. Албъртсън изглеждаше бесен, когато напусна сградата. Мисля, че ще

превърти и ще тръгне да отмъщава. Ще го държим под око, Парсънс — също.

— Къде е Парсънс?

— Хукна след Албъртсън и викаше името на Ейлийн, докато тя не спря и не го изчака.

— Трябва да ги държите под наблюдение.

— Чух те. Те сигурно ще отидат някъде да умуват как да оправят положението. Но да се откажат от толкова много пари? Никакъв шанс.

— Това не може да се промени. Албъртсън го знае и болният му мозък смята, че за всичко е виновна Пейтън.

Целия следобед Фин помагаше на Хътън и Лейн да разпитват служителите. Имаше някои, които бяха предани на Дрю и Ейлийн, макар че само бог знаеше защо. Една от въпросните служители беше жена на име Бриджит. Тя беше толкова разстроена, че едва се крепеше по време на разпита.

— Този запис, който чухме, е лъжа — настояваше тя. — Дрю е невинен. Онази ужасна Пейтън Локхарт го е натопила. Тя му е заложила капан. — Вече почти викаше. — Измислила си е всичко и е фалшифицирала записа.

Фин се стараеше да не губи търпение.

— И как е станало това? — попита той спокойно.

— Тя си имаше начини. Питайте Ейлийн. Тя ще ви каже всичко за Пейтън Локхарт. Разгада я каква е още от началото.

— И какво разгада?

Бриджит изтри сълзите от лицето си с опакото на дланта си и отговори:

— Че Пейтън е уличница. Кучка и уличница — добави тя. — А сега Дрю си замина по нейна вина. — Тя отново зариде и думите ѝ станаха нечленоразделни.

Фин реши да остави Лейн да се оправя с нея, докато те с Хътън проверяваха офисите на Дрю и Ейлийн. Вече бяха поставили охрана и пред двата офиса, след като бяха получили разрешението на Ерик и баща му да претърсят навсякъде. Не откриха нищо инкриминиращо в офиса на Дрю, но конфискуваха компютъра му, за да претърсят за криптирани файлове.

— Обзалагам се, че няма да намерим нищо освен порно — заяви Хътън.

Фин си помисли, че агентът вероятно е прав.

— Бих искал да остана тук и да намеря доказателствата, с които да заковем тези негодници, но трябва да се връщам във Вашингтон.

— И ние не можем да останем в Далтън — каза Хътън, — но местната полиция вече ни съдейства. Те ще видят какво могат да направят, за да помогнат.

Лейн подаде глава през вратата.

— Току-що се чух с хората, които наблюдават Дрю и Ейлийн. Куриер им е доставил копие от новото завещание на Рандолф Суифт преди няколко минути. Това ще е капакът за деня.

И ще даде на Дрю още една причина да погне Пейтън — помисли си Фин. Трябваше да говори с нея, да чуе гласа ѝ, да се увери, че тя е добре. Изчака с обаждането, докато потегли от Далтън и се отправи към Минеаполис. Веднага щом тя каза *ало*, цялото му тяло се отпусна и стягането в гърдите изчезна. Почувства, че отново може да си поеме дълбоко дъх.

— Как си?

Пейтън не искаше да си губи време с любезности.

— Бракътън ми каза, че си в Далтън. Не можах да повярвам. Отиде ли навреме, за да чуеш речта на Рандолф?

— Да, успех. Беше много впечатляващо — призна той и ѝ разказа случилото се с всички подробности.

Когато свърши, тя го обсипа с въпроси. Реакцията ѝ не беше такава, каквато той очакваше. Той ѝ описа колко вбесен е бил Дрю и колко убийствено е гледал по време на записа, но тя се засмя.

— Съжалявам, че не бях там.

— За бога, това не е смешно.

— Не, разбира се, че не е. Постоянно си представям как Дрю маха на публиката, а после го уволняват. — Тя се засмя отново. — Извинявай. Ще опитам да се контролирам. Свърши се, нали, Фин? Дрю е уволнен и досието му ще го следва. Мога да забравя за тази история.

— Не мисля, че Дрю ще я забрави — предупреди я той. — Трябва да внимаваш.

Доловила тревогата в гласа му, тя каза:

— Ще внимавам. И ако той дойде тук, ще бъда готова. — Тя нямаше никаква представа как ще направи това, но искаше да прогони

страховете му. — Моля те, не се тревожи за мен. Това вече не е твоя работа. Бракстън и Дрейк ще ме пазят, докато Дрю не се успокои, аз също ще се пазя.

— Не искам да ти се случи нещо.

— Знам. Всичко ще бъде наред. Освен това моята сигурност вече не е твой проблем. Ти направи толкова много за мен и аз го оценявам, но сега трябва да продължиш напред с живота си. — *Без мен* — добави мислено. — *Заяви ми това съвсем категорично.*

— Пейтън...

— Довиждане, Фин — прошепна меко тя.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Пейтън притисна телефона към сърцето си и сведе глава. Нямаше да плаче. Само да можеше да се почувства гневна, вместо тъжна. Когато му беше ядосана, се чувстваше по-добре, отколкото когато ѝ се струваше, че ще рухне и ще плаче дни наред.

Той не заслужаваше сълзите ѝ. Той не я заслужаваше. Напоследък тези думи се бяха превърнали в нейна мантра. Време беше и тя да продължи с живота си.

Имаше дълъг списък с неща, които искаше да свърши, преди Мими и Ларс да пристигнат. Те щяха да се нуждаят от настаняване, докато си намереха жилища, затова Пейтън се обади на хората от поддръжката и поиска те да изпразнят един от двустайните апартаменти в сградата, който в момента се ползваше като склад. Уговори се в понеделник бояджиите да влязат в апартамента и веднага след като те приключеха, щеше да уреди почистване на подовете. Апартаментът беше обзаведен и тя щеше да се погрижи да има чисти чаршафи и завивки на леглата и храна в хладилника. Искаше двамата ѝ приятели да се почувстват добре дошли.

Мими щеше да отседне в Минеаполис при единия си брат, докато чакаше Ларс да приготви багажа си. Тя обеща на Пейтън да ѝ се обади веднага щом потеглят, но не очакваше това да стане по-рано от няколко дни. Междувременно Мими се наслаждаваше на общуването с роднините си и каза на Пейтън, че е била забравила колко много харесва снаха си.

Пейтън се беше настанила трайно в конферентната зала. Тя обичаше да има пространство, където да разтвори всички документи. Имаше цяла купчина с бележки за менюта, които искаше да обсъди с Ларс след пристигането му. Тя нямаше представа дали той може да готви, факт, който не спомена пред сестра си. Ларс ѝ беше казал, че иска да стане майстор-готвач, но това не означаваше, че той може да създава рецепти. Тя обсъди въпроса с Кристофър и двамата решиха, че е добра идея Ларс да започне от най-малкия ресторант в курорта —

„Оушънс“, под ръководството на шеф Гелър. Освен че беше изключително талантив, Гелър имаше и една рядка черта — поне рядка за готвач — той беше търпелив. Щом Ларс придобиеше известен опит в „Оушънс“, щяха да обмислят преместването му в „Ленърдс“, техния най-прочут ресторант, където той щеше да работи под ръководството на най-изтъкнатия — но и най-избухлив — майстор-готвач във Флорида. Пейтън беше развълнувана от това, че можеше да предостави тази възможност на Ларс и се надяваше за него това да е началото на страхотна кариера.

С всеки изминал ден Пейтън все повече се наслаждаваше на работата си в курорта и вече започваше да вижда светлина в дъното на тунела. Служителите започнаха да се завръщат на работа, правеха се последните довършителни работи по хотела. През повечето време тя не излизаше от курорта, но Бракстън или Дрейк бяха винаги някъде наоколо и не я изпускаха от погледа си. Когато тя изказа мнение, че може би вече не се нуждае от охрана, те настояха, че това ще се случи, когато Кристофър и Фин ги освободят и нито минута по-скоро. Тъй като въпросът не зависеше от нея, тя реши да приеме положението и живее нормално, без да обръща внимание, че бодигардовете бяха неизменна част от ежедневието ѝ. Оказа се, че Дрейк има фино небце по отношение на храната. Той опитваше новите ѝ ястия и казваше кои подправки бяха добър избор и кои не. Бракстън също имаше скрити таланти. Един ден, докато тя оглеждаше предложените чертежи за новия басейн, го попита за мнението му за разположението на басейна и се изненада приятно, когато той ѝ даде няколко добри идеи, една от които беше да се построи дървена къщичка в един неизползван ъгъл. Присъствието им край нея се превърна в рутина и след известно време тя започна да се радва на компанията им и да ги възприема като приятели.

През повечето време те се опитваха да не се набиват на очи, но в дните, когато тя трябваше да излиза от курорта, те шофираха колата ѝ и стояха с нея през цялото време. Независимо дали тя беше в нечий офис или в магазин, един от тях стоеше пред вратата и я чакаше.

Тъкмо се беше върнала от един такъв следобед, прекаран в Порт Джеймс, и се канеше да се заеме отново за работата си, когато Луси се отби да ѝ пожелае лека нощ.

— Скот Касади се обади днес — съобщи ѝ тя.

— Все още ли иска да сключваме сделка? — попита Пейтън.

— Да. Мисля, че е открил, че работим с Дан Милър, и се страхува, че ще изгуби шанса си. Беше много сърдечен и ме обсипа с комплименти.

— Това няма да му помогне.

Луси тръгна да си ходи, но спря.

— Забравих да те питам. Как мина прегледът при лекарката?

Пейтън седеше с гръб към вратата и лице към прозорците. Отговори, без да се обърне.

— Изписа ми хапчета против забременяване и каза, че те ще помогнат за нормализиране на цикъла ми, което е стар проблем. Освен това ми би една инжекция и каза, че няма да мога да забременея в следващите шест месеца. А междувременно и хапчетата ще започнат да ме пазят от бременност. — Тя не устоя на изкушението и добави. — И като бонус, благодарение на инжекцията, мога веднага да бъда сексуално активна.

— И с кого смяташ да бъдеш сексуално активна, ако мога да попитам?

— С Кристофър. Отдавна си падам по него — отвърна Пейтън, като наведе леко глава, за да скрие усмивката си от Луси.

Реакцията на сестра ѝ беше мигновена.

— Не може да спиш с него — заяви тя категорично.

Пейтън се завъртя на стола си, за да види ефекта от думите си върху лицето на сестра ѝ. Луси беше почервеняла като домат. Пейтън реши, че шегата ѝ е доста забавна и се посмя доста, докато Кристофър не се появи на прага. По изражението му разбра, че той е чул всичко.

Луси не знаеше, че той е зад гърба ѝ.

— Това не е смешно.

— Е, поне малко — обади се Кристофър.

Луси подскочи. Тя затвори очи, пое си дълбоко дъх и после опита да възвърне достойнството си, като изпъна рамене, обърна се и каза:

— Извинете ме, но...

Той не я пусна да мине край него. Тя опита отново. Бутна с длани гърдите му и повтори:

— Извини ме...

— Не искам да те извиня. — Той обви ръце около кръста ѝ и я дръпна до себе си. — Бракътън те чака, когато си готова да тръгваш.

Той е отвън — каза на Пейтън, преди да издърпа Луси в офиса си. Пейтън го чу да пита: — И защо не може тя да спи с мен? — Смахът му накара Пейтън да се усмихне. Вратата на офиса му се затвори, преди Луси да отговори.

Пейтън си представи, че двамата ще се награт, както би казала майка ѝ. О, не, да не би да се превръщаше в майка си? Прогони тази смуцаваща мисъл. Луси и Кристофър не знаеха, че тя ги беше видяла да се целуват и Пейтън не смяташе да им каже. Когато Луси беше готова, тя щеше да ѝ разкаже за връзката си. Дотогава Пейтън щеше да си мълчи и да не я разпитва. Всеки, прекарал повече от пет минути с тях двамата, разбираше, че те имат връзка. Начинът, по който се гледаха един друг, ги издаваше.

Спомни си как се чувстваше, когато се целуваше с Фин. Дълбоко в себе си изпитваше толкова силен копнеж по него, че чак я болеше. Не, не трябваше да си мисли за него. Всичко беше свършило и нямаше полза да се отдава на спомени. Не искаше да го види никога повече, напомни си тя, и в този момент прегърна тази лъжа с цялото си сърце.

Ключът към това да го забрави, беше да е постоянно заета, реши тя. Щеше да работи като луда, за да не ѝ остава никакво време да мисли за него.

Деби ѝ помагаше за това, защото държеше всички на нокти. На Луси ѝ се струваше, че братовчедка ѝ този път наистина се старее да се справя добре, просто беше напълно неспособна да прави каквото и да било. Пейтън обаче не се връзваше на това. Никой не можеше да е чак толкова некадърен.

— Станала си цинична — каза ѝ Луси.

— Да — съгласи се Пейтън. — По отношение на братовчедка ни, аз съм циничка. Кажи ми следното. Как става така, че тя може да седне на компютъра, да провери всичките си имейли, да си поръча дрехи онлайн, да отвори фейсбука си, но не може да се научи как да натисне бутона за разпечатване. Разиграва те, Луси.

— Просто не я бива за офисна работа — настоя Луси.

Кристофър беше съгласен с преценката на Луси и започна да изпраща Деби напред-назад до бунгалата, за да проверява напредъка на майсторите. Оказа се, че все пак Деби има някакъв талант. Тя обичаше да флиртува. Това май беше единственото нещо, в което беше добра. Мъжете, които ремонтираха подовете, и бояджиите, които

освежаваха стените и таваните, оценяваха таланта ѝ и отделяха доста време да флиртуват с нея. В петък Деби вече имаше насрочени три срещи с трима различни мъже. Очевидно! Шон вече беше далечен спомен.

На следващия вторник следобед времето се развали. Задаваше се силна буря. Кристофър изпрати Деби да провери всичките дванайсет бунгала и да се увери, че прозорците им са затворени. Няколко прозорци бяха оставени отворени, за да се измирисва боята. Две от бунгалата имаха прясно лакирани подове и за нещастие точно те бяха онези, които Деби си мислеше, че е проверила, но се оказа, че не е. Всичките им прозорци останаха отворени по време на проливния дъжд и подовете на бунгалата бяха съсипани. Прекалено късно всички осъзнаха, че трябва да проверяват повторно всяко нещо, което Деби вършеше, но още не бяха измислили къде да я пратят, така че да не предизвиква щети.

Два дни по-късно се изплашиха, че немарливостта на Деби е станала заразна. Една от камериерките съобщи, че някой е оставил отворена бака с боя върху един от чисто новите плотове от кварц. Баката била преобърната и боята се изляла върху плота, а след това капала и по пода. Резултатът беше катастрофален.

Струваше им се, че всеки път, когато направят крачка напред, нещо се случваше и ги връщаше пет назад. Все по-трудно им беше да запазят оптимизма си, че ще успеят да отворят бунгалата за посетители на определената дата. Поне хотелът не беше проблем. Всичко беше готово, включително впечатляващият водопад... докато той не наводни фойето. Клапата на механизма, въртящ водата, се оказа задръстена с парченца глина. Поправката на щетите щеше да отложи откриването с още две седмици.

Насред цялата тази суматоха пристигнаха Мими и Ларс. Те паркираха отпред след шест вечерта. Никой не пътуваше с ремарке — бяха разпродали мебелите си и бяха готови да започнат на чисто. Пейтън не се тревожеше, че те ще решат, че са допуснали грешка, премествайки се на другия край на страната. Беше сигурна, че Бишъпс Коув ще им хареса много. И те щяха да се почувстват на мястото си.

Двамата харесаха апартамента и докато разтоварваха куфарите си, Пейтън им приготви вечеря. Направи спагети с много пресни зеленчуци и задуши риба в сос от масло и печено грозде. Предложи им

вино, но и двамата отказаха. Бяха шофирали цял ден и решиха, че виното ще ги приспи.

По време на вечерята говориха за бъдещето и Пейтън долови вълнението им, докато им описваше какви ремонта и подобрения текат в курорта. Щом се нахраниха обаче, Мими смени темата.

— Трябва да ти разкажа какви са новините от Далтън. Сега всички ми звънят, дори и Бриджит. Мили боже, тя още плаче за Дрю.

Ларс кимна.

— Кажй й за Ейлийн.

— Човек би очаквал Ейлийн и Дрю да се скрият в дома си или да се преместят в друг град след подобно унижение, но се случи точно обратното. Ейлийн се е заела да ограничава щетите, както се казва. Обикаля из целия град и разправя на всеки, който е готов да я изслуша, че ти си насочила разговора в такава посока, че си го подвела и си изкривила думите му и че си го записала, за да можеш да го съдиш за сексуален тормоз.

— Това не е всичко — допълни Ларс. — Дрю излиза постоянно, особено вечер, точно когато хората си тръгват от работа. Влиза в бара, където ходят много служители, и почва да черпи всички с пиене. Държи се като доброто старо момче и говори по твой адрес. Неговата версия е, че ти си го съблазнила, обаче някои от нещата, които си искала в леглото, били прекалено перверзни и той не ти угодил.

— Какво се надява да постигне с това? — попита Пейтън.

— Моето предположение е, че той се опитва да се върне в компанията — каза Ларс. — Обаче тактиката му не сработва. Хората му обръщат гръб. Дори му отказват почерпките в бара. А в Далтън това е нещо нечувано.

— Двамата с Ейлийн направили голямо парти миналата събота. Никой не се появил — допълни Мими. — Дрю се държи, сякаш е излязъл в по-дълъг отпуск. Сега пак е отишъл за риба, някъде в Канада. Сигурно там обмисля следващия си ход. След като не успя със сладки приказки, вероятно е изпаднал в паника. Надеждата му да си възвърне доброто име би трябвало да се е стопила.

— Какво мислиш, че ще предприеме? — попита Пейтън.

— Не знам и не ме интересува — заяви Мими. — Просто се радвам, че съм далече от него. Кажй сега, кога започваме работа с Ларс?

— Ще се запознаете с Кристофър и Луси утре, но ще ви дадем два-три дни да свикнете с обстановката и да се ориентирате кое къде е. Ларс, знам, че сигурно ще искаш самостоятелен апартамент, но засега няма проблем да делите един с Мими, нали?

— Разбира се — отвърна той. — А сега трябва да поспя — съобщи той и се прозя.

Мими го последва.

— И аз съм готова да си лягам. — Когато вратата се затвори зад приятелите ѝ, Пейтън им обеща:

— Ще бъдете щастливи тук.

Пейтън беше развълнувана, че Луси и Кристофър ще се запознаят с приятелите ѝ и нямаше търпение да покаже на Мими и Ларс Бишъпс Коув. Каза им, че ще отиде да ги вземе от апартамента им по обед. Така щяха да могат да наваксат със съня и да разопаковат поне част от багажа си. Междувременно тя реши да свърши малко работа. Когато влизаше в офиса, телефонът вече звънеше. Деби, която винаги закъсняваше, днес беше подранила. Тя грабна слушалката, преди Пейтън да стигне до нея.

— Бишъпс Коув — каза тя. — С кого да ви свържа? — Тя слуша около минута, после каза: — Разбира се, ще изпратя някого. Благодаря, че се обадохте. — Обърна се към Пейтън. — Обади се някой от пощата в града. Каза, че имало три големи пакета за хотела. Обзалагам се, че шеф Гелър е поръчал някакви неща. Човекът каза, че чакат в пощата от известно време, затова да идем да си ги приберем.

— Ще изпратя някого от поддръжката...

— Не, те се получават срещу подпис. Така казаха.

— Добре, ние с Бракстън ще отидем да ги вземем. Няма да ни отнеме много време.

— Той защо постоянно виси тук? Също и другият. Как се казваше?

— Дрейк.

Докато Пейтън отваряше вратата, Деби попита:

— Вие да не сте тройка или нещо друго?

Пейтън забели очи.

— Нещо друго.

Бракстън стоеше точно пред офиса. Тя му съобщи, че трябва набързо да отидат до пощата. Той отвори дланта си и тя му даде ключовете за колата. Обикновено той караше, когато Пейтън излизаше извън курорта. Докато пътуваха към града, тя му разказа наученото от Мими и Ларс за Дрю и Ейлийн.

— Да — потвърди той. — И аз чух за светските им занимания. Агент Хътън ме информира. Всъщност той нарече заниманията на Дрю по малко по-друг начин, но ще ти го спестя, за да не използвам груби думи.

— Организирали голям купон и никой не дошъл — продължи тя. — Това сигурно е било много унижително за Дрю. Агент Хътън спомена ли нещо за Парсънс? Знае ли къде е той?

— О, да. Парсънс се движи плътно с Албъртсънови. Бил на купона и бил един от компанията, с която Дрю заминал за риба.

— Един от компанията? Още някой ли е отишъл с тях?

— Някой си Косгроув.

— Дон Косгроув. Той е бившият съпруг на Мими. Доколкото съм чувала, той им е лика-прилика.

— Тримата се държат, сякаш се забавляват страхотно. Според Фин това е преструвка и аз съм на същото мнение. Той смята, че те се подготвят да предприемат нещо, което няма да ни хареса.

— Фин? — Пулсът ѝ се ускори леко. — Кога говори с него?

— Не съм. Хътън ми каза. Той е говорил с Фин вчера.

Пощата беше на една тиха глуха улица близо до магистралата, но трябваше да минат през поредния строителен обект на Касади, за да влязат в паркинга. Пред малката четвъртита сграда имаше само три места за паркиране. Пощата имаше вид, сякаш беше плъснатата на това място за една нощ без особена мисъл и без проект. Имаше плосък асфалтиран покрив и алуминиева облицовка. Два блока с апартаменти на различен етап на завършване се извисяваха точно до пощата. Пред всеки от тях имаше огромна табела на „Касади Кънстракшън“ и фургон с името на компанията, изписано с големи букви.

Наоколо не се виждаше жива душа. Бракстън слезе от колата и каза:

— Има няколко минути до осем. Почакай тук. Ще видя дали са отворили.

Нетърпението на Пейтън ѝ спаси живота. Ако беше останала в колата, тя щеше да се озове в центъра на експлозията. Тя не изчака Бракстън да я повика, а отвори вратата си, слезе и тъкмо заобикаляше колата отзад, когато почувства нещо като ужилване от оса. Опита да изтупа с длан насекомото от бедрото си и погледна надолу. Ръката ѝ беше в кръв. В същия момент чу свистене, после още едно и още едно, и изведнъж осъзна какво става. Изкрещя на Бракстън и побягна.

Бракстън ѝ викна да се наведе и се втурна да я прикрие с тялото си. Тя почти успя да стигне до страничната стена на сградата, когато резервоарът ѝ пламна. Експлозията я вдигна във въздуха и я запрати в ръцете на Бракстън. Нещо я удари в тила и тя отново изпищя.

Нямаше спомен кога са я качили в линейката. Вратите ѝ бяха отворени и тя виждаше ясно колата си... или по-скоро останките от колата си. От нея имаше само отделни парчета, а пожарникарите още потушаваха пламъците. Бракстън се качи в линейката, за да я придружи до болницата.

— Добре ли си? — попита тя.

— Аз съм добре. Ти пое удара, не аз. Тялото ти ме защити. Много съжалявам. Трябваше да забележа.

— Каж ми какво стана.

— Не помниш ли?

— Всичко ми е объркано. — Тя затвори очи. — Главата ме боли ужасно, но само това. Няма нужда да ходя в болницата.

— Имаш сътресение на мозъка.

Тази възможност я разгневи.

— Нямам.

Опита да блокира страха си. Този, който искаше да я убие, не се отказваше.

Отново заспа и се събуди в болнично легло. Лекарят се беше навел над нея и проверяваше превръзката на бедрото ѝ. Видя, че тя е отворила очи и каза:

— Само лошо порязване. Дори няма нужда от шевове.

— Вече мога ли да си отида вкъщи? — попита тя и опита да седне. Ужасяваща болка прониза черепа ѝ.

Лекарят нежно бутна раменете ѝ, за да я накара да легне отново.

— Тази вечер ще ви задържим за наблюдение. Имате сътресение на мозъка.

Колкото и да искаше да спори за тази диагноза, тя просто му благодари.

След час беше настанена в самостоятелна болнична стая и Бракстън и Дрейк стояха на пост пред вратата. Казаха ѝ, че в коридора е пълно с нейни разтревожени приятели. Докторът позволи на всеки от тях да надникне, но после настоя, че Пейтън се нуждае от почивка.

Тя се почувства толкова ужасно, че ѝ се доплака, но не посмя да се разплаче, защото знаеше, че така главата ще я заболи още повече. Затвори очи и се престори на заспала, за да я оставят всички на мира. Искаше ѝ се майка ѝ да е при нея и да ѝ каже, че всичко ще се оправи. Помисли си, че е смешно, че когато нещата не бяха розови, майка ѝ винаги знаеше какво да каже. Всички останали от семейството я побъркваха. Реши, че цицината на тила ѝ я беше направила по-емоционална и затова я спохождаха такива носталгични мисли за семейството ѝ. Фин също често изникваше в мислите ѝ.

Тя се събуди посред нощ. Вратата беше отворена само сантиметър-два и от коридора влизаше ивица светлина. Дезориентирана, тя не можа веднага да се сети къде се намира.

Чу някакво шумолене слабо, но не далечно. Някой беше в стаята при нея. Бавно се обърна и го видя. Фин се беше изтегнал на креслото и спеше дълбоко. Той се размести леко и продължи да спи. Той нямаше работа тук и тя още утре щеше да му каже да си ходи. Но не тази вечер. Сега ѝ беше хубаво. Чувстваше се в безопасност. Фин нямаше да позволи на никого да я нарани.

Тази вечер той отново беше нейният шампион.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сутринта, когато взривиха колата на Пейтън, Ронан видя Фин в непознатата светлина, и то такава, която го шокира адски. Фин разпитваше някакъв младеж пънкар, за когото знаеха, че е извършил двойно убийство просто заради един бас. Бяха извикали Фин да разпита заподозрения, защото бяха преценили, че момчето ще реагира добре на методите му. Фин жънеше такива успехи със стратегията си, че петима агенти стояха заедно с Ронан от другата страна на огледалната стена, за да наблюдават разпита. Бяха там, за да се учат от Фин, за когото началниците им смятаха, че може да накара всеки да проговори. Беше само въпрос на време и търпение.

Фин нямаше тъмна страна и никога не избухваше... до онзи ден. В стаята за разпити бяха само Фин и заподозреният, който настояваше да му викат Тик. Разделяше ги малка метална маса, върху която имаше лист хартия и химикал.

Тик беше адски грозен според Ронан. Имаше големи уши, големи зъби, тънки устни и глава със странна форма. Както беше модерно сред идиотите от неговата банда, беше обръснал главата си и носеше татуировка с череп и кръстосани кости на тила си и една по-малка на челото. Страшно оригинално, няма спор. След като го слуша да се хвали няколко минути, Ронан си помисли, че може би не е зле да му нахлузят торба на татуираната глава, за да не гледат самодоволното му хилене.

Тик беше едър, към метър и осемдесет и пет, и тежеше около сто килограма. Не беше с белезници на ръцете и беше известен с това, че е избухлив. Ронан се настани близо до вратата, в случай че заподозреният станеше агресивен. Знаеше, че Фин може да се справи с него, но искаше да бъде готов да помогне.

Въпреки че разговаряше със заподозрения вече няколко часа, Фин не би могъл да изглежда по-спокоен. Той седеше на стола си, изпълнал дългите си крака с кръстосани глезени, и имаше вид, сякаш се наслаждава на разговора. Фин дори беше докарал някаква загатната

усмивка на лицето си, която да предразположи заподозрения. Тик правеше всичко възможно да впечатли Фин с истории за приятели, които се измъкнали безнаказано, след като извършили сериозни престъпления, защото били много по-умни от ченгетата. Разсмя се, докато разказваше една особено грозна история. Беше очевидно, че Тик обожава да се хвали, и Ронан беше убеден, че с хвалбите си Тик скоро щеше да си осигури от трийсет години до доживотна присъда. Ако Фин го изиграеше както трябва, Тик щеше да се наежи, да поиска да докаже колко е умен и да се похвали с постиженията си.

Нещата се развиваха чудесно, докато Фин не получи някакъв есемес. Телефонът му беше с изключен звук само на вибрация. Трябваше да го остави при Ронан заедно с пистолета си, преди да влезе в стаята за разпити, но джиесемът беше останал в джоба и той напълно беше забравил за него. Когато усети вибрацията, го извади с намерението да го изключи, но хвърли един поглед към екрана и видя, че есемесът е от Бракстън. Това не го притесни. Въпреки желанието на Пейтън Фин да не бъде информиран, той беше наредил на Бракстън и Дрейк да го държат в течение.

Тик се беше отнесъл в неговия собствен свят, загледан в стената, докато с наслада си спомняше за едно друго престъпление, което смяташе, че е извършил по гениален начин. После премина към скорошното двойно убийство. Беше очевидно, че иска да подразни Фин, да му каже, че е натиснал спусъка четири пъти, без да го изрече буквално. Тик се потопи в спомена за убийството и тръпката, която беше изпитал, и така се отплесна в хвалбите си, че не осъзна, че поема отговорност за престъпленията.

Фин погледна към прозореца, за да покаже на Ронан, че признанието е записано и после, докато Тик продължаваше да говори, Фин отвори есемеса. Очакваше да прочете, че всичко е наред и че няма никакви проблеми. Вместо това прочете: *Снайперист взриви колата. На път към болницата с Пейтън.*

Скочи на крака. Имаше чувството, че сърцето му току-що е било изтръгнато от гърдите. Стиснал телефона с лявата си ръка, прочете есемеса отново. Тя беше ранена, но колко тежко? Бракстън не знаеше ли? Той е трябвало да я предпази. Фин изпита отчаяна нужда да отиде при нея.

— Нямам повече време — каза той с рязък тон. — Да приключим с това. Вземи онзи химикал и почни да пишеш. Искам имена и точно искам признанието ти. Ясно?

Тик се засмя, но смехът му прозвуча насилено.

— Няма да ти кажа как... Няма да получиш признание.

— Ти вече призна. Сега почни да пишеш.

Без да обърне внимание на възраженията на Тик, Фин прочете есемеса за трети път, мислейки, че не го е разбрал правилно.

В съседната стая Ронан обясняваше на младите агенти, че в този случай Фин бързо е осъзнал колко е важно за заподозрения това, че колегата му го мисли за умен и че отделя специално време да поласкае егото му, за да го накара да признае. Добре че Ронан гледаше през прозореца в това време, иначе щеше да пропусне онова, което се случи в следващия момент. Тик явно беше осъзнал, че е казал прекалено много и че се е оказал глупак, като е повярвал на Фин, така че полетя през масата, размахвайки юмруци. Атакува яростно с всичките си 100 килограма. В едната секунда той беше на крака и в следващата беше притиснат до стената. Фин беше стиснал врата му, така че Тик не можеше да си поеме дъх. Той прошепна нещо в ухото на Тик и докато продължаваше да го притиска към стената с една ръка, с другата изпращаше есемес.

Ронан и останалите агенти се втурнаха в стаята за разпити. Всички се спряха като заковани, удивени от тази невероятна проява на сила от страна на Фин.

— Разбрахме ли се какво очаквам от теб? — попита Фин Тик.

Заподозреният не можеше да отговори. Лицето му беше кървавочервено и бързо започваше да посинява. Фин реши да приеме, че Тик се е съгласил.

— Добре тогава — каза той и го пусна.

Тик се срина на пода.

— Изпълзи до масата, седни и почни да пишеш — заповяда Фин.

Един от агентите се втурна да върже с белезници Тик към масата, за да не може той повече да атакува, докато друг агент седна срещу него и му побутна листовете хартия.

— Аз ще поема оттук, сър — каза той.

Ронан последва Фин навън.

— Това беше впечатляващо — каза той. — Да пишеш есемес с лявата ръка по този начин. Аз не бих могъл да се справя.

Фин даде на Ронан да прочете есемеса от Бракстън, докато прибираще пистолета си в кобура. Ронан изруга.

— Албъртсън стои зад това, нали? Пейтън ще се оправи ли?

— Не знам. Ще се обадя в болницата в Порт Джеймс. Би трябвало и Бракстън да ми се обади.

— А после какво? — попита Ронан.

— Отивам при Пейтън и когато намеря това копеле, знаеш ли какво ще направя?

Ронан кимна.

— О, да. Знам.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Фин беше там и на сутринта. Все пак това не се оказа сън. Пейтън го видя веднага щом отвори очи. Той стоеше в коридора и говореше с Бракстън, Дрейк и един полицаи, когото бяха видели в „Редс“ — бара, където бяха пили бира. Разговорът им изглеждаше много напрегнат и по жестовете на Фин си личеше, че той е много ядосан. Бракстън беше видимо разстроен. Той постоянно клатеше глава и стискаше ръцете си в юмруци. Фин изглеждаше като негова противоположност. Ръцете му бяха скръстени на гърдите и той кимаше от време на време. Беше спокоен, но много сериозен.

Бракстън пръв забеляза, че Пейтън се е събудила. Той сръга Фин и се втурна в стаята ѝ. Спря до края на леглото и попита:

— Как си? Отърва се на косъм.

— Добре съм — увери го тя. Това не беше съвсем вярно, но не беше и лъжа. Главата не я болеше така силно, както предната вечер, и тялото ѝ не беше толкова схванато. — Ще се оправя веднага щом се махна оттук.

Фин се доближи отстрани до леглото ѝ и нежно отмести косата от челото ѝ.

— Може да се наложи да останеш още една вечер.

— Не, няма да остана. В болниците хората умират. Постъпват съвсем здрави и — бум — получават някаква ужасна болест и умират.

Фин опитваше да не се усмихне.

— Ако са съвсем здрави, защо изобщо постъпват в болница?

Пейтън не прие логичните му аргументи. Тя искаше да се прибере вкъщи.

— Случва се — настоя тя.

Той постави ръката си върху нейната. Тя опита да я дръпне, но той не я пусна.

— Пейтън, много съжалявам. Не те защитих. Трябваше да го предвидя. Погледнах към покривите и не видях никого. Успокоих се прекалено много.

Бракстън изглеждаше съсипан и тя реши да го успокои:

— Нямаше нито една кола наоколо... работниците не бяха пристигнали още... а той е бил в една от онези сгради, нали?

Фин отвърна.

— Да.

— Казах ѝ да остане в колата, докато проверя дали пощата е отворена. — Гласът на Бракстън трепереше. — Ако тя ме беше послушала, щеше да е точно в центъра на експлозията.

Пейтън се канеше да изрази съчувствие и да му каже да спре да се обвинява, но Фин заговори преди нея.

— Да, издънил си се. И това за малко не коства живота и на двама ви. Това не може да се повтори — добави той твърдо. — Така че си извади поука.

— Да, сър — кимна Бракстън съвсем делово.

Дрейк се появи на вратата.

— Трябва да говоря с вас двамата.

— Ей сега идвам — каза Фин. — Само искам да разменя няколко думи насаме с Пейтън. Затвори вратата, като излизаш.

Пейтън искаше да възрази, но не го направи, защото Фин я погледна така, сякаш ѝ каза без глас: *Не ми се бъркай*. Започваше да ѝ писва от това. Стиснатата му челюст беше друг белег, че той се е заинатил и ще ѝ каже нещо, което тя не иска да чуе. Агент-знам-всичко понякога беше адски досадник. Боже, колко ѝ липсваше.

— Защо си тук? — попита тя. — Не съм ти се обаждала. Няма да откриеш куршуми в колата ми. Вероятно няма да откриеш и колата ми. Мисля, че изгоря почти напълно.

— Тук съм, защото имаш нужда от мен. — Това беше възмутително, самонадеяно изказване и той усети, че ще я ядоса, но не се интересуваше колко разстроена е тя. Пейтън наистина се нуждаеше от него.

— Не се нуждая от помощта ти. Вече съм голяма и мога да се грижа за себе си.

— Къде е колата ти?

— Знаеш, че беше взривена. Току-що ти казах.

— А къде си ти в момента?

— В болница, но...

— Значи добре ли се справяш с това да се грижиш за себе си? Как мислиш?

— Обикновено се справям съвсем добре, но това не е нормална ситуация. Някакви хора се опитват да ме убият, за бога.

— Точно така — отговори той. — Което е една от причините да се нуждаеш от мен.

— Имам си охрана.

— Пейтън, няма да си тръгна.

— Чакай малко. Коя е другата причина да се нуждаеш от теб? — попита тя подозрително.

Лекарят прекъсна спора им за радост на Пейтън. Тя предпочиташе да е в най-добрата си форма, когато трябваше да води спорове с Фин. Изписаха я с указания да почива и да не се преуморява поне седмица. Точно така. Да почива. Тя направи всичко възможно да не се разсмее, докато обещаваха на лекаря да спазва съветите му.

Бракстън ги закара в Бишъпс Коув. Фин седна отзад с нея, а Дрейк беше отпред. Пейтън се стараеше да седи на разстояние от Фин и едва не се залепи за вратата, но не беше лесно да не го докосва, защото той беше едър мъж и заемаше голяма част от задната седалка. Беше невъзможно и да се почувства спокойна, но щом минаха по моста и тя видя портала на Бишъпс Коув, започна да диша по-леко.

— Всичко е било нагласено, нали? Обаждането, което Деби прие, не е било от пощата.

— Не, дошло е от мобилен телефон с предплатена карта. Вече са го изхвърлили — каза ѝ Бракстън. — Няма как да го проследим.

Тя се замисли за секунда и каза:

— Знаеш ли, наистина беше идеално място за засада. Две високи сгради и малък пощенски клон помежду им. Било е добре обмислен план.

Фин я прекъсна подразнен:

— Пейтън, някога обаждали ли са ти се от пощата? От която и да е поща? Аз ще ти отговоря. Никога. Те не се обаждат, когато дойде пратка за теб. Ако е прекалено голяма, за да ти я доставят, ти изпращат съобщение да отидеш да си я получиш. И ако ти не отидеш да си я вземеш, ти изпращат второ съобщение. И ако пак не отидеш да я получиш, я връщат на изпращача. Със сигурност не се обаждат да те викат.

— Понеже е малка поща в курортно градче и помислих... — Почувства се като идиотка. Изобщо не беше се усъмнила в обаждането. Нито за секунда. — Казах на Бракстън, че трябва да отида до пощата. Не му споменах за обаждането.

Фин хвана ръката ѝ и този път тя не опита да я издърпа.

— Който и да е бил, е обикалял от известно време Порт Джеймс, за да се запознае с обстановката.

— Не съм съгласен — обади се Дрейк. — Не е нужно много време, за да се набележат две-три места, подходящи за засади. Порт Джеймс е много малък град.

— Агент Хътън върна ли се от Далтън? — попита Бракстън Фин.

— Да. Посетил е Ейлийн Албъртсън. Тя му каза, че не очаква момчетата да се върнат от риболова още поне седмица. Те променили намеренията си и не заминали за Канада, но тя не знаела къде точно са отишли. Просто повтаряла, че са някъде на север. Тя попитала Хътън дали онази кучка Пейтън опитва да им причини още неприятности.

— Значи не ми е изпратила много поздравя? — вметна Пейтън.

Няколко минути по-късно тя вече беше в апартамента си. Веднага свали вчерашните си дрехи и си взе душ. Подутината на тила ѝ все още пулсираше при всяко докосване, така че внимаваше да не я пипа, докато миеше косата си. Водата я освежи и тя се почувства много по-добре. След като се изсуши, посегна към дънките си, но откри, че те търкат неприятно ожуленото място на бедрото ѝ, затова си облече едни стари къси панталонки и потник и тръгна боса към дневната. Там се закова на място. Луси, Мими, Ларс и Кристофър бяха там и я чакаха. Очите на Луси бяха пълни със сълзи.

— Какво се е случило? — попита Пейтън, готова да чуе някоя лоша новина.

Мими се разсмя.

— Дойдохме да те посрещнем, не да ти съобщим за някоя трагедия.

Фин се появи зад гърба ѝ и обви ръце около кръста ѝ. Проявата на близост не убягна на публиката. Те искаха да ѝ кажат колко са се разтревожили за нея и това я трогна, но скоро Пейтън се почувства неловко от прекомерното внимание.

Кристофър си тръгна пръв. Бетоновозите бяха пристигнали и днес щяха да изливат алеите. Това беше скъпо начинание и Кристофър

искаше да бъде там, за да е сигурен, че няма да има никакви издънки.

— Кой дежури в офиса? — попита Пейтън.

— Деби — отвърна Луси.

— О, боже.

Тя прозвуча толкова отвратена, че всички се засмяха. Чак тогава Луси осъзна какви поразии може да причини Деби и се втурна към офиса.

— Какво ще кажете аз да ви стотвя вечеря? — предложи Ларс.

— Благодаря, няма нужда — отвърна Фин. — Погрижил съм се за това.

— Сигурен ли си? — попита Ларс. — Мога да ви направя истински шведски бюфет. Имам маринована херинга и...

— Не, няма нужда — отвърна рязко Фин.

Ларс се отправи към ресторанта. Мими се задържа. Тя поклати глава и каза:

— Не ме предупреди за братовчедка си. Голяма е манипулаторка, а?

— Така е — съгласи се Пейтън.

— Ако не си прекалено уморена, може да си поговорим довечера — каза Мими. Тя потупа ръката на Пейтън и се отправи към вратата.

Фин сложи резето на вратата, веднага щом тя излезе.

— Мисля и аз да отида до офиса — каза Пейтън. — Къде са обувките ми? Бих могла да свърша малко работа, нали?

Той отвърна усмихнат.

— Разбира се, че би могла. — Преди тя да осъзнае какво прави той, Фин я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. Както я държеше, изрита обувките си и се отпусна на леглото.

— Какво правиш?

Фин обви ръце около нея и затвори очи. По дяволите, колко обичаше това усещане.

— Снощи не спях много, а ти трябва да си почиваш. — Той се претърколи по гръб и я придърпа до себе си. Главата ѝ се отпусна върху рамото му.

— Фин, утре трябва да си тръгнеш.

Той се прозя и каза:

— Не.

Тя не можеше да повярва, че наистина се чувства сънена. Не беше правила нищо друго, освен да спи от предната сутрин. Намести се в прегръдката му и си призна мислено, че е щастлива, че той е при нея. Винаги, когато той беше наоколо, тя се чувстваше защитена.

Повдигна глава и видя, че очите му се затварят. Отпусна се върху рамото му и затвори очи. Мина една минута и тя усети, че дишането му се забавя и той се унася.

— Фин? — прошепна тя.

— Хмм? — отвърна той, без да отвори очи.

— Все пак кога ще си тръгнеш?

Той я прегърна по-силно. Отговорът му беше тих, но ясен.

— Никога.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Пейтън спа непробудно повече от четири часа и главоболието ѝ беше почти изчезнало, когато се събуди и отвори очи. Веднага щом мъглата в главата ѝ се разсея, тя си спомни какво беше казал Фин. Тя го беше попитала кога ще си тръгне и беше сигурна, че той беше отговорил *никога*. Беше го казал, сякаш наистина го мислеше. Каква игра играеше той? Вярно, че обичаше да я дразни. Може би точно това правеше. Разбира се, че щеше да си тръгне. Винаги го правеше.

Докато миеше зъбите си, тя се чудеше какво да прави оттук нататък и реши да продължи да се държи с него като с приятел. Тя не можеше да забрави близостта, която бяха преживели — всеки път, когато го погледнеше, в мислите ѝ нахлуваха спомените за великолепното му голо тяло — но все пак можеше да се преструва, че винаги са били просто приятели. Ако успееше, значи заслужаваше оскар.

Фин беше в кухнята.

— Гладна ли си? Ще ти направя нещо за хапване.

— Не съм инвалид. Мога да приготвя обяд.

Въпреки че опита да протестира, тя покорно седна на едно от високите столчета до плота и го остави да се заеме със задачата. Като видя, че Фин вади буркан с фъстъчено масло, отгатна, че обядът няма да е нещо специално, но нямаше нищо против. И без това стомахът ѝ надали можеше да понесе много храна.

Не можеше да откъсне поглед от него. Тениската му беше плътно прилепнала по широките му рамене, сякаш беше излята по него, а дънките му бяха доста под талията. Не би могъл да изглежда по-секси дори и да опиташе. Тя затвори очи за няколко секунди, докато си напомняше, че той не е любовник, а приятел.

Той постави готовия сандвич пред нея. Освен фъстъчено масло беше добавил само гроздово желе, което беше покапало по чинията. На вид сандвичът не беше особено впечатляващ, но на вкус беше страхотен.

— Ти няма ли да ядеш? — попита тя.

Той се наведе през плота и я целуна. Стана толкова бързо, че тя не успя да го спре.

— Вече хапнах два-три сандвича — каза той. После я целуна отново.

— Ние сме само приятели.

— Да — съгласи се той.

— Но не приятели, които правят секс.

— Точно така.

— Значи си съгласен.

— Разбира се.

И после я целуна отново. Дланите му хванаха лицето ѝ и го задържаха неподвижно, докато устните му опустошаваха нейните. Беше невъзможно да му устои и след секунди му отвърщаше също толкова диво. Когато той се дръпна назад, изглеждаше арогантно доволен. Устните ѝ бяха подпухнали, а страните ѝ — поруменели. Пейтън едва си пое дъх. Копнееше до болка той да продължи да я целува. Искаше да сграбчи края на тениската му и да го придърпа за още една целувка. Стоп, това не беше по план.

Фин отнесе празната ѝ чиния в мивката и развали магията.

— Приятелите не се целуват с език — каза тя.

Той се разсмя.

— Така си е.

— А ние сме приятели.

Той отново се разсмя.

— В особено настроение си, а? — измърмори тя. — Опитвам се да ти обясня...

— ... че сме приятели?

— Точно така.

— Добре, разбрах. Това може ли да се сложи в миялната? — попита той, вдигнал една пластмасова купа.

Тя кимна.

— Можех аз да разчистя, след като ти приготви обяда.

Той затвори миялната и заобиколи кухненския остров.

— Искаш ли десерт?

Тя можеше да се закълне, че в очите му имаше игриви пламъчета.

— Не знам. Какво предлагаш?

Той я придърпа в обятията си.

— Какво искаш?

— Можем да продължим така цял следобед — засмя се и тя.

— Трябва да си легнеш.

— Току-що станах — възрази тя. Той я вдигна на ръце и се отпрати към коридора. — Фин, спях дълго. Няма да мога да заспя.

Той се усмихна.

— Надявам се да не можеш.

Какво му беше станало? Те щяха да се държат като приятели, по дяволите. А приятелите не правеха секс. Поне нормалните приятели. Почукване на вратата прекъсна плановете му да я съблазни. Той изруга тихо, пусна я да стъпи на пода и отиде да види кой чукаше.

Кристофър и Мими се бяха отбили, преди да се върнат в офиса след срещата си в Порт Джеймс със счетоводната фирма, която обслужваше курорта. Въпреки неодобрението на Фин, Пейтън ги покани. Нямаше търпение да чуе какви са впечатленията на Мими от курорта, след като вече беше имала време да го огледа по-подробно. Мими беше възторжена, точно както се беше надявала Пейтън. Лицето ѝ грееше от възбуждане, докато говореше колко е красиво всичко и какви огромни възможности ще се отворят след реновирането на курорта. Пейтън погледна към Кристофър и видя, че и той е доволен от присъединяването на Мими към екипа им. Двамата явно се погаждаха добре и беше очевидно, че тя си разбира от работата.

— Моят офис ще бъде тук, в Бишъпс Коув — каза Мими. — Аз ще поема заплатите и данъците, но ще правя и някои анализи и прогнози. Ще бъде забавно.

Ентусиазмът ѝ накара Пейтън да се усмихне.

— Само ти можеш да кажеш, че събирането на разни числа е забавно.

Кристофър носеше скиците за басейна с олимпийски размери и помоли Фин да хвърли едно око.

— Преди да го пусна за официално одобрение, бих искал да чуя какво мислиш за дизайна. Ще бъде огромен басейн и Пейтън ме убеди, че бихме могли да го използваме за състезания и тренировъчни лагери.

— Разбира се, ще помогна, ако мога — каза Фин.

Кристофър разгъна скицата на острова и двамата мъже обсъдиха възможните промени.

— Над басейна ще има купол, който ще се прибира в земята с натискането на един бутон — обясни Кристофър.

— Това ще струва цяло състояние — отбеляза Фин.

— Лен подкрепя идеята напълно. Когато чу за нея, реши, че курортът на всяка цена трябва да има такова съоръжение. Но той не иска басейнът да е близо до хотела. Мисли, че трябва да го сложим някъде отзад, по-далече от плажа. В крайна сметка ще се окаже, че сме направили цял плувен център. — Той се усмихна и добави: — Лен има грандиозни планове за него благодарение на Пейтън.

Пейтън искаше да погледне скиците, но Мими я издърпа на канапето.

— Ти трябва да поседнеш, сладурче. Как е главата ти? Изглеждаш по-добре, не си толкова бледа.

— Вече съм добре — настоя Пейтън. — Напълно възстановена. Ти как си? Това е голяма промяна за теб, няма спор.

— Да, но ти беше права. Това място е рай. Каква промяна, че няма нужда да нося по пет ката дрехи плюс дебело палто през по-голямата част от годината. Коего само ме радва — засмя се тя. — И работата ми харесва. Отново се чувствам полезна и необходима. — Тя хвана ръката на Пейтън и прошепна: — Благодаря ти.

Преди Пейтън да отговори, Мими продължи:

— Ерик Суифт ми се обади. Той е свестен човек също като баща си. Трудно е да си представи човек, че двамата с Ейлийн са от едни и същи родители.

— Защо ти се обади?

— Разговаря с всички служители, които са работили непосредствено за Дрю. Беше си записал няколко имена и ме попита дали знам нещо за тях.

— А ти знаеше ли?

— Разпознах две. Бяха на млади жени, които работеха в завода.

— А Ерик какво търсеше?

— Каза ми, че помага на баща си. Рандолф искал да открие всички млади жени, които Ерик е тормозил.

— И когато ги открие? Какво?

— Не знам. Нищо не може да промени това, на което ги е подложил Дрю, но мисля, че Рандолф иска те да получите някаква компенсация. Може би извинение от компанията. Мисля, че той може да предприеме някакви правни действия, но това са мои предположения. Ще трябва да изчакаме, за да разберем. — Мими поклати глава, а изражението на лицето ѝ стана тъжно. — Знаех, че Дрю е гнусен, но не вярвах, че е способен на насилие, докато той не опита да нахлуе в стаята ти в мотела. Трябвало е да го предвидя... да направя нещо.

Пейтън я хвана за ръката.

— Не можеш да виниш себе си за това. Няма да откъде да знаеш. Дрю умееше майсторски да кара хората да си мълчат и да прикриват делата му.

Кристофър ги прекъсна.

— Пейтън, искаш ли да погледнеш плана?

Тя беше любопитна да го види, но ентусиазмът ѝ за проекта беше помръкнал, защото беше осъзнала, че иска да построи басейна поради съвсем глупави причини. Ако направеха такава атракция, Фин можеше да пожелае да се върне. И това ако не беше откачено. Да го съблазни с басейн с олимпийски размери? Почувства се жалка, след като вече знаеше истинските си мотиви.

— Всъщност наистина ли се нуждаем от толкова голям басейн? — попита тя, докато пресичаше стаята до двамата мъже.

Въпросът ѝ изненада Кристофър.

— Промени мнението си ли? Нали казваше, че искаш да...

— Да, казвах — прекъсна го тя. — Но размислих. Чу Фин. Това би струвало цяло състояние.

— И после ще изкараме цяло състояние — настоя той. — Идеята е страхотна и ще я осъществим.

Тя не опита да спори. Знаеше, че Фин я наблюдава, затова насочи вниманието си към скиците.

— Добре изглежда — каза тя. Колкото по-дълго изучаваше проекта, толкова повече ѝ харесваше. Това наистина щеше да бъде чудесно допълнение към курорта. Имаше ли значение, че единствената причина тя да даде тази идея беше Фин?

Ентусиазмът се върна в гласа ѝ, когато тя каза на Кристофър:

— Ще бъде страхотно!

— Трябва да се връщам на работа — заяви Мими. — Фин, има един пакет за теб в офиса. Искаш ли да ти го донеса?

— Не, аз ще го взема — отвърна той.

— Не го изпускай — прошепна Мими на Пейтън.

Съдейки по усмивката на Фин, Пейтън разбра, че той е чул Мими.

— Не, той има нужда от изпускане — каза тя.

Фин изчака двамата с Пейтън да останат сами и веднага я придърпа в прегръдката си.

— Какво беше това за изпускането? — попита той.

Тя постави длани върху гърдите му, за да го избута, като отчаяно опитваше да не се разколебае от усмивката и сексапила му.

— Ти си тръгна. — Не знаеше какво ще каже, докато не го изрече.

Сега той не се усмихваше. Изражението му стана сериозно и той я прегърна още по-силно.

— Върнах се.

Тя поклати глава.

— Не искам да си тук. Казахме си, каквото имахме да си кажем. Трябва да си тръгнеш.

Той повдигна брадичката ѝ. Устните му нежно погалиха нейните, после задълбочиха целувката. Той не бързаше и тя въздъхна, когато езикът му започна спокойно да изучава устата ѝ. Останала без дъх, тя стана нападателна. Ръцете ѝ се плъзнаха по врата му, пръстите ѝ се заровиха в косата му. Когато той опита да се отдръпне, тя захапа леко долната му устна със зъби, докато той не се покори на желанията ѝ. Вкусът му, уханието му, докосването му я възбуждаха и в този момент тя беше готова да му даде всичко, което той поискаше. Една целувка и той я беше накарал да го желае до болка.

— Довечера — обеща ѝ и нежно се отдръпна от нея.

Тя се отпрати отчаяна към спалнята.

— Каза ли нещо? — извика Фин.

— Не, просто се мъмря на глас — отвърна тя. Вратата ѝ се затвори и постави край на евентуалните допълнителни въпроси.

Тя прекара остатъка от следобеда в спалнята си, говореше по телефона и работеше на лаптопа си. Постоянно си казваше, че не се крие от Фин; просто имаше нужда от малко пространство. Но това не

беше истина. Емоциите ѝ бушуваха и той беше виновен за това. Не трябваше да се връща, но сега, след като беше тук, тя щеше да му каже да я остави на мира. Без повече прегръдки и целувки или какъвто и да е физически контакт.

Но пък кога ли той я чуваше? Фин щеше да направи каквото си искаше и като се знаеше колко слаба ставаше в негово присъствие, тя сигурно пак щеше да се предаде. Изведнъж си спомни как отвори очи в болничната стая и го видя, спомни си точно как се почувства в онзи момент. Защитена, в безопасност, да... и нещо повече.

Фин почука на вратата два пъти, после я отвори.

— Почти пет е. Искаш ли да дойдеш до офиса с мен?

— Разбира се. — Тя не помръдна, само се взираше в него.

Той наклони глава.

— Какво значи този поглед?

Реши, че е невъзможно да му обясни.

— Това изражение е последица от сътресението ми. Сега ще си обуя маратонките.

Пъхна телефона в джоба си и излезе през вратата преди него. Бракстън им махна, докато пресичаха паркинга.

— А, за твоя информация — каза тя — според Деби ние с Дрейк и Бракстън сме тройка.

Той успя да кимне невъзмутимо.

— Ясно, тройка.

Деби ги поздрави на вратата.

— Само ми обясни следното. Защо не мога да имам ключ за офиса? Някои вечери искам да остана до по-късно и не виждам причина да ме третирате като дете. Мога да заключа.

В главата на Пейтън zazвъняха аларми.

— Искаш да стоиш до късно? Защо? — попита тя с подозрение.

— За да довърша работата си.

— Коя работа?

— Ами... работата.

Кристофър и Луси тъкмо излизаха, но Кристофър спря.

— Никакъв ключ. Тръгвай си, Деби.

Деби метна тежката си чанта на рамо, така че едва не събори Пейтън с нея. За щастие Пейтън се дръпна навреме, а Деби излезе от сградата с наперена походка.

Луси беше единствената, която изпитваше някаква вина.

— Мисля, че сега тя наистина се старее. Идва по-рано и стои до късно.

— И какво точно прави, когато идва рано и стои до късно? Някой знае ли? — попита Пейтън. — Направо се плаша, че тя стои тук сама. Може да причини такива поражения...

— Няма да ѝ дадем ключ — повтори Кристофър. — Как си ти?

— Добре съм. Утре ще съм съвсем здрава. Отбихме се само да вземем някакъв пакет за Фин.

— В конферентната зала е.

Докато Фин отиде да вземе пакета, Пейтън попита сестра си дали се е чувала с Айви напоследък.

— Говорих с нея снощи. Не искам тя да се чувства, сякаш я изключваме от вземането на решенията, така че ѝ разказвам всичко. Но тя е толкова претоварена в момента, че няма време да се тревожи за Бишъпс Коув. Не ѝ казах, че колата ти беше взривена. Ще умре от тревога, а всичко и без това свърши.

Всичко свърши? На коя планета живееше Луси? Докато Дрю и бандата му не бъдеха заловени, нищо не беше свършило.

— Защо си така издокарана? — попита Пейтън, когато най-последно забеляза новата рокля, която Луси носеше.

Тя беше в няколко нюанса на синьо, от които очите ѝ изглеждаха още по-сияйни. Луси изглеждаше прекрасно.

После Пейтън забеляза, че Луси и Кристофър се държат за ръка.

— Дватамата с Кристофър отиваме на вечеря в Порт Джеймс — изчерви се леко Луси. — Той имаше нужда да се махне оттук поне за една вечер, аз също.

— Мими тръгна ли си?

— Наложих се да се върне до счетоводната фирма, за да вземе от тях някакъв софтуер — обясни Луси.

Фин се беше върнал с пакет в ръце, така че всички излязоха заедно. Пейтън изчака да се приберат в апартамента ѝ, преди да го попита какво е решил да ѝ приготви за вечеря. Досега резултатите му в кухнята бяха катастрофални. Ако можеше да съди по тях, имаше чувството, че ще си легне гладна.

— Знаем, че каза на Ларс, че ти ще осигуриш вечерята, но мога да сготвя и аз. Нещо леко — предложи тя.

— Не, аз съм се погрижил — настоя той.

— Какво ще ядем?

— Изненада.

В седем часа на вратата се почука и Пейтън отвори. Отвън стоеше един сервитьор от „Ленърдс“ с голям поднос в ръце. Фин го пое от него, остави го на масата и повдигна сребърните куполовидни капаци от чиниите. Отдолу имаше великолепни пържолки с гарнитура. Пейтън осъзна колко е гладна чак с първата хапка. Пържолите бяха изпечени съвършено и след като омете чинията си, тя поздравя Фин за изключителните му кулинарни умения и му благодари за вкусната изненада.

— Това не единствената изненада — каза той. — Приготвил съм ти забавление за след вечерята.

— Какво? — попита тя.

Той отиде до кухненския остров и отвори пакета, който беше взел от офиса.

— Това е дивиди с изявлението на Рандолф в Далтън. Хътън направи няколко копия и си помислил, че може да поискаш едно за спомен, за да ти напомня за доброто дело, което си направила. Искаш ли да го изгледаш?

— С удоволствие.

Фин я хвана за ръка и я заведе до дивана. След като пхна диска в плейъра, се настани до нея.

Служителите пълнеха залата и си бърбеха оживено. Шумът звучеше като жужене. Едната камера се закова в сцената. Другата обходи публиката. Пейтън видя как Бриджит си проправя път към първия ред. Беше с невъзможно високи токчета. Страничната врата се отвори и Дрю и Ейлийн пристъпиха под светлините на прожекторите. Като видя Дрю, Пейтън усети как я побиха тръпки. Тя сплете длани и продължи да гледа.

Фин явно усети напрежението в тялото ѝ, защото праметна ръка през рамото ѝ и я придърпа към себе си.

— Виж го как обработва тълпата — каза Фин.

Пейтън се облегна на него и не каза нито дума, докато Рандолф не направи изявлението си. Тя наблюдаваше лицето на Дрю. Беше замръзнало зад маската на приятната физиономия и тя можеше само да си представя какво е ставало под нея. Очите му се разшириха леко в

секундата, когато чу гласа ѝ по високоговорителите, но само след едно мигване отново изглеждаше отегчен.

— Той вижда, че хората от охраната идват — каза Фин.

И двамата видяха как Дрю се откъсна от ръката на жена си, която се беше вкопчила в него, и се изправи. Той демонстративно намести вратовръзката си, после се обърна и напусна сцената.

— Видя ли това? — попита Фин.

— Кое?

Той взе дистанционното и върна записа назад.

— Гледай внимателно и ми кажи какво виждаш, когато Дрю става и напуска сцената.

— Не виждам нищо — каза Пейтън.

— Наблюдавай главата му — каза ѝ Фин и върна няколко секунди назад.

Пейтън се вгледа по-съсредоточено.

— Той поглежда към някого и кима.

Фин пусна сцената отново.

— Не просто кима, а прави някакъв сигнал.

— Прав си — каза Пейтън, като се доближи до екрана. — На Бриджит.

Видеото продължи, видяха как тълпата застина, докато слушаше записа. Някои хора поглеждаха съседите си и клатеха невярващо глави, но никой не забеляза, че Бриджит се измъкна през страничната врата.

— Обзалагам се, че е хукнала след Дрю — каза Пейтън.

— Не, отишла е в офиса му. Ерик е наредил на един човек от охраната да пази пред вратата, за да не може Дрю да изнесе нищо. Пазачът ни разказа, че някаква жена дошла при него разплакана и когато не я пуснал да влезе в офиса, много се разстроила. Той каза, че не можел да си представи някоя жена да държи толкова на такъв негодник.

— Жената е била Бриджит — заключи Пейтън.

— Да.

— Какъв сигнал ѝ е дал, Дрю? Какво мислиш, че е искала да вземе от офиса му?

— Хътън е наблюдавал, докато са опаковали всяка една вещ. Ако въпросното нещо не е било заковано за пода, то е отишло в някой от кашоните и после е напуснало офиса. Имат опис на съдържанието на

кашоните. Прегледах го, преди да тръгна от Далтън, и не помня в списъка да имаше нещо необичайно. Може би ще накарам Хътън да ми го прати по имейла, за да го огледам още веднъж. Може пък и да забележим нещо.

— Като пушка?

— Да, като пушка.

— Дрю не може ли да поиска да му върнат нещата?

— Той вече си ги е поискал. Но няма да ги получи, поне не веднага. Рандолф Суифт ги е задържал.

Пейтън видя как Фин се умълча, докато разсъждаваше над видяното. Челото му се набразди смръщено. Въпреки че беше потънал в дълбок размисъл, той не спираше да я докосва. Отначало я прегръщаше през раменете и галеше ръката ѝ, после другата му ръка се плъзна по бедрото ѝ. Явно не осъзнаваше какво прави, докато не я погледна. Целуна чувствителното място точно под ухото ѝ и топлият му дъх погъделичка кожата ѝ и я накара да настръхне. Тя затвори очи и изстена тихо, после се наведе към него и обърна лице към неговото.

Фин не се поколеба. Той я целуна с такава дива страст, че ѝ показа, че тя принадлежи на него и само на него. Чак след като той откъсна устни от нейните, тя се осъзна.

— Не, няма да правим това повече. — Тя се изправи и му размаха пръст. — Ние искаме различни неща, забрави ли? Ти не искаш да се жениш или да имаш деца — напомни му тя. — А аз искам. Така че, моля те, остави ме на мира.

Пейтън си каза, че е време отново да се смъмри сама, втурна се в спалнята си и затвори вратата. Знаеше, че изпраца на Фин смесени сигнали. В единия момент му казваше да не я докосва, а в следващия се хвърляше в обятията му. Нищо чудно, че той беше объркан. Той беше объркан, нали? Реши, че трябва да го попита и след това да му се извини. Щом му обяснеше това, нямаше да има повече смесени сигнали.

Фин ѝ извика:

— Пейтън, облечи си банския. Ще отидем да поплуваме. Имам нужда да помисля.

Дори и през затворената врата на спалнята, Фин я чу как изстена недоволено. Той се ухили и отиде в своята стая да потърси банския си.

Пейтън се колебаеше. Да отиде ли с него, или не? Определено не беше добра идея да го види почти гол. Но пък малко раздвижване нямаше да ѝ се отрази зле. Разбира се, нямаше да облече изрязания си бански. Не искаше да го окуражава, даже напротив, така че след като обмисли вариантите няколко минути, облече стария си, надежден, но скучен розов бански от две части, грабна халата си и срещна Фин на вратата.

Той демонстративно погледна часовника си, недоволен от чакането.

— О, не ме гледай с този поглед. Не съм се забавила чак толкова.

— Двайсет минути, за да си облечеш един бански?

По целия път до хотела Пейтън слуша колко е важно човек да бъде точен. Когато отключи вратата към басейна, той вече се беше успокоил. Тя не беше казала нито дума, само кимаше от време на време, за да го насърчи да продължи. Пейтън отново осъзна колко много прилича на майка си. Баща ѝ понякога имаше навика да започне да мърмори за нещо незначително и майка ѝ имаше вид, сякаш го слушаше внимателно, макар че всъщност не го правеше. Обикновено в това време си мислеше за нещо, което ѝ предстоеше да свърши.

Тъй като предпочиташе да седи на ръба на басейна, докато Фин плуваше, Пейтън се замисли за родителите си и стигна до заключението, че те имаха добър брак. Странно, но тя не се беше замисляла за това досега.

Гледаше как Фин се плъзга напред и назад, напред и назад. Знаеше, че плуването му действаше като терапия. Веднъж беше казал, че във водата изпитва пълен душевен мир. Мислите му се прояснявали и можел да открие решения на проблемите, веднага щом влезел в ритъм с маховете на ръцете си. Това, което го тормозеше тази вечер обаче, явно беше много сложно, реши Пейтън, защото Фин вече беше изплувал безброй дължини, без да спре.

Не знаеше колко дълго е седяла така с крака, потопени в басейна, и отдадена на размисли за живота по принцип и конкретно за Фин, когато той изведнъж се подаде от водата точно пред нея. Никой от двамата не каза нито дума, а той впери поглед в очите ѝ.

— Обичам те, Пейтън.

Постави длани на ръба на басейна, надигна се, целуна я и после се отпусна обратно във водата, и отново заплува.

Пейтън не можеше да помръдне. Опита да отвори уста, за да каже нещо, но никакъв звук не излезе от гърлото ѝ. Какво се беше случило току-що? Той наистина ли каза това, което тя си мислеше, че е чула? Не, сигурно ушите ѝ бяха погодили номер. Беше се объркала.

Следващия път, когато той се подаде от водата, каза отново:

— Обичам те.

Тя скочи във водата, с намерението да го накара да я изчака, докато тя направи една дължина, но не стигна далече. Той се появи под нея и преди Пейтън да се осъзнае, той се беше обърнал по гръб и тя беше изтегната върху него. Как успяваха да се носят във водата, без да плуват? Реши, че ще остави на него да се тревожи за това да не потънат. Намести ръце и подпря брадичката си върху гърдите му. Топлината на погледа му изпрати тръпки по гръбнака ѝ и тя прошепна:

— И аз те обичам. Обичам те от много, много отдавна.

Фин обви ръце около нея и двамата потънаха. Той я целуна под водата и после отново, когато изплуваха.

— Омъжи се за мен. — Не беше въпрос, а настояване.

— Защо? — попита тя. Дръпна се от него, изкачи се по стълбичката, за да излезе от басейна, и взе халата си.

Фин не настоя тя да му отговори веднага. Той знаеше, че предложението му я е шокирало и ѝ дължеше обяснение, но реши, че ще изчака, докато си легнат, за да ѝ обясни какво таеше в сърцето си. Може би дотогава щеше да е измислил и подходящите думи, с които да я убеди.

Вървяха мълчаливи към апартамента ѝ, когато тя вдигна поглед към него и каза:

— Нали знаеш какво казват: Парен каша духа.

— Никой не го казва.

Пейтън знаеше, че той не разбира колко е изплашена. Фин не вярваше в брака, защо тогава ѝ предлагаше да се омъжи за него? Какво го беше накарало да промени мнението си? Беше твърдо решена да разбере това, преди да му отговори.

След като си взе душ, тя облече нощницата си и си легна. После търпеливо изчака Фин. Стаята беше тъмна, освен слабата светлина, която идваше откъм коридора. Тя беше оставила вратата широко отворена и го чуваше, че говори по телефона. Той все още говореше,

когато влезе в спалнята и седна до нея. Усети, че разговорът го е ядосал, но не го попита кой се е обадил или какво му е съобщил.

Фин се обърна към нея с намерението да ѝ обясни, но тя изглеждаше толкова предизвикателно, че той размисли. След секунди тя лежеше притисната под тежестта му и той се беше наместил между бедрата ѝ. След като тя беше там, където я искаше, той се успокои. Целуна мястото в основата на врата ѝ, където се усещаше пулсът ѝ, после се премести нагоре и ухапа нежно ухото ѝ. Тихото ѝ стенание му показва, че това ѝ харесва.

— Искам те — прошепна Фин. — Винаги те искам.

Той ѝ показва колко много я обича, докато се спускаше бавно по тялото ѝ. Толкова силно я желаше, че дори не се сети да свали дрехите си или нейните. Усещането за голото ѝ тяло, притиснато към неговото, беше невероятно и в момента тя беше също толкова нападателна, колкото и той. Любеха се, забравили всякакви задръжки. Той я доведе до върха два пъти, преди сам да стигне до своя, който беше великолепен.

Отпуснала глава на рамото му, Пейтън почти нямаше сили да помръдне. Уханието на любовта им ги обгръщаше и тя изпитваше блажено доволство.

— Пейтън? — каза Фин тихо.

— Хмм?

Той я погали нежно с върховете на пръстите си.

— Има някои неща, свързани с живота ми, които трябва да разбереш.

Тя се надигна на лакът, за да го погледне.

— Видял съм наистина ужасни неща — продължи той. — В този свят има истинско зло и когато се изправиш лице в лице с него, то оставя отпечатък върху теб. Не можеш да се освободиш от него. Дори и когато спиш.

В сенките тя видя, че той се взира в тавана, сякаш си представяше някаква ужасна сцена и се зачуди какви зловещи неща се бяха закотвили в паметта му.

— Колкото и тежки да са били тези преживявания, съм бил изплашен... истински изплашен... два пъти в живота ми. Участвал съм в юмручни боеве, престрелки, масови сбивания. Никога не съм изпитвал страх в тези случаи. Имало е адреналин, но съм си вършил

работата. Първият път, когато изпитах истински страх, беше, когато бях на четиринайсет, погледнах през прозореца и те видях как падаш във водата. Едва не замръзнах на място, такъв ужас изпитах. И до ден-днешен не съм забравил онова чувство. — Той погали гърба ѝ с длан и продължи: — Вторият път беше, когато Бракстън ми изпрати есемес, че колата ти е взривена и ти пътуваш към болницата. Не знаех колко си зле, не знаех дали ще оживееш, или ще умреш. Същото адско чувство на истински ужас се настани вътре в мен. Обичам те и не искам да живея без теб. С теб съм по-добър. Толкова е просто... и толкова освобождаващо. Омъжи се за мен.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато му отговори.

— Трябва да остана тук една цяла година...

— Ще се справим. Омъжи се за мен.

— Искам деца.

— И аз искам... от теб. Омъжи се за мен.

Усмивката ѝ стана широка.

— Да, ще се омъжа за теб.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пейтън искаше да изчака чичо Лен да се върне в Бишъпс Коув, преди да съобщи на всички новината. Той беше изпратил есемес, че очаква да ги види след две седмици. Пейтън не беше сигурна, че ще успее да си мълчи толкова дълго, но беше твърдо решена да опита.

На следващата сутрин двамата с Фин попаднаха на огнена буря. Кристофър крачеше разярен из офиса, а Луси беше направо превъртяла. Единственият спокоен човек беше Деби. Тя седеше на бюрото с бележник и химикалка и чакаше да ѝ възложат някаква работа. Мими стоеше на вратата на офиса със скръстени ръце и се мръщеше.

— Какво се е случило? — попита Фин.

— Алеите — обясни Луси. — Половината са съсипани. Някой от работниците е минал през мокрия бетон с ботуши и сега те са осеяни със следи от стъпки и вече са се втвърдили. Ще трябва да се разбиват с пневматичен чук. Разходите ще бъдат огромни.

— Искаш ли да хвърлиш око на пораженията? — попита Кристофър Фин.

Пейтън тръгна с тях, надявайки се положението да не е толкова зле, колкото го беше описала Луси, но се оказа, че дори е по-лошо.

— Това е ужасно. Този човек не е ли погледнал след себе си да види какво прави? Сигурно е било тъмно — предположи тя — и той не е забелязал.

— Не е било случайно — каза Кристофър. — Прав съм, нали, Фин? Било е нарочно.

Фин се съгласи.

— Пътеката се извива на осморка и стъпките не са само в една посока, връщат се и на обратно. Да, било е нарочно.

— Кой би направил подобно нещо? — възкликна Пейтън.

— Въпросът е, кой има най-голям интерес от това? Хрумва ми само едно име — каза Кристофър. — Скот Касади. Той няма търпение

да сложи ръка на курорта. Може би смята, че ще ви измори с тези безкрайни неблагоприятия и ще се съгласите на сделка с него.

— Трябва да му заложите капан — каза им Пейтън.

И двамата мъже я погледнаха, а Фин попита:

— Какво имаш предвид?

— Не знам. Това е по твоята част. Аз съм готвач. Ако го заловиш в капан, ще ти стотвя суфле.

— Много ще се радвам, ако успееш да хванеш Касади натясно — призна и Кристофър.

Оказа се, че това се получи забележително лесно, благодарение на Мими. Същия следобед Деби се оплака, че принтерът е счупен и излезе на обяд. Тъй като не повярва на преценката на Деби за проблема, Мими огледа принтера и забеляза, че вътре има заседнал лист. Когато го извади, с изненада установи, че той е част от поверителен финансов доклад за състоянието на Бишъпс Коув. Тя не беше разпечатвала копия от доклада и се досети, че Деби е ровила където не ѝ е работа, така че Мими реши да се позабавлява. Направи допълнително копие на финансовия доклад, в което промени всички прогнозни числа, като през цялото време, докато работеше, се смееше. Щом Деби се върна на бюрото си, Мими ѝ каза, че принтерът е поправен и вече работи. Остави вратата на офиса си леко отворена, за да вижда принтера, и след час видя как Деби, която работеше на компютъра си, небрежно отиде до принтера да вземе някакви листи, веднага щом се разпечатаха. Погледна през рамо, за да се увери, че никой не я гледа и ги натика с доволен вид в чантата си.

Мими изчака минута преди да разпечата още едно копие от променения доклад и го занесе на Кристофър, който имаше среща с Фин и Пейтън в офиса си. Тя затвори вратата и каза:

— Искам да погледнете този финансов доклад. На път сте да спечелите един милион долара тази година.

Тя обясни случилото се и когато завърши, Кристофър беше готов да избухне.

— Това е. Тя си тръгва — каза рязко той. — Доведи я тук заедно с чантата ѝ. Искам да чуя какво извинение ще си измисли за това, че изнася поверителни доклади...

— Не, чакай — прекъсна го Пейтън. — Нека тя си тръгне, а ние с Фин ще я проследим. Не си ли любопитен какво ще направи с

доклада? Хайде да научим.

Мими смяташе, че това е чудесна идея.

— Всички числа са измислени. Тя няма да изнесе конфиденциална информация от офиса.

Кристофър отстъпи.

— Добре. Ще изчакам до утре, за да я уволня. — Той се изправи.
— Имам среща с Луси, а вече закъснявам.

Мими тръгна да си ходи, но Фин я помоли да остане.

— Искам да говоря с теб за бившия ти съпруг.

Тя се напрегна.

— Какво искаш да знаеш?

— Той е част от кръга на Албъртсън, нали?

— Да.

— Би ли излъгал заради него?

— Без да му мигне окото. Защо?

Фин не обясни.

— Само още един въпрос. От какво мислиш, че го е страх повече
— от Албъртсън или от това да отиде в затвора?

Тя обмисли отговора си поне минута, преди да реши.

— От затвора. Би могъл да избяга от Дрю, но ако е под ключ в затвора, ще се побърка от страх.

— Това е всичко. Благодаря, Мими.

Пейтън изчака приятелката ѝ да си тръгне, после попита:

— Какво означаваше всичко това?

— Върнали са се в Далтън. Албъртсън и Парсънс са се появили първи. Полицаите ги спрели малко преди града и претърсили джипа им със съгласието на Албъртсън. Не открили оръжия. Смешното е, че не открили и риба.

— А бившият на Мими, Косгроув?

— Пристигнал час по-късно. Той също позволил на полицаите да претърсят колата му. Не открили нищо и при него.

— Дори и риба? Отиват за риба за цяла седмица и се връщат без една-едничка риба? Много некадърни рибари, не мислиш ли?

— Те ще се използват един друг за алиби. Слабата брънка е Косгроув. Ще говоря с него.

— Тръгвам си — провикна се Деби от външния офис и се отправи към вратата, преди някой да я спре.

Фин погледна часовника си.

— Тя спазва работното си време — каза Пейтън сухо.

Фин излезе, за да вземе колата и когато спря пред вратата на офиса, забеляза, че на небето се струпват черни облаци. Задаваше се дъжд и влажността беше непоносима. Пейтън излезе със слънчеви очила на очите. Стъклата им бяха толкова тъмни, че Фин се зачуди как тя успя да открие пътя си до колата. След като си сложи колана, тя се сниши на седалката си.

— Какво правиш? — попита той.

— Не искам Деби да ни забележи.

Той се разсмя.

— Много се вживяваш в това, а?

— Къде мислиш, че отива тя? Според мен ще се прибере вкъщи и ще разгледа онези листи. — Тя изпъна гърба си и свали очилата. — Не виждам колата ѝ. Може би трябва да увеличиш скоростта...

— Знам какво правя.

Деби беше доста пред тях и Пейтън беше сигурна, че ще я загубят, но като стигнаха моста, тя забеляза синия седан на около осем коли пред тях. Деби подмина изхода за сградата, където беше апартаментът ѝ, и продължи. Близко до пощата зави към един паркинг зад някаква офис сграда и спря пред един контейнер за боклук. Фин спря, така че да могат да я наблюдават през улицата.

Пейтън видя как Деби слезе от колата и отвори багажника.

— Какво прави тя?

Деби извади зелен найлонов чувал и като се бореше с тежестта му, го задържа на разстояние от себе си, докато успее да го изхвърли в контейнера.

— Има само един начин да разберем — каза Фин.

Изчакаха Деби да влезе в сградата, преди да слязат от колата. Пресякоха улицата, като се движеха на зигзаг покрай храстите, и се доближиха до контейнера за боклук откъм обратната му страна. Капакът беше отворен и чувалът беше най-отгоре на купчината с боклук. Фин го вдигна и го пусна на земята до себе си. Деби го беше завързала на възел, но той се беше разхлабил. Чувалът се поразтвори, когато падна на земята, и найлонът се скъса. Отвътре се показаха чифт кафяви ботуши, покрити с цимент.

Пейтън отвори уста да каже нещо, после я затвори. Беше толкова шокирана, че не знаеше какво да си мисли. Защо Деби би направила подобно нещо? Каква полза имаше от това? А при Деби всичко се свеждаше до ползата. Тя никога не мислеше за нищо друго.

— Братовчедка ти е извършила углавно престъпление и това е доказателството, ако Кристофър реши да се обърне към властите. — Той взе чувала и го отнесе в колата им. — Добре — каза той, като се върна. — След като прибрахме доказателството, да отидем да проверим на кого Деби носи доклада. Ти си почти сигурна в предположението си, нали?

Тя кимна.

— Касади. Тя работи за Касади. Сигурно той ѝ плаща. — Тя потрепери от гняв. Как можеше Деби да постъпи така? Бяха ѝ дали нов шанс и тя не беше направила нищо, освен да предаде доверието им. — Ще влезем ли да им кажем здрасти? — предложи тя с напрегнат глас.

„Касади Дивелъпмънт“ се намираше на последния етаж. Излязоха от асансьора и се озоваха в просторна рецепция. Всичко беше лъскаво — от мрамор и гранит. Красивата млада жена на рецепцията ги посрещна любезно.

— Как мога да ви помогна?

— Имаме среща със Скот Касади — излъга Пейтън. — Той ще ни строи един бизнес комплекс.

На Пейтън ѝ се стори, че жената се мръщи, но с всичкия ботокс в лицето ѝ беше невъзможно да се разбере.

— Той е с един клиент — започна тя колебливо. — Не виждам да има записана среща. Ако ми кажете името си, аз ще го попитам.

— Този клиент, с когото е в момента, е част от нашия екип — обясни Пейтън бързо. — Ние малко закъсняхме.

Секретарката не беше сигурна как да постъпи. Тя започна да кима, после промени решението си.

— С удоволствие ще съобщя за вас.

— Няма нужда — каза ѝ Пейтън, докато минаваше покрай младата жена. Фин ѝ отвори вратата на офиса на Касади. — Той ще бъде щастлив да ни види.

— Прекалено си добра в това — прошепна той.

Тя се усмихна.

— Благодаря.

Тя възприе сцената на секундата. Касади седеше на бюрото си, а Деби беше с лице към него. Гърбът ѝ беше към вратата и тя тъкмо му подаваше документите, които беше разпечатала.

— Не ми беше лесно да се сдобия с това — похвали се тя. — Очаквам малко повече от договореното заради неприятностите ми. Бишъпс Коув ще бъде аут от бизнеса максимум след три месеца.

Като видя Фин и Пейтън да влизат, Касади скочи на крака и опита да пхне доклада под някаква папка.

Деби се обърна и ахна.

— Какво правите тук?

Пейтън не ѝ обърна внимание.

— Скот, погледна ли този поверителен финансов доклад за Бишъпс Коув?

— Не знам за какво говориш — заекна Касади.

— За документите, които Деби току-що ти предаде.

— Не съм му предала нищо — възрази тя. — Страшно въображение имаш.

— Когато стигнеш до шеста страница, ще забележиш, че след един месец Бишъпс Коув ще получи един милиард. Дали не бяха три милиарда? — попита тя Фин. — Мими добре се забавлява, докато измисляше числата.

Касади поклати глава.

— Това е недоразумение. Деби действа като връзка между мен и...

Той спря, когато Фин извади телефона си и каза:

— Колкото и да ми се иска да чуя твоето обяснение, мисля да се обадя на полицията. Те ще искат да чуят какво имаш да им кажеш, преди да арестуват и двама ви.

— Не съм направил нищо незаконно — възрази Касади.

— Защо не започнем с вандализма — не отстъпи Фин.

— Не е кой знае какво — заяви Деби. Беше скръстила ръце малко над талията си, при което избутваше гърдите си още няколко сантиметра нагоре.

— Причиняването на щети за хиляди долари представлява углавно престъпление. Ще прекараш известно време в затвора — каза Пейтън, която искаше да изплаши Деби. Изглежда не успя.

— Това е абсурдно. Не съм направила нищо. Честно, дори не разбирам за какво говорите. Просто се опитвах да изгладя отношенията между Бишъпс Коув и „Касади Дивелъпмънт“, защото аз лично смятам, че Скот Касади е много по-добър строител от онзи простак Милър. Той се облича като обикновен мазач.

— Прав си, Фин — каза Пейтън. — Да оставим полицията на Порт Джеймс да се заеме с това. Дай им доказателството и ги остави да арестуват тези двамата.

— Какво доказателство? — попита Касади. И в същия момент той извади телефона си. — Ще се обадя на адвокатата си.

— Добра идея — каза Фин и погледна Деби. — Извадихме ботушите от боклука.

— Какви ботуши? — попита тя невинно, като пърхаше мигли.

— Откажи се — сръза я Пейтън.

— Не можете да докажете, че ботушите са мои.

— Напротив, можем. Ще ги проверят за отпечатьци.

— Дори не съм сигурен за какво говорите. Не знам нищо за никакви ботуши — заяви Касади.

— Дрънкат глупости — каза Деби. — Пейтън просто се опитва да ме натопи. Винаги ми е завиждала.

— Защо не седнем, да си сипем по нещо за пиене и да обсъдим всичко на спокойствие — предложи Касади с мазен тон. — Подобно недоразумение може да съсипе нечий бизнес. Аз просто исках да видя финансовите прогнози, за да направя информирана оферта. Това е всичко. А тази красива дама ми помагаше.

Деби ли беше красивата дама? Пейтън реши, че Касади има нужда от очила.

— Хайде да не се обаждаме на полицията точно сега, Фин. Ще оставим Кристофър да се оправя с това. — Фин кимна и тъкмо отваряше вратата, за да си тръгнат, когато тя внезапно спря. — Чакай, забравих нещо. — Тя се обърна към Деби, която я гледаше навъсено, и ѝ каза: — Някой казвал ли ти е колко ужасна личност си? Че си направо токсична? За мен ти повече не си ми роднина. Не искам нито да те виждам, нито да те чувам някога. А, и си уволнена.

— Ще се обадя на баща си — извика Деби.

Вратата се затвори, но острият глас на Деби се чу ясно и силно. Пейтън едва не се спъна, когато я чу да казва на Касади:

— Не се тревожи, скъпи. Мога да оправя това. Винаги успявам.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пейтън кипеше по целия път на връщане заради предателството на Деби.

— Чу ли я? Щяла да оправи това? И наистина си вярва, нали?

Тирадата ѝ не изискваше участието на Фин. Той опита да скрие усмивката си, защото знаеше, че това ще я подразни допълнително, но възмущението ѝ беше леко забавно. Тя не спря да нарежда, толкова беше бясна, че думите ѝ направо се застъпваха.

— Мога да ти разкажа истории за някои от ужасните неща, които е причинявала на нас с Айви, когато бяхме малки. Тя е направо отровна. Чу ме, че ѝ го казах в очите. Луси ще бъде толкова разстроена, когато открие, че Деби е оставила следите по мокрия бетон. Сега може би ще спре да ѝ търси извинения. Стига толкова! Нали? Фин, слушаш ли ме?

— Да.

Той не каза нито дума повече, докато не се върнаха в апартамента ѝ. Пейтън вече се беше успокоила, но когато забележа съобщенията на телефона си, изстена.

— Имам осем съобщения на гласовата поща — каза тя на Фин. Последва го в кухнята и застана до него, докато той претърсваше хладилника. — Как мислиш, колко от тях са от бащата на Деби?

— Толкова скоро?

— О, да, тя му се е обадила веднага. Бог знае каква история е измислила. Във всички случаи се е представила като жертвата. Деби е свикнала друг да ѝ оправя бакиите. Какво търсиш?

Той разместваше храната по рафтовете.

— Не знам... нещо. — Той извади остатъци от пиле. — Може би сандвич.

— Ще приготвя вечеря. Какво ще кажеш за спагети?

— Супер.

Във фризера имаше кутия от собствения ѝ домашен сос с кюфтенца. Извади я и я пхна в микровълновата. Междувременно Фин

си направи един огромен сандвич, който да го засити, докато чакаше вечерята. Той ядеше за трима, а нямаше и грам тлъстина.

Пейтън се облегна на плота и каза:

— Хайде да разкажем на Кристофър за Деби утре. Да го оставим да си прекара приятна вечер с Луси.

Фин я притисна към плота, повдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Аз не искам приятна вечер. Искам вечер, пълна със секс, и съм сигурен, че Кристофър иска същото.

Тя обви ръце около врата му.

— Мъже. Мислите само за секс, нали?

— Така си е — съгласи се той. После я целуна отново. Без да откъсва устни от нейните, я поведе към спалнята. Не можеше да ѝ се насити и докато се любеха, не спираше да ѝ повтаря колко я обича.

Напълно задоволена, тя лежеше върху него, докосваше с устни врата му и гъделичкаше ухото му с език. Той я прегърна по-силно и каза:

— Жени. Само за секс мислите, а?

— О, да — въздъхна тя.

Той я плесна леко по дупето.

— Гладен съм.

Тя стана от леглото с неохота, облече един къс халат и го последва в кухнята. Фин беше облякъл карираните си боксерки и нищо друго. Как можеше някой да изглежда толкова добре постоянно? Тя мина покрай огледалото и се намръщи. Косата ѝ беше разрошена и заплетена. Отби се в банята, за да се вчеше и да се пооправи, и след десет минути отново имаше човешки вид.

Двамата изядоха с апетит спагетите със соса, салатата и хрупкавите хлебчета, които Пейтън затопли във фурната. Не беше изискана кухня, но Фин я хареса много. След като разчистиха чиниите, тя се сви на дивана и двамата прослушаха съобщенията си от гласовата поща.

Първото съобщение на Пейтън беше от Дженсън, собственика на ресторанта в Брентууд, където беше работила като помощник-готвач. Той имаше интересно предложение. Надяваше се тя да му изпраща от шоколадовите си курабийки, за да ги продават в ресторанта.

— Клиентите направо ме умоляват да ги продаваме пак — обясняваше той. — Харесват вкуса им и мъдростите, които поставяше

вътре в тях. Можеш да ни ги изпращаш замразени и ние да ги печем тук. Ти определяш цената, скъпа. Търсенето е такова, че клиентите са готови да ги купят колкото и да струват.

Това беше интересна възможност и колкото и да беше заета през следващите месеци, тя можеше да се справи с това. Още се усмихваше, когато натисна бутона за следващото съобщение. Усмивката ѝ бързо се стопи. Гласът на Рандолф Суифт беше мек и колеблив.

— Тук имаме ситуация, която бих искал да обсъдя с вас. Научихме, че Дрю Албъртсън планира да ни съди за неправомерно уволнение, уронване на доброто име, оклеветяване и всякакви щети, за които се сети. Опитите му да спечели хората на своя страна не постигат успех и той е решил да предприеме отчаяни мерки. Очевидно смята да твърди, че сме имали устен договор. Според моите източници вие също ще бъдете намесена като ответна страна. Ще ви трябва адвокат, разбира се, за който ще платя аз, не се тревожете. Ако нямате адвокат, мога да ви препоръчам няколко.

Той замълча, сякаш изчакваше тя да осмисли цялата тази информация, преди да стигне до най-същественото в обаждането си.

— Адвокатите на компанията, а те са доста на брой, биха искали да говорят с вас за делото. Може да се наложи да подадем контраиск. Мисля, че е много важно да се срещнете с тях, така че ви моля да дойдете в Далтън възможно най-скоро. Те също така смятат, че на Дрю може да му бъдат предявени криминални обвинения и вашите показания биха били от първостепенно значение. Знам, че това е огромно неудобство за вас, но ще се опитам да ви улесня възможно най-много. Ще изпратя частния самолет на компанията да ви вземе и ще поема всички разходи. — Той звучеше, сякаш се кани да затвори, но случайно се е сетил за още нещо. — О, и докато сте тук, се надявам да поговорите с двете жени, които също като вас са били подложени на сексуален тормоз от Дрю. Те се колебаят да свидетелстват и мисля, че вие можете да им помогнете, Пейтън. Моля ви, обадете ми се.

Пейтън го изслуша още веднъж, като опитваше да не изпадне в паника. Никога досега не я бяха съдили и тази перспектива я плашеше. Записа съобщението, защото знаеше, че Фин ще иска да го прослуша. Той нямаше да се зарадва на пътуването ѝ до Далтън, но тя трябваше да го направи и беше сигурна, че той щеше да я придружи. Не беше

сигурна как да му каже, затова реши да изчака до по-късно. Никога не прави сега това, което можеш да отложиш. Това беше новото й мото.

Тя бързо провери останалите съобщения и се оказа права. Бащата на Деби се беше обадил два пъти, за да говори с нея за малкото недоразумение, което искаше да изясни.

След като проведе своите разговори, Фин се прозя и я издърпа на крака.

— Да си лягаме.

— Ще изслушаш ли едно нещо преди това? — попита тя. Подаде му телефона и изчака.

Той изглеждаше сънен, когато съобщението започна, но само след минута беше напълно буден.

— Какво, по дяволите? Негодникът си мисли, че може да те съди? Няма да ходиш в Далтън. Това, което ще направиш, е да се обадиш на адвокатата си. Марк ще се погрижи за това.

— Фин.

— Не опитвай да спориш.

Тя не опита да му изтъкне аргументи. Остави го да излее възмущението си, а тя в това време отиде в банята да си измие зъбите и да се намаже с лосиона си за тяло. Отне му известно време да се успокои, по-дълго отколкото на нея, но когато Пейтън си легна, той изглеждаше доста по-спокоен.

Тя се намести в прегръдката му.

— Ти кога трябва да се връщаш на работа?

— В отпуск съм. Имам още една седмица. Или две, ако поискам.

Тя си пое дълбоко дъх, преди да подеме темата.

— Ще отида в Далтън.

Той отново започна тирадата си. Този път тя го прекъсна.

— Ти ще дойдеш с мен, нали?

— По дяволите, да, разбира се — въздъхна той отчаяно.

— Благодаря.

Той я погледна с подозрение.

— Знаеше, че ще дойда, нали?

Тя не му отговори. Просто го целуна по бузата и се усмихна.

На следващата сутрин Фин занесе найлоновия чувал с ботушите в офиса на Кристофър и затвори вратата. След като му разказа какво се беше случило и му обясни, че от него зависи дали ще информира полицията, Кристофър прибра чувала в един шкаф и го заключи. После взе телефона, за да информира Лен. Междувременно Пейтън разказа на Мими и Луси за малкия план на Деби.

Луси вдигна ръце.

— Без повече втори, трети или четвърти шансове. Край с нея.

— Ще се обадиш ли на Айви? Тя определено ще иска да чуе това, но на мен ми писна да говоря за Деби и нейните драми.

— Добре, ще ѝ се обадя довечера.

— Ще отсъствам няколко дни — съобщи Пейтън. — Трябва да свърша някои неща.

Луси кимна. Мислите ѝ бяха заети от проблема с Деби и тя не попита Пейтън какви неща има да свърши сестра ѝ.

— Ще говоря с Кристофър — каза тя и се втурна да говори с него, преди той да е излязъл от офиса си.

Мими беше по-подозрителна.

— Какво ще правиш, за което не искаш тя да научава?

Вместо да ѝ отговори, Пейтън ѝ подаде телефона си.

— Чуй какво съобщение ми е оставил Рандолф Суифт.

Мими едва не изпусна телефона.

— Ще те съди? Този негодник си мисли, че може да те съди?

Пейтън побърза да затвори вратата, за да не ги чуе някой, особено Луси. Сестра ѝ си имаше достатъчно грижи и без тревогите за съдебен процес.

— Устен договор? Кого ли ще заблуди? Кога заминаваш? — попита Мими.

— Не знам. Фин ще резервира билетите.

— Значи няма да използвате фирмения самолет?

— Попитах го и той каза: *По дяволите, не!*

— Внимавай много и ако се нуждаеш от нещо, ми се обади, дори и да е посред нощ. Пази си гърба — добави тя. — И още нещо, Пейтън.

Пейтън беше тръгнала към вратата, но спря.

— Да?

— Той знае, че ще отидеш в Далтън.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ларс беше изключително разстроен заради пътуването. Той последва Фин до колата с багажа им и му помогна да натоварят чантите в багажника, докато му обясняваше колко опасен е Дрю.

— Той знае, че идвате. Всички знаят всичко, което се случва в този град. Той ще чака и не мисля, че вече му пука за последствията. Може да застреля Пейтън, в мига щом я зърне. Или ще я изненада в засада. Мислил ли си за това?

— Да, обмислих тази вероятност и около сто други — отвърна Фин. — Няма да позволя на никого да я доближи.

— Накарай я да обмисли наново идеята за ходенето в Далтън. Това е истинска лудост. Не мога да не... се тревожа... знаеш това.

— Да, знам.

Бракстън се присъедини към тях.

— Не мисля, че е добра идея Пейтън да ходи там — каза той. — Но двамата с Дрейк сме готови да дойдем с вас, за да помагаме.

— Няма ли да охранявате Бишъпс Коув?

— Да, но Пейтън е на първо място. Едва не я загубих в онази експлозия. Искам да ѝ се реванширам.

— Няма да отида там с тълпа от горили — заяви тя.

Обърнаха се и я видяха, че стои на няколко крачки от тях с ръце на кръста. Бракстън ѝ отвори вратата до шофьора.

Докато минаваше покрай Ларс, Пейтън каза:

— Благодаря ти, че се тревожиш за мен.

Докато пътуваха към летището, тя си водеше записки, отбелязваше си въпросите, които искаше да зададе на адвокатите. Фин също имаше въпроси. Полетът беше късен и пристигнаха в Минеаполис чак след девет вечерта. Отседнаха в хотел край летището и се отправиха към Далтън рано на следващата сутрин.

Пролетта беше настъпила в Минеаполис и пътуването на север им разкри красиви пейзажи. Нямаше я снежната буря от предишното ѝ пътуване по този път, на нейно място имаше приятен топъл бриз и

зелени хълмове. Ако обстоятелствата на завръщането ѝ по тези места бяха различни, тя би се насладила на пътуването, но сега не можеше да спре да се притеснява от това, което я очакваше в Далтън. Все си казваше, че не е нервна, но това беше лъжа. Беше кълбо от нерви.

Агент Хътън седеше в колата си на паркинга за посетители и ги изчакваше, за да влезе заедно с тях.

— Тук ли са кашоните? — попита Фин.

Тъкмо минаха през въртящата се врата, когато Хътън отговори.

— Точно както поиска. Лейн ги върна в офиса на Албъртсън. Какво търсиш?

Фин сви рамене.

— Не знам... нещо.

Пейтън изчака да се качат в асансьора, после попита:

— За кои кашони говорите?

— Рандолф беше наредил всичко от офиса на Албъртсън да бъде опаковано в кутии и кашони и преместено в склада — обясни Хътън.

— Албъртсън опита да си ги получи, но Рандолф не беше склонен да отстъпи. Фин поиска да провери съдържанието им и Рандолф каза на Лейн, че няма нищо против всичко да бъде върнато в офиса.

— В колко часа е срещата с адвокатите? — попита Фин.

— В един часа.

— Значи имаме известно време. Можем да се заемем с кутиите още сега.

— А аз къде да чакам? — попита Пейтън.

Фин стисна ръката ѝ и я погледна строго.

— Ти оставаш с мен.

Тя се усмихна:

— Точно това исках.

Вратата на асансьора се отвори на директорския етаж и Пейтън усети как по гърба ѝ пробягаха ледени тръпки, в мига щом пристъпи по коридора. Нямаше дежурна секретарка на рецепцията, така че Пейтън ги поведе към офиса на Албъртсън. Всички бюра бяха по местата си — нейното, на Ларс и на Мими — но не се виждаха никакви служители. А и защо ли да се виждаха? Стариият шеф го нямаше, а новият още не беше започнал.

Агент Лейн стоеше подпрян на касата на вратата и се изправи, когато ги видя.

Пейтън седна на стола до стената в офиса на Дрю, за да наблюдава как мъжете сортираха съдържанието на кутиите, в които всяко чекмедже от бюрото беше изсипано поотделно. Една по една кутиите се изпразваха на бюрото и съдържанието им се проверяваше. Повечето съдържаха папки и разнообразни офис консумативи. В последната кутия беше изсипано средното чекмедже: ролка с ментови бонбони, кламери, две химикалки, резервни ключове за кола, блутут слушалка с микрофон и три презерватива.

— Някой иска ли да хапне? — попита Лейн, докато събираше нещата обратно в кутията.

Пейтън не можеше да подмине това, което беше видяла току-що.

— Държал е презервативи в чекмеджето си? Загубих апетит.

— Аз обаче не съм. Имаме още време преди срещата с Рандолф. Да отидем в кафенето — предложи Хътън. — Храната е страхотна. Знаехте ли, че тук има двама майстор-готвачи?

— Не знаех и не ме интересува — отвърна Лейн. — Чакай да извикам някой от охраната да застане пред офиса и после ще дойда при вас в закусвалнята.

— Не можеш ли просто да заключиш вратата? — попита Пейтън.

— Ще я заключа — увери я той. — Но съм параноичен. Искам отпред да стои пазач, ако някой реши да влезе и да си отмъкне някой сувенир.

— Може би трябва да отидем на друго място за обяд — прошепна Пейтън на Фин.

— Защо?

— Първия път, когато влязох в кафенето, около сто души се обърнаха и ме изгледаха навъсено. Опасявам се, че това може да се повтори.

— Гледали са те навъсено? — Той се засмя. — Можеш да издържиш няколко навъсени погледа, скъпа.

— Казвам ти, че беше адски странно. Спряха да ядат и ме изгледаха и... се мръщеа. Всички в закусвалнята млъкнаха. Беше ужасяващо. Ако не бях с Мими, щях да избягам на секундата.

— Ако започнат да хвърлят храна по теб, ще ги застрелям — обеща Хътън.

— Можеш да се скриеш зад мен — предложи Фин, защото знаеше, че това ще я амбицира.

Пейтън не си падаше по това да се скрие от някого или нещо. Беше прав. Тя изпъна рамене и каза:

— Няма нужда. Ще вляза първа, вие вървете след мен.

Докато стигнаха до входа на закусвалнята, повечето от куража ѝ се беше изпарил, но тя си пое дълбоко дъх, стегна се и влезе с високо вдигната глава. Както се очакваше, всички вътре притихнаха и всички глави се обърнаха по посока на Пейтън. С ъгълчето на окото си тя видя, че някаква жена се изправи. Пейтън се изплаши, че жената ще се отпрати към нея, но жената остана на мястото си, вдигна ръце и започна да ръкопляска. Последва я още една жена и още една, и не след дълго всички в кафенето ръкопляскаха и подвикваха. Какво, за бога, им ставаше? Тя се обърна към Фин с надеждата, че той ще има обяснение, но той само ѝ намигна. Хътън ѝ обясни.

— Ръкопляскай на теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя усети, че се изчервява. Все още не разбираше защо я аплодират така. Чак по-късно, когато ръкоплясканията и виковете стихнаха и тя седеше на масата, разбра причината. Една жена, която Пейтън не беше виждала никога, спря и я потупа по рамото.

— Благодаря ти — каза тя. — Отърва ни от тях.

— От навъсени погледи до аплодисменти — каза Хътън. — Сигурно е приятно. Сега всички те обичат.

Пейтън забеляза Бриджит в другия край на закусвалнята.

— Не всички — уточни тя. — Особено пък Бриджит.

— Жената, която не спря да плаче, когато опитвахме да говорим с нея — обясни Фин.

— О, да, тази, която искаше да влезе в офиса на Албъртсън.

— Заради сигнала, който той ѝ е направил? — попита Пейтън.

— Ако е било сигнал — каза Фин. Знаеше, че противоречи на собствените си предположения. — Ронан винаги казва да се доверявам на интуицията си, а интуицията ми подсказва, че там има нещо, което Албъртсън не иска ние да видим.

— Би било хубаво Бриджит да ни каже какво — засмя се Хътън. — Обаче това няма да стане.

— Тя обожаваше Дрю — поясни Пейтън. — Направо е като вманиачена по него. Мими ми каза, че Бриджит се преместила в

неговия квартал, за да живее близо до него, и си купила същата кола. Когато той си купи нова, тя също ще го направи.

Пейтън успя да изяде само половината си сандвич с пуешко и боровинков сос. Хътън изяде другата половина. Той я грабна, преди Фин да успее.

Фин беше разсеян.

— Рафтовете... извадихме дори снимките от рамките... но нямаше нищо. Какво пропускам?

— Имаме време — каза Пейтън. — Да се върнем и да проверим още веднъж.

Лейн се появи на масата им с поднос с храна.

— Попаднах на Бриджит в коридора и тъй като този път не изплакваше очите си, реших да говоря с нея. Отказа да отговори на каквито и да било въпроси, освен ако *не знам* не се брои за отговор. Много неприятна жена.

— Дватамата с Пейтън ще се върнем в офиса на Албъртсън. Ще ви чакаме там.

Докато пътуваха в асансьора, Фин я придърпа в прегръдката си и я целуна.

— Обичам те — прошепна той.

Тя го погледна закачливо.

— Някога правил ли си... сещаш се... в асансьор?

— Има камери. Иначе — не, не съм. Защо? Искаш да опиташ ли? — разсмя се той. — Изчерви се.

Веселият момент приключи, когато вратата на асансьора се отвори. Оттам нататък Фин беше съвсем сериозен и делови. Пейтън отново седна на стола и търпеливо го гледаше как преравя кутиите. Той действаше бързо и методично. Докато не стигна до ключовете от колата. Задържа ги в дланта си и погледна Пейтън. Усмихна се леко.

— Не каза ли, че Бриджит има същата кола? Когато той си купува нова, тя прави същото?

— Да, Мими ми го каза.

— Може би открих това, което тя е искала да вземе. На колко се обзалагаш, че това са нейните ключове, а не неговите?

Пейтън се изправи.

— Но защо не е казала, че иска да вземе ключовете си? Щяха да й ги дадат, щом са нейни. Защо е тази потайност?

— Да, защо? Хайде да разберем.

Мъжът от охраната играеше игра на телефона си. Фин заключи вратата и му каза да не пуска никого вътре. Хътън и Лейн тъкмо излизаха от асансьора и след като Фин им каза теорията си, всички се отправиха към гаража.

— Да започнем ли от най-горното ниво? — попита Фин.

— Не, Бриджит паркира вътре — спомни си Пейтън. — Можеш просто да попиташ къде е нейната кола.

— Предпочитам да не го правя.

— Търсим чисто нов форд експедишън. Тук има доста подобни коли — каза Лейн.

Фин тръгна през паркинга и на всеки няколко секунди натискаше бутона на алармата. Беше почти в края на редицата, когато фаровете на една кола примигнаха. Той натисна бутона отново, за да изключи алармата.

— Това се казва огромна кола — каза Лейн. — И не е на Албъртсън.

— Така, защо Дрю е имал ключове за колата на Бриджит в бюрото си? — попита с провлечен тон Хътън.

Прозорците бяха тонирани. Фин надникна, но не можа да види нищо.

— Може би от време на време я кара той? — попита Лейн.

— Може би — разсъждаваше Фин. — Или може би иска да си вземе нещо от нея от време на време. А какво може да стои в колата, за което да му трябва да има бърз достъп?

— За пушките ли си мислиш? — попита Хътън.

Фин отново погледна през задното стъкло.

— Има голям багажник. Чудесно място да скриеш нещо. Може и в момента да си е там.

Колкото повече мислеше, толкова по-вероятна му се струваше тази теория.

— Албъртсън и Парсънс биха искали да могат да вземат оръжията винаги, когато им трябва, но тъй като са заплашени от претърсване, не могат да ги държат при себе си. Затова някой друг им ги превозва.

Хътън започваше да следва логиката му.

— Обзалагам се, че когато са се върнали от риболов предния път... тогава, когато са се отбили във Флорида, за да взривят колата на Пейтън...

Фин довърши вместо него.

— Когато са се връщали, Бриджит ги е пресрещнала някъде и те са прехвърлили оръжията в нейната кола. Да, възможно е. Нищо чудно, че не са имали нищо против претърсването.

— Да повторим отново — каза Лейн. — Пейтън напуска Далтън и Парсънс тръгва да я гони. Стреля с пистолет, в опит да я спре. Той не би трябвало да притежава пистолет, защото е лежал в затвора, но един от пистолетите от колекцията на Рандолф Суифт липсва, както и две ловни пушки.

— Точно така — кимна Фин.

— Добре — продължи Лейн. — Значи, когато Албъртсън смята, че Пейтън ще го съди, той или Парсънс стреля отново по нея. Този път с ловна пушка и куршумът попада в покрива на колата.

— Да — потвърди Фин. — А след това той случайно се отби в курорта и я заплаши.

— И мислите, че Бриджит е държала тези оръжия в колата си през цялото време? — попита Хътън.

— Може би не — каза Фин. — Но тя би могла да ги държи в къщата си и когато Албъртсън ги поиска, тя да ги пъха в багажника си. Никой не би се сетил да претърсва нейната кола.

— Това са само предположения — предупреди ги Хътън.

— Вярно — каза Фин. — Но тези ключове бяха в чекмеджето на Албъртсън. Мисля, че може да си струва да извикаме Бриджит тук, за да говорим с нея.

— Фин, тя няма да говори с теб — каза Пейтън.

— Напротив, ще говори — заяви убедено той. — Искам да претърсим колата ѝ, къщата и гаража ѝ.

Лейн извади телефона си.

— Ще осигуря съдебна заповед.

— Междувременно ти, Хътън, намери Бриджит и я доведи тук. Тя ще ни позволи да надникнем в колата ѝ.

— Защо мислиш така? — попита Пейтън.

— Защото умея да убеждавам.

Тя пристъпи към него.

— Не разбирам защо Дрю и Албъртсън да не скрият оръжията си някъде другаде. Защо да използват Бриджит?

— Ако трябва да гадая, заради лесния достъп — отвърна той. — И заради притеснението, че са под наблюдение. Не са искали да ги заловят с оръжията в колата. Предпочели са да натопят Бриджит.

— Дори и да намерите оръжията, те ще кажат, че не са техни. Че пушките са на Рандолф.

— Няма значение — успокои я той.

Увереността му ѝ хареса и тя нямаше търпение да види как Фин ще накара Бриджит да съдейства. Бриджит обожаваше Дрю. Беше го превърнала в свой идол. Но идолите понякога се сринаха.

— Какво искаш да направя на срещата с адвокатите? — попита тя.

— Отложи я. Да изчакат или да я насрочат за утре.

Чуха, че Бриджит идва, преди да я видят. Тя крещеше на Хътън и заплашваше да извика полиция, защото той я тормозел.

Пейтън нямаше търпение да види как Фин ще се справи с Бриджит. Тя очакваше, че той ще използва чара си, за да я убеди да съдейства, но той приложи съвсем друг подход. Изплаши я до смърт. И това беше впечатляващо.

Бриджит кипеше от възмущение и говореше с бясна скорост, за да прикрие нервността си. Хътън я държеше за ръката над лакътя и я пусна чак когато стигнаха до Фин. Тя забеляза Пейтън и присви очи.

— Ти...

— Не казвай нито дума — срязва я Фин. — Само слушай. Искам позволение да претърся колата ти.

— Не.

— Добре, тогава ще изчакаме съдебната заповед, а ти ще стоиш тук, докато не я получим.

Тя сви ръце на юмруци до тялото си и каза:

— Не ме е страх от теб.

— Така ли? Ще видим.

— Какво?

— Знам, че си помагала на приятелчетата си. Албъртсън и Парсънс. И ако намеря онези оръжия в колата ти или в къщата ти, или изобщо някъде близо до теб, знаеш ли колко години ще получиш? Транспортираш оръжия...

— Не. Не. Не правя нищо такова.

— Ще ги намерим и когато това стане, вината ще падне върху теб. — Гласът му стана по-строг. — Все едно ще претърся колата ти. Сега ли да го направя, или да чакам, докато пристигне съдебната заповед? Не ме интересува колко време ще чакаме. Имам цял ден и цяла нощ, не бързам за никъде.

— Не си нося ключовете — каза смутено тя.

— Какво ще кажеш за тези? — попита той и вдигна ключовете, които беше намерил в офиса на Албъртсън.

Лицето на Бриджит стана бледо като платно.

— Тези не са мои.

Фин натисна бутона на алармата и Бриджит примигна. Той го натисна отново, за да я изключи.

— Ходила си да ги вземеш от офиса му.

— Аз ги оставих там.

— Ако не започнеш да ни съдействаш, ти обещавам, че довечера няма да се прибереш в дома си. Чу ли ме? Колкото повече трябва да чакам, толкова по-малко вероятно е да бъда благосклонен. Всъщност може би трябва да те пратя в ареста още сега.

— Чакайте, моля ви — отстъпи Бриджит. — Искам да ви съдействам. Можете да претърсите колата ми, но моля, разберете, че просто помагах на мои приятели.

Фин отключи автомобила, отвори багажника и веднага ги видя — двете пушки с оптични мерници си лежах в ътре. Той не ги докосна.

— Къде е пистолетът?

Бриджит опита да се спаси от гнева му.

— Не знам...

— Напротив, знаеш. Къде е? — Той не повиши глас, но тонът му стана още по-страховит.

— У едни приятели е. Обещах им да си мълча.

— Сега ще ти обясня какво са ти натресли така наречените ти приятели. Откраднатите оръжия са в твоята кола и това са оръжия, използвани при опит за убийство. Цялата вина ще падне върху теб, Бриджит. Ти ще бъдеш обвинена за всичко това. Мислиш ли, че приятелите ти ще те защитят? Може би ще ти идват на посещения в затвора, макар че се съмнявам и в това.

— Аз само...

Фин направи крачка назад.

— Агент Хътън, прочети ѝ правата и ѝ сложи бележници.

Колкото и да си мислеше, че това е невъзможно, Пейтън всъщност изпита съжаление към Бриджит. Тя се беше разплакала и опитваше да проумее какво ѝ се случва.

— Не знаех, че съм направила нещо нередно — ридаеше тя.

— Напротив, знаела си какво правиш и си знаела, че не е редно. Спести ни глупостите. Единственият начин да се спасиш от трийсетгодишна присъда — каза той, като измисли числото, за да я изплаши още повече, — е да предадеш Албъртсън и Парсънс. Кажи ни всичко, което знаеш, и ще облекчиш положението си.

— Идеята беше на Рик Парсънс и Ейлийн. Дрю е невинен — избъбри тя.

— Престани да лъжеш заради него.

— Той никога не би наранил някого.

— Дори и теб?

— Разбира се. Той ме обича.

— Ще те обича ли, когато отидеш в затвора? — попита Фин. — Не, ще продължи живота си, а ти ще си старица, когато излезеш на свобода.

— Но той ми каза, че ме обича. Исква да се ожени за мен веднага щом компанията стане негова. — Плачът ѝ беше преминал в хлипане. — Не мога да отида в затвора. Моля ви... Не мога.

— Тогава ни кажи истината.

— Ще говориш ли със съдията? — попита тя отчаяно.

— Разбира се.

— Ще получа ли имунитет?

Той сви рамене.

— Не знам.

Пейтън се изненада, че Бриджит не се беше сетила да поиска адвокат. Мислеше, че тя ще го направи, след като ѝ прочетоха правата, но явно беше прекалено изплашена от заплахите на Фин и не мислеше логично.

Бриджит подсмръкна.

— Мога да ви помогна.

Преди Фин да я попита дали е склонна да свидетелства срещу приятелите си, тя каза:

— Трябва да се срещна с тях довечера в девет.

— С кого?

— С Дрю и Парсънс. Те трябваше да вземат пушките и да ги скрият.

— Защо решиха да го направят точно сега? — попита Хътън.

— Ключовете в бюрото. Дрю реши, че ще се досетите, че не са негови и после ще се запитате защо той има ключове от моята кола. Искаше да се презастрахова.

— Къде е срещата ви? — попита Фин.

— В Бентън Стейт Парк, при втория навес. Паркът е затворен нощем, но Дрю знае един таен вход.

— Знаела си, че опитват да премахнат Пейтън. — Фин не зададе въпрос.

Бриджит погледна към Пейтън, преди да отговори.

— Да, чух, като си говореха, но ме беше страх да покажа, че съм ги чула. Дрю е много избухлив — добави тя.

— Можела си да отидеш в полицията — каза той. — Фактът, че не си го направила, влошава положението за теб.

— Ще свидетелствам срещу тях, но искам да сключа сделка — заекна тя. — И искам адвокат, добър адвокат.

Тя да не очакваше Фин да ѝ го намери?

Фин беше получил достатъчно информация от нея, за да знае, че ще може да закове копелетата. Сега той искаше да си поговори с Косгроув и когато приключеше с него, беше сигурен, че и той щеше да е готов да свидетелства срещу приятелите си. А това щеше да бъде поредният гвоздей в ковчега им.

Лейн съобщи, че са получили съдебната заповед за претърсване на къщата на Бриджит. Той беше изключително доволен да види пушките и след като ги извади внимателно, ги прибра в багажника на колата си, за да ги закара в лабораторията. Фин и Хътън вече бяха направили множество снимки с телефоните си.

— Ти ще отидеш на срещата с Парсънс и Албъртсън довечера, нали? — попита Пейтън.

Фин кимна.

— Ще бъдем там и ще ги чакаме. — Той я прегърна през раменете. — Забавляваш ли се? Аз, да.

— Какво ще правим сега?

— Ще скрием Бриджит, ще я отведем в Минеаполис. В малките градчета като това новините се разпространяват бързо, а не искаме Албъртсън да се подплаши. Хътън ще наблюдава Косгроув. След като пипнем Албъртсън и Парсънс, ще се заемем с него. Ще го накарам да проговори.

— Ти си ужасно сигурен в себе си, агент Макбейн.

— Точно така.

— Ще бъдеш зает до края на деня. Аз какво да правя? Искам да помогна.

— Искам да отидеш в Минеаполис с Лейн и да чакаш там. Веднага щом това приключи, можеш да се върнеш в Далтън. Става ли?

— Не, искам да...

— Това не беше въпрос, скъпа. Само ти казах какво искам да направиш. Трябва да съм сигурен, че си в безопасност.

— Мога да бъда в безопасност и тук, ако не се показвам.

— Не.

Тя не искаше той да се разсейва с мисли за нея, за да може да се концентрира върху предстоящата задача.

— Добре. Само ми обещавай да внимаваш.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Фин и Хътън отидоха в парка още рано следобед, за да намерят най-добрите места, където да се скрият и да чакат Албъртсън. Надяваха се Парсънс да е с него. Бриджит им беше казала, че трябва да спре до втория навес в девет часа и да чака Дрю, независимо колко дълго. Тя призна, че би чакала дори и до сутринта, ако той го поискаше от нея.

Първият навес, покрай който минаха, беше в средата на една поляна, която беше достатъчно голяма да побере бейзболно игрище. Мястото беше равно и голо, без дървета или храсти. Вторият навес беше по-уединен. От едната му страна беше пътят и до него имаше затревено място за къмпинг, но от другите три страни имаше гъсто разположени дървета и храсти. Имаше достатъчно места, където да се скрият и да изчакат, но същото важеше и за Албъртсън и Парсънс.

След като обиколиха района, се върнаха при колата си и Хътън каза:

— Можем да паркираме ей там, зад скалата — и посочи една отвесна скара на няколкостотин метра от тях. — Няма да видят колата, освен ако не претърсят целия район. Как мислиш, Фин? Дали ще действат предпазливо или самоуверено? Мисля, че ще спрат направо до колата на Бриджит. Не вярвам да се прокраднат дотук тайно. Доста са сигурни в себе си.

Фин се съгласи.

— Ние ще бъдем готови за всичко. На Албъртсън няма да му хареса да попадне в капан.

— Парсънс знае, че затворът не му мърда. Обзалагам се, че ще налети на бой, ако не го обезвредим, преди да е успял да реагира.

— Това е малка общност и слуховете се разпространяват много бързо. Ако Албъртсън знае, че Пейтън е тук, той може да иска оръжията, за да стреля отново по нея.

— Мислиш ли, че е разбрал, че срещата ѝ с адвокатите е била отменена?

— Не отменена, а отложена. Пейтън обясни на Ерик, че нейният адвокат също ще участва, но не може да пристигне преди утре заради отмяна на полета му в последния момент.

— Уредих още двама агенти да се включат. Ще дойдат направо тук. Единият ще докара колата на Бриджит.

— Да, няма да ни е излишна малко помощ.

— Искаш ли да направим още една обиколка на района?

— Да, хайде.

Прекараха остатъка от деня в координиране на операцията. Фин и Хътън се върнаха в парка в седем. Срецнаха се с двамата нови агенти и ги запознаха с плана си.

Беше студено и влажно. Фин стоеше свит от южната страна на навеса, скрит в гъстия храсталак. Не помръдваше и не издаваше нито звук, докато чакаше. Времето се влачеше бавно. Той си мислеше за Пейтън и как тя беше променила живота му. Тя имаше толкова красива душа. И тялото ѝ е съвършено, помисли си усмихнат. Обожаваше чувството ѝ за хумор и решимостта да направи това, което смята за редно. Обичаше всичко у нея, дори и когато тя го изтощаваше с упорството си или го докарваше до състояние да му иде да скубе косите си. Да, дори и тогава я обичаше. Боже, яко беше хлътнал.

Трябваше да се справят с логистиката. На двамата с Ронан им предстояха много пътувания по работа. За момента отпаднаше вариантът с базирането в Далас, очакваше се да го изпратят във Вашингтон за известно време, но домът му щеше да бъде при Пейтън в Бишъпс Коув поне в следващата година, а при добро стечение на обстоятелствата и за по-дълго. Тамошното летище не беше натоварено и това щеше да му пести време. Като си мислеше за Пейтън, усещаше топлина и спокойствие.

Паркът беше затворен още от залез-слънце, но Фин беше открил черния път, на който нямаше бариера. Наближаваше девет, когато колата на Бриджит се появи. Заради томираните стъкла и тъмнината навън шофьорът не се виждаше, но Фин знаеше, че агентът се е снижил леко на седалката си с пистолет, готов за стрелба. Той паркира колата, без да гаси мотора и фаровете. Всички агенти имаха слушалки

за връзка помежду си. Хътън пръв забеляза колата, която зави и навлезе в парка.

— Време е за шоу — прошепна той.

Фин разкърши пръстите си и се приготви. Джипът зави и се появи пред очите му. Същият модел, същият цвят като този на Бриджит. Нямаше достатъчно място, за да спре успоредно с колата на Бриджит, защото агентът нарочно беше паркирал така, че това да е невъзможно. Или трябваше да се пъхнат отстрани, с което щяха да се доближат до Хътън, или да паркират отзад.

Албъртсън беше на кормилото. Той остави двигателя запален, натисна клаксона веднъж и слезе. Агентът, който караше колата на Бриджит, предположи, че това е уговорен сигнал и натисна бутона да отключи багажника.

Съдбата се оказа щедра, помисли си Фин, защото не само Парсънс беше в колата, а и Ейлийн. Всички слязоха от колата и Ейлийн извика към предполагаемата Бриджит, докато вървеше към вратата от страната на шофьора.

— Вярно ли е, Бриджит? Наистина ли онази кучка Пейтън Локхарт ще съди нас с Дрю? Чух го тази сутрин и не можах да повярвам. — Тя спря до колата.

Дрю отвори багажника.

— Къде, по дяволите, са пушките ми? Да не си преместила...

Парсънс забеляза Хътън и побягна. Веднага осъзна какво се случва и посегна към пистолета, който беше пъхнат в колана на дънките му, но Хътън го събори на земята, преди той да успее да стреля.

Дрю и Ейлийн бяха заобиколени в същия момент. Ейлийн започна да крещи и ругае, докато ѝ слагаха белезниците, а Дрю стоеше напълно неподвижен. Той беше побеснял, но не опита да избяга. В мига, когато Фин се доближи до него, за да му сложи белезници, той атакува. Фин беше много доволен от това, защото най-последно му се удаде възможност да забие юмрук в кучия син. Направи го с удоволствие. Искаше да го удари отново и после да продължи и с Парсънс, но вместо това им прочете правата.

— Мина като по ноти — каза Хътън.

— Този пистолет не е мой — извика Парсънс, когато видя Хътън да го вдига от земята. — аз съм невинен.

Фин попита с невярващ тон:

— Значи случайно е попаднал в панталона ти?

Хътън поклати глава и блъсна Парсънс към колата.

Юмрукът на Фин беше оставил Дрю превит надве и той още се мъчеше да си поеме дъх.

— Това няма да ти се размине. Знам си правата — каза той задъхано. — Не съм направил нищо нередно.

— Така ли? — попита Фин. — Кажи го на жените, които си тормозил. Още по-добре, кажи го на новите си приятели, които ще намериш в затвора. Много ще се забавляват, докато ти показват какво е да си безпомощен и в капан.

Ейлийн вече плачеше.

— Всичко е заради нея, заради онази Пейтън. Тя съсипа всичко. Тя е виновна. Трябваше да я убиеш, Дрю.

Да, Пейтън беше съсипала живота им.

Още една причина да се гордея с нея — помисли си Фин.

На следващата сутрин Пейтън и Фин влязоха в офиса на Рандолф Суифт. Той се изправи и се втурна да ги посрещне и да се ръкува с тях. Ерик беше с него.

— Много се радвам най-после да се запознаем — каза Рандолф на Пейтън. — Каква седмица! Чухме за арестите. Мисля, че скоро няма да ни се наложи да се тревожим от евентуални съдебни искиове на Дрю.

Вратата се отвори и влязоха две жени. Те се усмихваха колебливо. Рандолф им направи знак да се приближат.

— Това са две нови служителки — започна той. — Всъщност те са работили тук за кратко под ръководството на Дрю и са напуснали, но сега се завърнаха при нас.

Пейтън знаеше какво означава това.

— Те са преживели ужасни неща — продължи той. — Ще опитам да ги компенсирам за това, ако е възможно, и те ще ми помогнат за написването на нови правила, които да въведем в компанията. Ейприл ще работи в „Човешки ресурси“ на мястото на една служителка, която е изпълнявала безпрекословно заповедите на дъщеря ми, а Мария ще бъде координатор в производствения отдел.

— Това отново ще стане компания, която се отнася добре със служителите си — обеща Ерик. — Започвам работа тук през юни.

— Дипломира ли се? — попита Фин.

— Предавам още една курсова работа и приключвам.

Пейтън се смути, когато двете жени ѝ благодариха за това, което тя беше направила за тях.

— Не съм направила кой знае какво — възрази тя.

— Напротив — настоя Ейприл. — Ти изобличи Албъртсън. Ако не го беше направила, той още щеше да бъде тук.

Ерик пристъпи напред.

— Ако ме извините, ще покажа на тези две млади дами работните им места.

След като те излязоха, Рандолф помоли Фин и Пейтън да седнат.

— Ако нямате нищо против, бих искал да поговоря с вас за дъщеря ми и нейния съпруг. — Очите му се изпълниха с тъга, когато той продължи. — Не мога да изразя с думи колко съжалявам за неприятностите, които те са причинили. Знам, че трябва да поема част от вината за случилото се. — Той видя, че Пейтън иска да възрази, но вдигна ръка, за да я спре. — Не, не, вярно е. Ако не бях толкова откъснат от действителността след смъртта на скъпата ми Мириам, можех да забележа какво се случва. Знаех, че Ейлийн често действа егоистично, но нямах представа, че амбицията ѝ и манията ѝ по Дрю Албъртсън могат да доведат до такива крайности. — Той се обърна към Фин. — Какво ще стане с тях?

— Сигурен съм, че Дрю ще бъде осъден на няколко години затвор, Парсънс — също. В лабораторията откриха техни отпечатъци по оръжията и е само въпрос на време балистичният доклад да потвърди, че поне една от пушките е използвана при опита за убийство. Бриджит Доусън и Дон Косгроув вече ни сътрудничат. Техните свидетелски показания ще помогнат на обвинението.

— Косгроув? — попита Рандолф. — Той какво общо има с всичко това?

— Той е осигурил алибито на Дрю и Парсънс. Докато тримата са били уж за риба, той е отишъл сам, оставил е следи, за да докаже, че са ходили, а всъщност те са отскочили тайно до Флорида.

— А какво ще стане с дъщеря ми? — попита той загрижено.

— Не съм сигурен — отвърна Фин. — Може да я осъдят за съучастие, но може съдът да прояви снизходителност, ако тя се съгласи да съдейства на обвинението.

— Опасявам се, че Ейлийн никога не е била особено сговорчива — призна Рандолф. — Може би това ще я накара да се промени.

Образът на Ейлийн в парка, крещяща на Дрю, че е трябвало да убие Пейтън, проблесна в съзнанието на Фин. Той знаеше, че има малка вероятност Ейлийн да стане такава, каквато Рандолф би искал, но не искаше да покрусни надеждите на бащата.

— Възможно е — каза той.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пейтън и Фин бяха доволни да се завърнат в Бишъпс Коув. Пристигнаха късно през нощта и се стовариха изтощени в леглото, но все пак намериха сили да се любят.

На следващия ден в курорта цареше суматоха. На Пейтън ѝ се стори, че накъдето и да се обърнеш, се виждаха хора, които работеха нещо. Алеите се разбиваха с пневматичен чук, защото следобед щяха да пристигнат бетоновозите за повторното изливане на бетона. Докато вървяха към офиса, Пейтън и Фин срещнаха един архитект и двама инженери, които бяха заети с проекта за новия плувен комплекс. Когато Лен искаше нещо да бъде свършено, той не можеше да чака. Кристофър беше казал на Пейтън, че очаква скоро да е готов с разрешенията и изкопните работи да започнат веднага след това. Фин отиде да види точно къде ще се намира басейнът, защото беше любопитен.

Луси беше в конферентната зала, заобиколена от мостри на платове. Тя беше поръчала всички мебели за бунгалата и сега беше заета с подбора на аксесоарите. Надяваше се да има две напълно завършени и с нови електроинсталации бунгала след две седмици, ако всички поръчки пристигнеха навреме. Ако се съдеше по опита на Луси с поръчването на каквото и да е било, нищо нямаше да пристигне навреме, но тя беше твърдо решена да запази оптимизма си.

След като Пейтън ѝ разказа за случилото се в Далтън, Луси беше толкова слисана, че се отпусна на един стол, без да забележи, че на него има купчина албуми с мостри.

— Значи вече наистина свърши? — попита тя.

— Да — увери я Пейтън.

Следващата ѝ задача беше да разкаже на Ларс и Мими. Тя извика Ларс в кабинета на Мими, за да могат и двамата да чуят новините. Те ѝ зададоха куп въпроси и не се успокоиха, докато Пейтън не отговори на всичките, за да са сигурни, че тя не е пропуснала неволно някоя подробност.

Мими беше възмутена от новината, че бившият ѝ съпруг се е оказал замесен.

— Глупаците вършат глупости — отбеляза тя. — Ако е знаел, че те идват тук, за да те убият, заслужава да отиде в затвора за дълго време. Радвам се, че се отървах от него.

Ларс се изправи.

— Трябва да се връщам в ресторанта. Вече съм докарал шеф Гелър до ръба на търпението му. Каза ми, че ако още веднъж спомена за сардини, ще ме удари с някоя тенджерка. — Той се засмя и добави: — И ще го направи. — Той изненада Пейтън, като я целуна по бузата. — Тук много ми харесва.

— Трябва да попитам Кристофър дали иска да прегледа числата от седмицата — каза Мими.

Пейтън излезе с нея. Тя каза нещо и Мими се смееше, когато зави зад ъгъла и се блъсна в Лен. Той я хвана за раменете, за да не падне, после направи крачка назад.

— Здравейте — каза той с плътния си южняшки глас.

Пейтън набързо ги представи един на друг. С най-чаровната си усмивка, той кимна.

— Как сте?

Поставила едната си ръка на кръста, Мими вдигна глава към него и отвърна:

— Просто чудесно.

Лен блокира вратата и продължи да се усмихва на Мими. Тя го чакаше да се дръпне от пътя ѝ, но той нямаше намерение да помръдне, така че тя се пъкна странично покрай него. Лен се обърна и я изпрати с поглед, а Пейтън го потупа по рамото, за да привлече вниманието му.

— Много се радвам да те видя — започна тя. — Очаквахме те чак след две седмици.

— Програмата ми се промени. — Той изпъна гърба си и продължи: — Говорих с Кристофър за Деби. Хайде, Пейтън, ела. Да поговорим с Луси.

Докато вървяха един до друг, той прошепна:

— Мими омъжена ли е?

— Не, свободна е — успокои го Пейтън.

— Изглежда ми огън жена.

Пейтън се съгласи.

— Такава си е.

Той направи път на Пейтън да влезе първа в конферентната зала и затвори вратата след себе си. Луси избута някакви каталози настрана, за да им освободи място за сядане.

— Значи така, за Деби — започна той.

Луси и Пейтън се спогледаха. Още един шанс ли щеше да й даде? — запита се Пейтън. Нима Лен щеше да поиска те да я приемат отново? Тя определено не можеше да издържи още едно повторение на мъчението.

— Говорих с Кристофър и проведох много дълъг разговор със Скот Касади. Той призна, че е сключил сделка с Деби да й плати процент, ако му помогне да се сдобие с Бишъпс Коув. Но той настоя, че тя е отишла при него с тази идея. Освен това твърдеше, че не е подозирал за никакви планове, свързани с вандализъм. Няма да предприемам законови действия, но той е предупреден официално и не мисля, че ще ви създава повече проблеми.

— А какво ще правиш с Деби? — попита Луси. — Ако искаш тя да се върне тук, вероятно бихме могли да... — Тя млъкна, когато Пейтън я прониза с погледа си.

— Не, говорих с баща й. Брайън ми изтъкна всички възможни оправдания на света за поведението на дъщеря си. — Той се усмихна. — Казах му да позволи на Деби да се върне в техния дом. Казах му, че Бишъпс Коув не е подходящо място за нея и че тя трябва да остане при него, докато открия подходящ проект за нея. — Той се засмя дяволито и добави: — Което няма да се случи никога. Просто исках брат ми да ме остави на мира. Чудя се как ще понесе Деби да живее при него.

— Разказа ли му какви щети причини тя тук? — попита Луси.

— Не и няма да го направя. Не искам и вие да го споменавате.

Бяха се спасили от Деби. Пейтън направо се замая от радост.

— Имам още една новина — каза той. — За сделката, която сключих с вас за този курорт. Промених намеренията си.

Пейтън усети как сърцето й се сви. Погледна Луси и видя, че и сестра й се чувства по същия начин. Бяха прекарали в курорта едва три месеца, но беше очевидно, че щяха да успеят да постигнат двайсет процента печалба за една година. Бяха имали прекалено много спънки, които бяха забавили откриването. Може би трябваше да приемат фактите и да признаят поражението си.

Лен продължи:

— Реших, че курортът ще бъде ваш.

— Много съжалявам, чичо Лен — каза Пейтън, — знам, че ти... Чакай. Какво каза?

— Казах, че курортът ще бъде ваш в края на годината, и не е нужно да ми показвате, че сте постигнали двайсетте процента печалба. Прекалено много външни фактори оказват влияние. Плюс това наистина искам да направим плувния център, а това ще отнеме доста време. Огледах какво сте постигнали досега и трябва да кажа, че независимо от всички пречки сте се справили страхотно. Смятам, че оставям Бишъпс Коув в много компетентни ръце. — Той погледна Луси и добави: — Особено ако Кристофър остане, за да ви помага в управлението на курорта.

Той събра длани, за да покаже, че е приключил изявлението си, и попита:

— Е, какво ще кажете? Съгласни ли сте?

Пейтън и Луси отговориха едновременно ентусиазирано:

— Да!

Пейтън изчака до вечерта, за да разкаже на Фин. Той се приготвяше да заминава и щеше да се върне през следващия уикенд, за да отидат да й купят годежен пръстен.

Обадиха се на неговите родители, за да им съобщят новината, и после на нейните. Първо говориха с бащата на Пейтън. Той беше въодушевен.

— Ще оставя Пейтън да каже на майка си. — Той извика жена си.

Тя дойде на телефона след минута. Поздравът ѝ беше обичайният.

— Срещна ли някого?

Леле, помисли си Пейтън, след като се омъжеше, нямаше да чуе този въпрос никога повече.

— Ще се омъжвам...

— Не ме дразни!

— Мамо, вярно е. Фин Макбейн ми предложи да се омъжа за него и аз се съгласих.

— Фин? Нашият Фин?

— Да, нашият Фин.

— И ти ще се омъжиш?

Пейтън постави длан върху телефона си.

— Мисля, че тя е в шок.

Майка ѝ прозвуча, сякаш цялата тежест на света е паднала от раменете ѝ.

— О, слава богу. Най-последно.

— Мамо...

— Най-последно се случи.

— Майко...

— Не съм на себе си от щастие. Трябва да планираме сватбата.

— Ако Фин се съгласи, искам да се оженим в Бишъпс Коув.

— Най-последно. Просто не мога да повярвам.

— Мамо, така ли говориш и на Луси и Айви?

— Направо треперя от вълнение.

— Ще ти се обадя пак. Обичам те.

Тя затвори, обърна се към Фин и каза:

— Тя е щастлива.

И това беше много меко казано.

Пейтън седна на леглото и гледаше как Фин си събира багажа.

— Какво ще кажеш за малка сватба в Порт Джеймс и празненство тук, в Бишъпс Коув. Можем да се оженим догодина.

Той поклати глава, пусна ризата, която сгъваше, и седна до нея.

— Няма да чакам цяла година. Да, можем да се оженим тук, но не догодина. Какво ще кажеш за следващия месец?

Тя се намести в скута му и обви ръце около врата му.

— След шест месеца.

— Не, следващия месец.

— Тогава през лятото. — Тя го целуна по врата, за да го разсее.

Той най-последно се съгласи. Щяха да имат лятна сватба.

— Помниш ли какъв противник на брака беше?

Той я прегърна.

— Да, помня. Но бракът с теб е друго нещо... Нямам търпение да узаконим любовта си. Ще бъдеш моя.

Ще бъде? Той не знаеше ли? Тя беше негова открай време.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно...

Официалното откриване на плувния център в Бишъпс Коув се превърна в паметно празненство. Хотелът и всички бунгала бяха заети до пълния си капацитет от роднини и приятели, които си бяха направили резервации още преди месеци. Олимпийските надежди също бяха тук, както и неколцина прочути треньори. Всички те знаеха за Фин.

Единодушно беше решено чичо Лен да открие центъра. Куполът в хромирано и бяло скриваше красивия басейн. Огромна тълпа се събра, за да види как Лен пристъпи напред. Повечето мъже и жени бяха с бански костюми, нетърпеливи да скочат в прохладната вода. Лен не си падаше много по речите. След като приветства всички с добре дошли, той натисна бутона и куполът се раздвижи. Страните му се разтвориха и изчезнаха в тънкия процеп, който после се затвори плътно.

Последваха много аплодисменти, викове и смях. Фин стоеше и наблюдаваше празненството.

Терасата до басейна беше украсена с разноцветни букети на високи пиедестали, а две отрупани с лакомства маси бяха подредени в двата ѝ края. Отвъд терасата, по грижливо поддържаната морава, бяха разпръснати кръгли маси и столове, всички покрити с бели покривки. Те бяха за гостите, повечето от които обаче сега бяха в басейна.

Младоженците Кристофър и Луси не можеха да се откъснат един от друг. Фин ги разбираше. Той и Пейтън бяха женени от девет месеца и той още изпитваше желание да я прегърне всеки път, щом тя беше наблизо.

Край блок масата Ларс инспектираше красивите си творения — всички на морска тема — и сияеше от гордост.

Пейтън беше от другата страна на басейна и говореше с двама приятели на Бек, които бяха тюлени от военноморските сили.

Братята на Фин, Тристан и Бек, го видяха, че се мръщи и отидоха при него.

— Какъв е проблемът? — попита Бек тихо.

Фин кимна към Пейтън и после към двамата мъже, които стояха недалече от нея.

— Онези двамата зяпат жена ми.

— Хей, имаш секси жена. Естествено е мъжете да се заглеждат по нея — успокой го Бек.

— Така ли? Не виждат ли, че има халка на пръста си и да я оставят на мира.

Тристан се засмя.

— Няма нужда да се тревожиш. Пейтън е луда по теб, макар че само бог знае защо. — Той огледа тълпата. — Някой да е виждал моята жена?

— Ей там до фонтана — каза Бек точно преди да забележи Айви и да се отпрати към нея.

Фин чу изблик на смях зад гърба си и се обърна. Лен и Мими също се забавляваха. Мими току-що беше казала нещо смешно и Лен изглеждаше като влюбен ученик.

Да не би да имаше нещо във водата на това място — зачуди се Фин. Можеше да пусне реклама: „Елате в Бишъпс Коув и ще се влюбите“. С него се беше случило. Не, това не беше съвсем точно. Той се беше влюбил още когато видя Пейтън пред църквата, на сватбата на Тристан. Тогава тя се доближи до него, погледна го в очите и той беше загубен.

Пейтън заобиколи басейна и дойде при него. Обви ръце около врата му и го целуна.

— Онези тюлени наистина са диви — отбеляза тя.

— Знаят как да се забавляват — съгласи се Фин.

Млад мъж на име Елиът се приближи към него заедно с един от треньорите, с когото Фин се беше запознал по-рано. После и Бек и двамата тюлени се присъединиха към компанията. С Бек ставаше нещо, защото на лицето му грееше дяволита усмивка.

— Хайде да се състезаваш с нас? — предложи Елиът. — Само две дължини.

— Кои сте вие?

— Част от отбора ни е тук — обясни Елиът. — Скоро е държавният шампионат.

Фин поклати глава.

— Не мисля.

Елиът погледна Бек, който кимна. После той се обърна отново към Фин.

— Вече си стар и не се осмеляваш, а?

— Ще му позволиш да те нарича стар? — попита Бек.

— Сигурно не си влизал в басейна, след като си спечелил онези медали? — продължи Елиът.

Фин погледна Пейтън. Тя се усмихна и сви рамене.

— Добре — съгласи се той. — Две дължини.

Когато хората в басейна забелязаха мъжете, които се подреждаха по стартовите блокчета, побързаха да излязат, за да наблюдават състезанието.

Тристан беше определен да даде сигнал за старт.

Той извика:

— Старт!

И плувците се извиха като стрели и се врязаха във водата. Зрителите започнаха да викат, за да подкрепят избраниците си.

Пейтън видя как Фин се гмурна във водата, но едва го различаваше сред пръските вода, докато мъжете плуваха през басейна. Тълпата се затвори около нея и тя заобиколи една двойка, застанала пред нея, точно когато плувците се обръщаха. Изведнъж зрителите изригнаха. Тя се обърна и видя как Фин финишира, докато съперниците му бяха още на средата на басейна. Без да е дори задъхан, той се измъкна от водата, потърси Пейтън в тълпата и се усмихна.

Тя се засмя и си помисли: *Все още е шампион!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.